

ဆဋ္ဌမဗြောဟံဝတ္ထုတိုဝေါင်းသွင်

ချွေးမတစ်ယောက်အလိုရှိသည်

မောင်ညီဦး(က.စ.လ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသည့်ခုနှစ် - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်
- မျက်နှာဖုံးအလှရှင် - နန်းသဗ္ဗာဝတီ
- မိတ်ပုံ - ရဲချိုအုန်း(ရှုခင်းသာ)
- အဖုံးဒီဇိုင်းနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ - ဇော်နိုင်ထွန်း

စာပီစာရိုက်

"ကျော်"မိတ္ထူနှင့်ကွန်ပျူတာ
သခင်မြပန်းခြံလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

အဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်သင်းသင်းဌေး (Good Luck) ပုံနှိပ်တိုက် (မြ - ၀၀၀၀၂)
အမှတ်(၁၀၁၄/ခ) မာန်ပြေ(၄)လမ်း(အရှေ့)၊ (၂/တောင်)ရပ်ကွက်၊
သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉၄၅၀၀၂၉၄၃၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မင်း(မင်းရိုးယဉ်) (၀၀၂၈၁) အောင်မင်းကျော်စာပေ
အမှတ်(၆၃၁)၊ ရွှေပြည်သာလမ်း၊ (၆)အနောက်ရပ်ကွက်၊
သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း ၀၉၂၅၄၃၁၄၆၈၇

မြန်မာ့ရေး

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်စာပေဖြန့်ချိရေး

အမှတ်(၂၉၀) အေးစေတီလမ်း၊ ဗမာအေးရပ်ကွက်၊ ဒေါ်ပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း ၀၉၇၃၁၇၃၈၃၊ ၀၉၄၂၀၀၅၆၃၅၄

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁	စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား	၄
၂	အသင်မှားသော လက်ဦးဆရာ	၅
၃	ဇရာနှင့် ဘဝ၏ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ	၁၂
၄	သုသာန်သို့ ပြန်ပို့ပေးပါ	၂၈
၅	မိုးနှောင်းလွန်မှ ရွာတဲးမိုး	၄၄
၆	ပန်းတစ်ပွင့်၏ လောင်းရိပ်တစ်ခု	၅၇
၇	ဘဝဟောင်းက မောင်နှမ	၇၆
၈	အမေရယ် အမွေရယ် မိရိုးဖလာရယ်	၉၁
၉	ချွေးမတစ်ယောက် အလိုရှိသည်။	၁၁၈
၁၀	ချစ်တော့ချစ်တယ် ဒါပေမဲ့	၁၃၅
၁၁	အမေက သမီးကို ပြန်၍တောင်းပန်လိုက်ရသည်။	၁၅၁
၁၂	နုလုံးသားထဲက သွေး	၁၆၁
၁၃	အပေါင်းမေတ္တာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်	၁၈၂
၁၄	စေတနာအရင်းခံ မေတ္တာမှန်	၁၉၁

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

ကျွန်တော် မောင်ညိုဦး (က.စ.လ)၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အမှတ်(၁)မှ အမှတ်(၅)အထိကို တစ်အုပ်နှင့် တစ်အုပ် လေးငါးလအကြာတွင် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်ရှိခဲ့သော်လည်း ယခု ဆဌမမြောက်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အမှတ်(၆)ကို ပဉ္စမမြောက် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အမှတ်(၅)ထွက်ရှိပြီး တစ်နှစ်နီးပါးအကြာမှသာ ထုတ်ဝေဖြစ်ရခြင်းမှာ တစ်အုပ်နှင့် တစ်အုပ်၊ တစ်ပုဒ်နှင့် တစ်ပုဒ် ရသကို ကွဲပြားစွာ ခံစားစေချင်သဖြင့် ခေတ်ကာလနှင့်လည်း အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်စေရန် ပြန်လည်၍ ချင့်ချိန်ဖြည့်စွက်၊ ပြုပြင်၊ ဖြတ်တောက်နေရ၍သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အမှတ်(၆)ထွက်ရှိမည့် အချိန်အခါကို လူကိုယ်တိုင်လာရောက်၍သော်လည်းကောင်း၊ လူကြံ့ဖြင့် တစ်သွယ်၊ ဖုန်းဖြင့်တစ်မျိုး ဆက်သွယ်မေးမြန်းကြသူ စာဖတ်ပရိသတ် အပေါင်းအား အစဉ်ထာဝရ လေးစားမိပါသည်။

ယခင်ထွက်ရှိပြီး ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များကဲ့သို့ စာဖတ်သူ ပရိသတ်တို့၏ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်မြူးနှစ်သက်မှုနှင့် ရသအဖုံဖုံ ပေးနိုင်လိမ့်ဦးမည်ဟူသည်ကိုတော့ဖြင့် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေမိပါတော့သည်။

မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းဝင်အမှတ် - ၀၀၀၀၀

ဘလင်ပျားစသောလက်မီးဆရာ
မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

အသင်မှားသော လက်ဦးဆရာ

ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်နှစ်သား အရွယ်လောက်ကဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် ထမင်းဟင်းချက်ရန် ထင်းကုန်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် အမေသည် ကျွန်တော့်ကို ငွေတစ်ကျပ်ပေးကာ ထင်းသွားဝယ်ခိုင်း၏။ ကျွန်တော်လည်း အမေပေးလိုက်သည့် ငွေတစ်ကျပ်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကာ ထင်းပေါက်ရောင်းသူ ဦးရွှေမဲ့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးရွှေမဲ့၏အိမ်သို့ မရောက်မီ ခပ်လှမ်းလှမ်းအလိုတွင် ဦးရွှေမဲ့၏ သားအကြီးဖြစ်သူ တက်တူသည် သူ့အိမ်ခေါင်းရင်းဘက် မလှမ်းမကမ်းမှ နေ၍ ကျွန်တော့်ကို သူတို့၏အိမ်ရှေ့သို့ မသွားဘဲ အိမ်နောက်ဘက်သို့လာရန် အသံပြု၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူခေါ်သည်အတိုင်း သူတို့အိမ်၏ နောက်ဘက်မှပင် ထင်းဝယ်ရန်ဝင်သွားခဲ့တော့သည်။

သူတို့၏ အိမ်ထဲသို့ရောက်သော် ဦးရွှေမဲ့ကို ထင်းတစ်ကျပ်ပိုး ရောင်းရန်ပြောပြီး ပိုက်ဆံကို အရင်ပေးလိုက်၏။ ဦးရွှေမဲ့သည် ကျွန်တော့်အတွက် ထင်းကို နီးဖြင့်စည်းနေရင်း သူ့မျက်စိက အိမ်ရှေ့ရှိသော ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ ထိုအတူ သူ၏သားနှစ်ယောက်ကလည်း အိမ်ရှေ့လမ်းသို့သာ မျက်တောင် မခတ်ဘဲ ဂရုစိုက်ကြည့်ကြပြန်၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် အနီးဆုံးတွင် ရှိနေသည့် ဦးရွှေမဲ့၏ သားအငယ်ဖြစ်သူ အောင်ဘုကို လက်ဖြင့်တို၍ မေးလိုက်၏။

“အောင်ဘု မင်းတို့ ဘာကြည့်နေကြတာလဲ”

“ဖေဖေ စာကလေးဖမ်းတာ ကြည့်နေတာ”

ဤသို့ အောင်ဘုက ပြန်ဖြေလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူတို့အိမ်ရှေ့သို့ သတိထားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ငါးဖမ်းသည့် ပိုက်ကွန်ကို ဖြန့်၍ထားပြီး ကွန်၏အလယ်တွင် ဆန်အနည်းငယ် ထည့်ထားသော ဆန်ကော တစ်ချပ်တင်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က အောင်ဘုကို ထပ်၍မေးလိုက်ပြန်၏။

“မင်းတို့ စာကလေး ဖမ်းပြီး ဘာလုပ်မလို့ဘဲ”

“ကြော်စားမလို့”

“ကြံကြံဖန်ဖန် မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အညာက ရထားနဲ့ ပြန်လာတော့ လမ်းဘူတာမှာ ဖေဖေက စာကလေးကြော်နဲ့ ဆီထမင်းဝယ်ကြွေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အရမ်းကြိုက်လို့ စားချင်တယ်ပြောလို့ မေမေက အိမ်ထဲမှာ ဆီထမင်းချက်ထားတယ် အခုဖေဖေက စာကလေး ဖမ်းနေတာလေ”

အောင်ဘုသည် အသက်အားဖြင့် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ခန့်သာ ရှိသေး၍ သူ့စကားကို ကျွန်တော်မယုံတယုံဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော့် အတွက် ထင်းစည်းနေသော ဦးရွှေမဲ့သည် သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ထင်းချောင်းများကို အမြန်ပြန်ချပြီး အနီးရှိ ကြိုးတစ်ချောင်းကို အသာအရာ လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ၏ အိမ်ရှေ့တွင် ချထားသည့် ပိုက်ကွန်ပေါ်ရှိ ဆန်ကောထဲမှ ဆန်များကို လာစားနေသည့် စာကလေးတစ်အုပ်ကိုကြည့်ပြီး သူကိုင်ထားသည့် ကြိုးကို အမြန်ဆွဲလိုက်ရာ ပိုက်ကွန်သည် လုံးထွေးသွားပြီး စာကလေးငါးကောင်ခန့် ပိုက်ကွန်ထဲတွင် ပိနေတော့၏။

ဦးရွှေမဲ့သည် ပိုက်ကွန်ထဲတွင် ဖမ်းမိထားသော စာကလေး များကို အလျားနှစ်ပေ ဗျက်တစ်ပေခန့်ရှိသော ဝိတ်စအဖြူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆန်အိတ်အလွတ်တစ်လုံးတွင်ထည့်ကာ အဝကို ကြိုးဖြင့် ချည်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ၏အိမ်ရှေ့တွင် ရေအပြည့် ထည့်ထားသော စဉ့်အိုးထဲသို့ ပစ်ချပြီး အပေါ်မှ အဖုံးဖြင့် ဖိအုပ်ထားလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လိုက်ရမှ အောင်ဘုပြောသော စကားသည် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါတော့သည်။

ထို့နောက် ဦးရွှေမဲ့သည် ကျွန်တော့်အတွက် ထင်းကို

ထပ်စည်းနေစဉ် စည်းပြီးသား ထင်းတစ်စည်းကို ကျွန်တော်ယူ၍ အိမ်သို့အမြန်ပြေးပို့၏။ ဦးရွှေမဲ့၏ အိမ်နှင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အလှမ်းမဝေးသော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ထင်းသွားဝယ်ခိုင်းသည်မှာ နာရီဝက်နီးပါး ကြာသွားသည်မို့ အမေလည်း စိတ်တိုပြီး ကျွန်တော်၏ ခေါင်းကို အမေ့၏လက်ဖြင့် သုံးချက်မျှ အခေါက် ခံလိုက်ရသေးသည်။ တစ်ဖန် ကျန်နေသော ထင်းသုံးစီးကို အမြန်သွားယူပေးပြီး မီးဖိုအပေါ်တဲတဲရှိ ကျပ်ခိုးစင်တွင် ဝယ်ပြီးသား ထင်းများကို စနစ်တကျဖြန့်စီကာ အချောက်ခံထားပေးရ၏။ (ထိုအချိန်အခါက ထင်းတစ်ကျပ်ဖိုးဝယ်လျှင် ကျွန်တော်တို့လို မိသားစု ငါးယောက်လောက်ရှိသော အိမ်အတွက် ညမနက် ဆမင်းဟင်းချက်ရန် သုံးလေးရက်စာ လုံလောက်၏။)

ကျွန်တော် ဦးရွှေမဲ့၏အိမ်သို့ ဒုတိယအခေါက် ထင်းသွား ယူသည့်အခါ ဦးရွှေမဲ့၏ဝန်းဖြစ်သူ ဒေါ်မြသွင်သည် ရေမွန်း၍ သေနေသော စာကလေးငါးကောင်ကို ကြော်ရန် အမွှေးနှုတ်နေ၏။ သူ့အနီးတွင် သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော တက်တူးနှင့် အောင်ဘုတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာမူ မျက်တောင်ပင် မခတ်နိုင်ဘဲ ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ ဦးရွှေမဲ့၏အိမ်တွင် ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်များကို အမေအား ပြန်၍ပြောပြသည့်အခါ အမေက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုး၍ စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် အမေ

မကြိုက်သော စကားမှန်းသိ၍ ကျွန်တော် ဆက်မပြောရဲတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်တော့၏။

တစ်နေ့

တောင်ကျောင်းဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူသဖြင့် ရွာ၏ခလေ့အတိုင်း တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းဝန်း လုပ်အားပေးကြရသည်။ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် ဆရာတော်၏ ရုပ်ကာလုပ်ကို အများအပူတော်ခံနိုင်ရန် ရွှေရောင် ကျွန်းခုတ်ပေါ်တွင် တင်ထားပြီး ပဲခူးမြို့မှ နာမည်ကြီး မင်းသမီးကြီးတစ်ဦးက လွှမ်းချင်းများဆိုကာ ဖောင်ကျူးနေ၍ မဏ္ဍပ်ထဲဝယ် ဧည့်ပရိသတ်များဖြင့် တိုး၍ မပေါက်အောင် စည်ကားနေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ရွာ၏အနောက်ပိုင်းတွင် မီးလောင် နေသည်ကို မြင်ရာသဖြင့် မဏ္ဍပ်ထဲမှလူများ မီးလောင်ရာသို့ ပြေး၍ ဝိုင်းဝန်းမီးငြိမ်းသတ်လိုက်ရာ အိမ်ဆယ့်ငါးလုံး မီးလောင် သွားပြီ လူတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရ ပါတော့သည်။

မီးလောင်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းသည်ကား အောင်ဘုတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၏ စလက်ချက်ပင် ဖြစ်ရပါလေ၏။

အကြောင်းမှာမူကား

ဦးရွှေမဲ့နှင့် ဒေါ်မြသွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဘုန်းကြီးပုံတွင်

သွားရောက်လုပ်အားပေးနေကြစဉ် တက်တူသည် သူ့အဖေ ဦးရွှေမဲ့ စာကလေးဖမ်းသကဲ့သို့ဖမ်းရာ စာကလေးတစ်ကောင်ရသဖြင့် ရေနစ်သတ်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲရှိ မီးဖိုတွင် မီးမွှေး၍ ကြော်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အငယ်ဖြစ်သူ အောင်ဘုသည် သူတို့၏ အိမ် တံစက်မြိတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော စာကလေးသိုက်ထဲသို့ စာကလေးတစ်ကောင်ဝင်သွားသည်ကို မြင်သဖြင့် ပြုတင်းပေါက် တံခါးဘောင်ပေါ်မှတက်၍ နှိုက်ရာ ခြေချော်ပြုတ်ကျပြီး လက်ကြီး သွားသဖြင့် အော်ငိုနေ၏။

ညီဖြစ်သူ ငိုနေသည်ကို ကြားသဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ တက်တူသည် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး ညီကိုပြုစုနေစဉ် အိမ်ထဲမှ ဆီအိုးမီးလောင်နေသည်ကိုသိသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်ဖြင့် ဆီအိုးကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ဆီအိုးမောက်ပြီး တစ်အိမ်လုံး မီးလောင်သွားရာ တက်တူလည်း ရောပါသွားပြီး အသက်ဆုံးရှုံးသွားရခြင်းဖြစ်၏။

သို့နှင့် မီးပေါ်ဆမူကြောင့် ဦးရွှေမဲ့သည်လည်း ဥပဒေအရ ဒေရေးယူခြင်းခံရသကဲ့သို့ ခင်ပွန်းလည်း ထောင်ကျ၊ သား အကြီးလည်းဆုံး၊ သားအငယ်လည်း လက်ကျိုးပြီး ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်သွားရသည့် ဒေါ်မြသွင်ခမျာ ခေတ်သစ်ပဋာစာရီကဲ့သို့ အရူးတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတော့သည်။

ဇရာနှင့်ဘဝ၏အစွဲအစပ်ချွန်များ

မောင်ညီဦး(က.စ.လ)

ဇရာနှင့် ဘဝ၏ အစွဲအစပ်ချွန်များ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလက ကျွန်တော်တို့ မိသားစု သာကေတ ဂူခင်းသာရပ်ကွက်မှ ဒဂုံ(၂၂)ရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သလို စာပေသမား တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်မို့ ဤရပ်ကွက်တွင် အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်တလေများ ရှိလေမလားဟုထင်ပြီး တွေ့လိုတွေ့ငြားဆိုသည့် စိတ်ဖြင့် ရုံးပြန်စောသည့်နေ့များ၏ ညနေဘက်တွင် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ ရုံးသွားရုံးပြန် ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီမစီးဘဲ လမ်းလျှောက်သည့် အလေ့အကျင့်ကိုသာ သုံးတော့သည်။ သုံးလခန့်ကြာသည့်တိုင် အသိမိတ်ဆွေဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်လေမှ မတွေ့။

တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့၏ နေ့လယ်တစ်နာရီ အချိန်ခန့်လောက်တွင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကွေ့မအိမ်ရာ တိုက်ခန်းအနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သတင်းစာဖတ်နေ၏။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး၍ ပိုက်ဆံရင်းပြီး ဆိုင်အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်စဉ် မိတ်ဆွေဟောင်းဖြစ်သူ ဦးကျော်လှကို အမှတ်မထင်လှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွား၏။

ဦးကျော်လှသည် လမ်းဆုံအနီးလမ်းဘေးတွင် ရပ်၍ သူဝတ်ထားသော ခပ်နွမ်းနွမ်းတိုက်ပုံအညိုရောင်၏ ဘေးနှစ်ဖက် အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကိုထုတ်ကာ တစ်ရွက်ချင်းထပ်နေ၏။ ဦးနောက် သူ၏ အတွင်းဝတ် ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူ အချို့ကိုထုတ်ပြီး ပေါင်း၍ထပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှပြန်၍ ရေတွက် နေသည်တွင် ကျွန်တော်သည် ငွေများကို ကိုင်ထားသော ဦးကျော်လှ၏လက်ကိုဆွဲ၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးမှ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်၏။

“ဗျို - ဦးကျော်လှ ဘယ်မှာနေလဲ”

ကျွန်တော်က အားရဝမ်းသာဖြင့် မေးသော်လည်း ဦးကျော်လှသည် သူ့ငွေစက္ကူများကို အမြန်လုံး၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မသိသော မရိုးသားဟုထင်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ---

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ မင်းကို ငါမသိဘူး၊ ငါ့ပိုက်ဆံတွေကို လာလုနေတယ်ဟေ့”

ဦးကျော်လှ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီတောင်းသည် လေသံကြောင့် အနီးရှိ ဆိုက်ကယ် ကယ်ရီသမားနှစ်ယောက် ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အထင်အမြင်

သေးသည်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြ၍ ကျွန်တော်ကပင် ဦးစွာရှင်းပြလိုက်၏။

“ဦးက သူ့ရဲ့ပိုက်ဆံကို လုတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဟောင်းမို့ လက်ကိုဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်တာပါ”

“ဦးလေးက ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ”

အရပ်ရှည်ရှည် ဆိုက်ကယ်ကယ်ရီသမားတစ်ယောက်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဦးလေးက ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်က စံပယ်လမ်းမှာ နေပါတယ်။ ပြောင်းလာတာ သုံးလလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူက ကိုယ့်မိတ်ဆွေအရင်းကွ၊ သူ့အခု ဦးကို မမှတ်မိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် ဦးကျော်လှက ---

“သူ့ကို ငါမသိဘူး၊ ငါမသိဘူး”

“သူက ဦးလေးကို မသိဘူးလို့ ဆိုနေတာပဲ”

ဦးကျော်လှ၏စကားကြောင့် ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမားက ထပ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့နှင့် ကျွန်တော်က ပြောပြကြောင်း အေးဆေးစွာ ပြောပြလိုက်ပါ၏။

“သူမမှတ်မိတော့လို့ နေမှာပေါ့ကွာ၊ သူက ကုန်သွယ်ရေး နဲ့က ဝန်ထမ်းဟောင်းကြီးပါ။ သူ့နာမည်က ဦးကျော်လှလို့ ခေါ်တယ်။ သူနဲ့ ဦးနဲ့ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ ဆယ်နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့သူ့ကို နာမည်တော့မသိဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ လမ်းထိပ်ကို ထွက်လာတာပဲတွေ့တယ်။ ဟိုဘက်လမ်းမှာ နေတာတော့ သိတယ်။ အိမ်တော့မသိဘူး”

ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမားလေးတစ်ယောက်က ဝင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှ ရာအိမ်မှူး အနားမှဖြတ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ကဦးစွာ လှမ်းခေါ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်၏။ ကျွန်တော် ရှင်းပြသည်များကို ရာအိမ်မှူးကြီးက နားထောင်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးနောက် ရာအိမ်မှူးကြီးလည်း ထိုဆိုင်ကယ်သမားများနှင့် စကားပြောရင်း ကျန်နေခဲ့တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ကျွန်တော် ရုံးမှပြန်လာစဉ် လမ်းဆုံ၌ ရာအိမ်မှူးကြီးနှင့်တွေ့ရာ အာလာပ သလ္လာပ စကားပြောရင်း ရာအိမ်မှူးကြီးလည်း ကျွန်တော့်အိမ်သို့ အလည်လိုက်လာ၏။

ကျွန်တော်နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိသလောက်သာရှိသော၊ ရင်းနှီးမှုမရှိသော ရာအိမ်မှူးကြီး ကျွန်တော့် အိမ်သို့အလည် လိုက်လာခြင်းမှာ အကြောင်းကိစ္စတော့ရှိမည်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်ရိပ်စားမိ၏။ ကျွန်တော်၏ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် ရာအိမ်မှူးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ဖိသားစု၏ အိမ်တွင်း အသုံးအဆောင်များနှင့် ဓါတ်ပုံများကို လေ့လာကြည့်ရင်း မောင်ညီဦး (က.စ.လ)၊ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း၊ အသင်းဝင်အမှတ်(၈၈၈၈)ဟူသော အိမ်နံရံတွင် ကပ်ထားသည့် ဆိုင်ဘုတ်ကိုမြင်သွားသဖြင့် စိုက်၍ကြည့်လိုက်ပြီး သူသိချင်သည်ကို မေးပါလေ၏။

“မောင်ညီဦး (က.စ.လ)ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

သူ၏အမေးကြောင့် မောင်ညီဦး(က.စ.လ)ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်းဝင်ကတ်နှင့်တကွ ကျွန်တော် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထု စာအုပ်များကို ထုတ်၍ပြလိုက်သည်။ ရာအိမ်မှူးကြီး သည် ကျွန်တော်၏ စာရေးဆရာအသင်းဝင်ကတ်မှ ဓါတ်ပုံနှင့် ကျွန်တော်၏ လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်နောက်ကျောတွင်ပါသော ဓါတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို အားနာသော၊

လေးစားသော အသွင်သဏ္ဍာန် ပြောင်းသွား၏။ သို့သော်လည်း သူ့သိလိုသည်များကို မေးပါသေး၏။

“ဒါနဲ့ ဦးကျော်လှနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်တုန်းက သိခဲ့တာလဲ”

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးကျော်လှနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ပုံများကို ပြောပြလိုက်တော့၏။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသော စနေနေ့တွင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ဖိတ်ထားသဖြင့် သာဓကတမြို့နယ်မှ စာရေးဆရာသုံးယောက်နှင့် ဒဂုံမြို့နယ်မှ စာရေးဆရာနှစ်ယောက်တို့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီများစီး၍ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ သူစိမ်းများ လာရောက်ကြသည်ကို မြင်တွေ့နေရသော ရာအိမ်မှူးကြီးသည် လေ့လာလို၍ လောမသိ ကျွန်တော်တို့၏မိသားစုမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီး လူဦးရေကို သိလို၍ဟု အကြောင်းပြကာ ရောက်လာ၏။

ထိုစဉ် ရာအိမ်မှူးကြီးသည် ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ်တွင် ရောက်နေသော ဒဂုံမြို့နယ်မှ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်နေ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ထိုင်ကာ စကားလက်ဆုံကျနေတော့၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဆွဲချင်းတစ်လုံးကို လက်မှဆွဲကာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့မှ

ခြွတ်လျှောက်သွားသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ကို ရာအိမ်မှူးကြီး အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရာသဖြင့် ချက်ချင်းဆင်း၍ လိုက်သွား၏။ ငါးမိနစ်ခန့်အကြာလောက်တွင် ရာအိမ်မှူးကြီးသည် ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော အမျိုးသမီးကြီးကို ဆေါကာ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အားရဝမ်းသာဖြင့် နှုတ်ဆက်ပါလေ၏။

“ဪ - ဟိုနေ့က ကျွန်မယောက်ျား ကိုကျော်လှဆီက ပိုက်ဆံလုတယ်ဆိုတဲ့ သူဟာ ဦးအေးသောင်လား။ လူတွေက ကြံကြံဖန်ဖန်လေ ကိုအေးသောင်နဲ့ ကျွန်မယောက်ျား ကိုကျော်လှက တစ်ယောက် တစ်ရုံးစီဆိုပေမယ့် တွဲလာတာကတော့ ဆယ်နှစ် မကဘူးရှင့်။ ကိုကျော်လှ ပင်စင်ရမှသာ သူတို့နှစ်ယောက် မတွေ့ဖြစ်ကြတာ၊ အားနာလိုက်တာ ကိုအေးသောင်ရယ်၊ ကိုကျော်လှကလေ အရင်လို ဦးနောက်မမှန်တော့ဘူး။ ရူးတာလဲ မဟုတ်ဘူး သတိတွေမေ့နေတာ၊ သူ့မပေတာဆိုရင် သူ့နာမည်ရယ်၊ သူ့အိမ်လဲမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံရယ်၊ မနက်တစ်ခေါက် ညနေတစ်ခေါက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမယ်ဆိုတာပဲ မှတ်မိတယ်၊ သတိရတယ်၊ ကျွန်မနာမည် “ဒေါ်မိမိကြီး” ဆိုတာကိုတောင် အပြည့်အစုံ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ရပ်ကွက်က လူဦးရေစာရင်း လာကောက်လို့

တစ်သောင်းပေးရတယ်။ ကျွန်တာကိုတော့ ကျွန်မက ဈေးဝိုင်းဆိုပြီး ယူထားတယ်။ သူပင်စင်ငွေလဲကတစ်သောင်းရယ်။ သူ့သားပေးတဲ့ တစ်သောင်းရယ်ကို သူ့ဒီတစ်ထဲမှာတည့်ပြီး မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် လက်ဖက်ရည်ထွက်သောက်တာပဲ။ ခါတိုင်းဆိုရင် သားက လဆန်သုံးလေးရက်ဆိုရင် လာပေးနေကျကို ဒီလကျတော့ ဒီနေ့ပဲ ဆယ်ရှစ်ရက်ရှိပြီ။ လာမပို့သေးလို့ နေ့လယ်ဘက်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး မျှော်နေရာကနေ သူ့မှာ ငွေဘယ်လောက် ကျန်သေးလဲလို့ ထုတ်ရေနေတုန်း ဦးအေးသောင်နဲ့ တွေ့တာပေါ့။

“ဦးကျော်လှ လက်ဖက်ရည်ဝယ်ရင် ခင်ဗျားအတွက်ကော မပါဘူးလား။”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ရင် တစ်ခါမှလဲ ဝယ်မလာပါဘူး။ ကျွန်မကလည်း မမှာပါဘူး။ မှာလဲ မနေမှာပဲ။ အရင်က ငွေကို ရှာနိုင်သလောက်ရှာပြီး တစ်မိသားစုလုံး ပေါပေါသီသီ သုံးနိုင်ခဲ့။ ဦးဆောင်ရှာနိုင်ခဲ့တဲ့သူက အခုဆို အို—ဘဝရဲ့ အကျိုးဖေးကံပဲပေါ့ ကိုအေးသောင်းရယ်။ ဒါနဲ့ ကိုအေးသောင်းတို့ မိသားစု ဒီအိမ်မှာ နေတာလား။ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ ဆယ်ငါးအိမ် လောက်ကျော်ရင် ကျွန်မတို့ အိမ်ပဲ လာလည်ဦးနော်”

ဒေါ်မိမိကြီးက ဆက်၍ ---

“ဒါနဲ့ ဟိုနေ့က ရာအိမ်ပျူကြီး ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုလာပြီး ဦးကျော်လှရဲ့ ပိုက်ဆံကို လုတယ်ဆိုတဲ့သူက စာရေးဆရာ ဆင်သောက်လို့ပြောပြီး အဲဒီ စာရေးဆရာဆိုတဲ့သူက ကျွန်မ ဆိုလည်း သိတယ်လို့ပြောတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးမို့ ကျွန်မလည်း လာမတွေ့၊ လာမမေးမိဘူးပေါ့ရှင်။ ဦးအေးသောင် လို့သာ နာမည်ပြောလိုက်ရင် ကျွန်မ ချက်ချင်းလာတွေ့ပြီး တောင်းပန်မှာပေါ့။”

ဒေါ်မိမိကြီးလည်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားတော့မှ ရာအိမ်ပျူကြီးနှင့် ကျွန်တော်၏ စာပေမိတ်ဆွေများ ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို သိရပြီး ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုးနောက်ပြောင်ကာ ပိုင်း၍ ဇယ်မောနေကြလေတော့၏။

ဦးကျော်လှသည်ကား ကုန်သွယ်ရေးမှ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူတို့၏ ဌာနပိုင်ပစ္စည်းများ သင်္ဘောဖြင့် မကြာမကြာပါလာတတ်သဖြင့် သူတို့၏ ပစ္စည်းများ ဆိပ်ကမ်းမှ ထုတ်ယူရရှိရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ရုံးသို့ မကြာမကြာ လာရောက်နေကျဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် စသိသည့်အချိန်မှာ ၁၉၉၀ ခုနှစ်လောက်ကဖြစ်မည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဌာနခွဲ စာရေးကြီးအဆင့်ရှိသူဖြစ်သည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့ဌာနမှ ဝန်ထမ်းများထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် ပို၍ ရင်းနှီးခင်မင်၏။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရသော် ကျွန်တော်သည် ဦးကျော်လှကြောင့် ယိုးဒယားကထာန်းသုံးလုံးထီ(ချ) ခြောက်ကြိမ်လောက် ပေါက်ဖူး၏။ တွတ်ဆိုသည်ကတော့ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင်။ ဝါသနာတူမို့ ပို၍ခင်မင်ကြသည်ဟု ဆိုသော် ပို၍ မှန်ပေလိမ့်မည်ထင်၏။

ဦးကျော်လှတွင် အားကျစရာတစ်ခုရှိ၏။ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချတတ်၏။ သူသုံးသည့် အချိန်တိုင်းသည်လည်း သားသမီးများအတွက်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ဦးကျော်လှ ကျွန်တော်တို့ရဲ့သို့ ရောက်လာပြီး သူတွေ့ဆုံရမည့်အရာရှိ မရောက်သေးလျှင် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းထောင့်ရှိ ကုန်တိုက်တွင် ဖယောင်းတိုင်၊ ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေး စသည်ဖြင့် တစ်ခုခုရအောင် တန်းစီတိုးဝေ၍ ရအောင်ဝယ်ပြီး အမြတ်ဖြင့် ပြန်ရောင်း၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တန်းစီသူနည်းလျှင် သုံးလေးခေါက် ပြန်စီသဖြင့် ဦးကျော်လှအတွက် ထိုနေ့အဖို့ ငွေတစ်ဆယ်ခန့် ဝင်ငွေရသွား၏။ ထို့အပြင် တစ်ပတ်တစ်ခါ သူ၏ဆရာရှိသော မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ဗိုလ်အော်ကျော်လမ်းထောင့်ရှိ စား/ဖျော်ရုံးတွင် အရက်ပါမစ်သွားတောင်းပြီး ပန်းဆိုးတန်းကုန်တိုက်တွင် သွားထုတ်ကာ အမြတ်ဖြင့် ပြန်ရောင်း၏။ ဤသို့ဖြင့် ရုံးလစာအပြင်

အပိုင်ငွေရှာ၍ သားသမီးများ၏ ပညာရေးကို လစ်ဟာမှုမရှိစေဘဲ ဖျိုးထောင်ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း သူ၏ သားသမီးများမှာ ပညာရေးတွင် အထိုက်အလျှောက် ကိုယ်စီထွန်းပေါက် အောင်မြင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဦးကျော်လှ၏ သားအငယ်ဖြစ်သူ မောင်လွင်ဦး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဌာနစိတ်မှ ဝန်ထမ်းများကို ဦးကျော်လှက လက်ဖက်ရည်မုန့်တို့ဖြင့် ဆည့်ခံကျွေးမွေးဖူး၏။ ထိုစဉ်က ဦးကျော်လှ၏ ပြောစကားများတွင် အကြီးဆုံးသားဖြစ်သူ သားမောင်ခင်အောင်မှာ ဆယ်တန်း မအောင်သဖြင့် သားဖြစ်သူကိုယ်တိုင် ဝါသနာပါသည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းပြုပြင်ရေးဆိုင်တွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ပို့ထားကြောင်း အငယ်ဆုံးဖြစ်သူ သမီးကိုလည်း ဆယ်တန်းအထိ နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားစေကြောင်း ဝမ်းသာခြင်း၊ အားကိုးခြင်း တို့ဖြင့် ဂုဏ်ယူပြောကြားထားဖူးပါ၏။

သို့သော် ဦးကျော်လှသည် အသက်အရွယ်အရ ပင်စင်စား အလုပ်ရှာနေချိန်တွင် သူ့မျှော်မှန်ထားသလို ဖြစ်မလာခြင်းနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသော အားငယ်နေရာသို့ မိသားစုအရေးအပြင် ဘဝ၏ အတွေ့အကြုံ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ အားနည်းမှုဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိနိုင်ပေသည်ဟုသာ သုံးသပ်ကာ

၂၆ မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

သူကြောင့် ကျွန်တော့် ရပ်ကွက်တွင် ကျွန်တော်၏ အရက်နှင့် သိက္ခာကို ထိပါစေကာမူ ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ကရုဏာစိတ်၊ စာနာ စိတ်တို့ဖြင့် နားလည်ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

သုသာန်သီဖြူနီပေးပါ

မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

သုသာန်သို့ ပြန်ပို့ပေးပါ

မီးဖိုခန်းထဲရှိ ဆင့်ပေါ်မှ ဒန်အိုးပြုတ်ကျသံကြောင့် ဦးမြမောင် တစ်ချက်နားစွင့်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ----

“ဟဲ့ --- သာထွန်း။ မင်း အိုးတွေ ဘယ်လိုထားခဲ့သလဲ ပြုတ်ကျကုန်ပြီ သွားပြန်တင်ထားလိုက်ဦး”

ညနေဘက် နေဝင်ရီတရော အချိန် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပစ်တွင် ရေခွေးကြမ်းသောက်နေသော ဦးမြမောင်မှ သူနှင့် မနီးမဝေးတွင် ထင်းခွဲနေသော သမက်ဖြစ်သူ သာထွန်းကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သာထွန်းလည်း ဦးမြမောင် ပြောလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းသွား၍ အိုးကိုပြန်တင်ခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်လာကာ ထင်းကို ပြန်ခွဲနေတော့၏။

သာထွန်း ထင်းပြန်ခွဲနေသည်မှာ ငါးမိနစ်မျှပင် မပြည့်သေး မီးဖိုခန်းထဲမှ ဒန်အိုးနှစ်လုံး ပြုတ်ကျသံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရသဖြင့်

“ဟဲ့ ---- သာထွန်း။ မင်းကလည်းကွာ အိုးတွေထားတာ သေသေချာချာတင်ထားမှပေါ့ အဲဒီလို ခဏခဏ ပြုတ်ကျနေရင် အိုးတွေ ပိန်ကုန်ပေါက်ကုန်တော့မှာပေါ့”

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ တင်ခဲ့တာပါပဲ အဖေရယ်”
ထိုသို့ သာထွန်းပြောပြီး မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြန်သွားကာ

ဆင့်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျနေသော အိုးနှစ်လုံးကို ပြန်တင်၍ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး ဦးမြမောင်ကို ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဒန်အိုးနှစ်လုံးကို ဆင့်ပေါ်မှာ အရှေ့တစ်လုံး အနောက်တစ်လုံးစီ တင်ထားပြီးမှ အလယ်မှာ ပန်းကန်တွေကို အထပ်လိုက် တင်ထားခဲ့တာ၊ ကျစရာရှိရင် ထပ်ထားတဲ့ ပန်းကန်တွေ ကျရမှာ၊ အခုတော့ ပန်းကန်တွေလျှော့မကျဘဲ ဘေးနှစ်ဘက်မှာ တစ်လုံးစီထားတဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိုးနှစ်လုံးက ဘာလို့ ပြုတ်ကျတာလဲ မသိဘူး ဖေဖေရယ်”

“မင်းထားတာ မသေသပ်လို့ နေမှာပေါ့”

ဦးမြမောင်၏ စကားကြောင့် သာထွန်း မည်သို့မျှ ဆင်ခြေမပေးတော့။

ဤအိမ်မှာ အခြားရပ်ကွက်တွင်နေသော ဦးမြမောင်၏ သမီးက ပြီးခဲ့သည့်တစ်လခန့်ကမှ ဝယ်ယူထားသော အိမ်ဖြစ်သည်။ သမီးနှင့်မြေးများ ပြောင်းရွှေ့မလာမီ အိမ်တွင်လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်စရာကိစ္စများကို နှစ်ပတ် သုံးပတ်ခန့်မျှ အချိန်ယူ ပြင်ဆင်ရမည်ဖြစ်သည့်အတွက် ဦးမြမောင်နှင့် သာထွန်းတို့ နှစ်ယောက် ပစ္စည်းတစ်ချို့ဖြင့် ကြိုတင်၍ ယနေ့မနက်မှ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။

မေးရင် သူ့နာမည်တော့ မှန်အောင်ပြောပြီး ကျွန်တော်နာမည် ကျတော့ မခိုလိုဘဲပြောတယ်။ နာမည်အပြည့်အစုံ မမှတ်မိ တော့ဘူး။

“ဦးကျော်လှ အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“အခုဆိုရင် ဦးကျော်လှရဲ့ အသက် ခြောက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိပြီ”

ကျွန်တော်၏အမေ့ကို ဒေါ်မိမိကြီးက ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ဒေါ်မိမိကြီးက ဆက်၍ ရှင်းပြပြန်ပါ၏။

“ဦးအေးသောင်ရယ်၊ အခုဆိုရင် ကျွန်မတို့လင်မယား မှာလေ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေးတစ်လုံးရှိလို့သာပေါ့။ ခေါင်းရင်းခန်းမှာ ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက်နေပြီး ချေရင်းခန်းကိုတော့ ငှားထားရတယ်လေ။ လခက ခြောက်သောင်းလောက်ရတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် အိမ်စားရိတ်ရတယ်လေ။ သွပ်စင်က တစ်လ သုံးသောင်းကျော်ပဲရတာမို့လား။”

“ဒေါ်မိမိကြီးတို့ရဲ့ သားနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက် ကကော”

ကျွန်တော်က သိလို၍ မေးလိုက်သည်ကို ဒေါ်မိမိကြီးက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဖြေလိုက်ပြန်၏။

“အားလုံး အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြပြီရှင်၊ သားသမီးတွေ သုံးယောက်စလုံးက အလုပ်အကိုင်တွေ ကောင်းကြပါတယ်”

“အထောက်အပံ့လေးကော မရဘူးလား”

“သမီးက ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျလို့ ကျွမ်းတုံမှာ လိုက်နေရတယ်။ သားအလတ်ကတော့ ပျဉ်းမနားမှာ အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ အကြီးဆုံးသားကတော့ သုဝဏ္ဏမှာ နေပါတယ်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်တတ်ဆင်ရေးဆိုင်ကြီး ဇွှတ်ထားတယ်။ အဲဒီအကြီးဆုံးသားကတော့ လကုန်ရင် သူ့အဖေကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးဆိုပြီး တစ်သောင်းကိုတော့ လတိုင်း လာပေး ပါတယ်။

“ဗျာ --- ကားနှစ်စီးသုံးစီးရှိပြီး အဆင်ပြေနေတဲ့ သားအကြီးက အဖေကို လစဉ် လက်ဖက်ရည်ဖိုး တစ်သောင်းပေးတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား ဒေါ်မိမိရယ်။ ဒီကောင့်ကို မန်းဆိုးတန်းမှာ ကျွန်တော် ခဏခဏတွေ့ပါတယ်”

“ပိုက်ဆံရှိတာက သူတို့ရှိတာလေ၊ သူတို့ စေတနာရှိလို့ ပေးရင်တော့ရမှာပေါ့၊ သူ့စေတနာက တစ်သောင်းဆိုတော့ တစ်သောင်းပဲရမှာပေါ့။ ကိုကျော်လှရဲ့ လစာငွေကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး ထုတ်ရတယ်။ ပင်စင်ထုတ်ပြီးရင် သူ့ကို

“ဟေ့ကောင် --- သာထွန်း၊ မအိပ်သေးဘူးလား၊ မင်းလမ်းလျှောက်တာ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်စမ်း၊ ငါအိပ်လို့ မရဘူး”

အိမ်ရှေ့ခန်းခြင်ထောင်ထဲတွင် အိပ်နေသော ဦးမြမောင်က သာထွန်း၏ လမ်းလျှောက်သံကြောင့် လန့်နိုးသွားပြီး သာထွန်းကို သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန် ဦးမြမောင် အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် ဘုရားရှိခိုးအပျူအတန်းပေးဝေပြီး ရေခွေးအိုးကျိုရန် သာထွန်းကို နှိုးလိုက်၏။

“သာထွန်း -- ထတော့လေကွာ၊ ရေခွေးအိုးကျိုပြီး အိမ်မှာပစ္စည်းတစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်လောက် သွားသယ်ထားပါလား”

ဦးမြမောင် အိမ်ရှေ့ခန်းမှ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှမက ပြောသော်လည်း သာထွန်းထံမှ မည်သည့်အသံမှ ထွက်မလာသဖြင့် ဦးမြမောင် သာထွန်းအိပ်နေသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်ရာ အိပ်ရာ ပြင်ထားသည်ကိုသာတွေ့ပြီး သာထွန်းကို မတွေ့သဖြင့် သူ့ရေခွေးအိုး ကျိုချက်နေရတော့သည်။

နံနက်ဆယ်နာရီခန့်တွင် သာထွန်း ထမင်းချိုင့်နှင့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုထမ်း၍ အိမ်ထဲဝင်လာသည်ကို ဦးမြမောင် မြင်လိုက်သည်နှင့် ---

“မင်းက မနက်အစောကြီးထသွားတာပဲကွာ၊ ရေခွေးအိုး ဝိဒိုပေါ်တင်သွားရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ညက ဒီမှာ မအိပ်ဘူး အဖေ”

“ဘာကွ -- ညက မင်း ဒီအိမ်မှာ မအိပ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်အဖေ”

“မင်းကို ခြေလှမ်းဖြည်းဖြည်းလျှောက်ဖို့ ငါပြောလိုက်လို့ ဇိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“ဗျာ --- အဖေမှားနေပြီ ကျွန်တော် ညက အိမ်ပြန်သွားတာ ဆယ်နာရီပဲရှိသေးတယ်၊ အဖေ ဘုရားရှိခိုးနေလို့ တွန့်တော် ဘာမှပြောမသွားတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ညဘက်တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် အိမ်ပေါ်မှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတာ မင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော် လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး အဖေ”

သာထွန်း၏ စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ဦးမြမောင်သည် ခေါင်းကို ဆတ်ခါဆတ်ခါ လှုပ်ပြီး ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဆော့သောက်လိုက်တော့သည်။ ပြီးနောက် သာထွန်းကို ထပ်၍ အသံလိုက်ပြန်၏။

“မင်း ညကဘာဖြစ်လို့ မအိပ်ဘဲ ပြန်သွားတာလဲ”

ဦးမြမောင်က မေးလိုက်သည်နှင့် သာထွန်းသည် အိမ်
ဆောက်ဘက်အခန်းနှင့် မီးဖိုချောင်အခန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ
ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ညက ကျွန်တော် အိမ်မလို ခြင်ထောင်လည်းချလိုက်ရော
ကျွန်တော့် ခြေရင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက် လာရပ်နေတာ
တွေ့လိုက်ရလို့ ကျွန်တော် ခြင်ထောင်.မ.ကြည့်လိုက်တာ
ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ခြင်ထောင်ပြန်ချပြီး
အိပ်လိုက်တော့ အဲဒီအမျိုးသမီး ကျွန်တော့်ခြေရင်းမှာ ခေါက်တုန့်
ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတာ ထပ်တွေ့လိုက်လို့ ကျွန်တော်လည်း
ခြင်ထောင်ကို ပြန်လှန်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ပြန်ဘူး။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြက်သီးတွေထလာပြီး မအိပ်ရဲတော့ဘဲ
ညတွင်းချင်း အိမ်ကိုပြန်သွားတာပါ”

“အေး --- ဒါကြောင့်မို့လို့ မင်းတို့ လူငယ်တွေ
ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးရင် ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ အိပ်ကြဖို့ လူကြီးတွေက
သွန်သင်ညွှန်ကြားတာပေါ့”

“ဒီညလည်း ကျွန်တော်ဒီမှာ မအိပ်ဘူးအဖေ”

“အေးလေ မင်းမအိပ်လည်းနေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ

အကြောင်းတွေ အိမ်ကသမီးနဲ့ မြေးတွေကို လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊
တော်တော်ကြာ သူတို့ကြောက်လန့်နေကြဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် ဦးမြမောင် အိပ်ရာမှ
ထကာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီး အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်၏။
ပြီးမှ ရေခွေးအိုးကျိုချက်သောက်ပြီး လမ်းတစ်ပတ်လျှောက်ရန်
ခြံဝမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် သူနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိသော
မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှ ဦးလှဖေကလည်း တောင်ငှေး တစ်ချောင်းဖြင့်
လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်ကိုတွေ့၍ မိတ်ဖွဲ့ကာ အတူ
လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ရပ်ကွက်တစ်ပတ်လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာသည်နှင့်
ဦးမြမောင်က သူ၏ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ဦးလှဖေကို ရေခွေးကြမ်း
ထန်းလျက်တို့ဖြင့် ညှော်ခံကာ စကားစပြည်ပြောနေစဉ် ဦးမြမောင်က
မေးလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေကြီး၊ ဒီအိမ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
မေးရေးဖြစ်ဖူးလား”

“ဒီအိမ်က အိမ်ရှင်သမီး မနွဲ့ရင် ဆုံးသွားတာ
လေးလလောက်ရှိသွားပြီ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးမြမောင်၏ အမှတ်မထင်မေးလိုက်သော အမေးကို ဦးလှဖေကလည်း ချက်ချင်းပြန်ဖြေလိုက်၏။ ထို့နောက် ဦးမြမောင်ကဆက်၍ မေးလိုက်ပြန်၏။

“အရွယ်ကတော့ သိပ်ကြီးပုံမပေါ်သေးဘူး။ အသက်ကတော့ သုံးဆယ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲရှိဦးမယ် ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကလေးမလေးဆုံးတာ အသက်က သုံးဆယ်ငါးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်”

“ဒါနဲ့ --- သူ့စာပုဒ်မှာ သူ့ကို ဝတ်ပေးထားတာ ထမိပန်းရောင်နဲ့ အင်္ကျီအစိမ်းနုရောင်လေးလား”

ဦးမြမောင်က မေးလိုက်သည်နှင့် ဦးလှဖေကလည်း ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ---

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို သရနဂုံတင်ပြီး သူ့ရုပ်အလောင်းကို အခေါင်းထဲထည့်တုန်းက ကျွန်တော် သေသေချာချာမြင်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အရောင်အတိုင်းပဲ --- အဲဒါဘာဖြစ်လို့လည်း”

ဦးမြမောင်သည် ပထမနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်ပြီး

“ညက ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်တော့ အဲဒီကလေးမလေးက ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ပေးသလိုလို အနားမှာ လာပြောနေသလိုလိုပဲဗျ”

“ဘာများလည်း ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဘာက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ညမနက် ဘုရားဂုဏ်တော်တွေ ခွတ်ဖတ်ပူဇော်နေလို့ သူ့ဒီအိမ်မှာ နေလို့ မရတော့ပါဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို သုသာန်ကို ပြန်ပို့ပေးပါတဲ့”

“ဘယ်ကို --- ဘယ်ကို --- သုသာန်ကို ပြန်ပို့ပေးပါတဲ့ ဟုတ်လား”

ဦးလှဖေက အံ့ဩစွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ --- သူ့အသုဘချုတုန်းက သူ့အမေက သုသာန်မြေက ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ သူ့ကိုခေါ်လာတယ်တဲ့၊ ရက်လည်ပြီးတော့ အဲဒီ ကျောက်ခဲကို သုသာန်မှာ သွားပြန်ထားဖို့ သူ့အမေက အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ ခင်ပွန်းကိုခိုင်းတာ ကောင်လေးက သုသာန်ကို သွားမထားဘဲ ဒီခြံထဲမှာပဲ ပစ်ထားလိုက်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သူ သုသာန်ကို ပြန်လို့မရတော့ပါဘူးတဲ့”

“အင်း --- ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ --- လူကြီးတွေကတော့ ကိုယ့်အယူနဲ့ကိုယ်ပဲလေ၊ အဲဒီလိုလုပ်တာတွေလည်း ကျွန်တော် အတော်များများတွေ့ရဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ လူငယ်တွေက သိပ်အယုံအကြည်မရှိကြတော့ အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ လုပ်လိုက်တာ နေမှာပေါ့ဗျာ”

“အင်း --- ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဘဝကူးပြောင်းသွားတဲ့ သူ့အတွက်ကတော့ တမလွန်မှာ ခုကွရောက်နေရတာပေါ့”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းလို့ ကျွန်တော်ပဲ ကူညီပေးလိုက်တော့မယ်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီကျောက်ခဲက ဘယ်နားမှာတဲ့လဲ”

“အိမ်ရှေ့ခြံထောင့်က သရက်ပင်ခြေရင်းမှာတဲ့”

ဦးမြမောင်က ဤသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးမြမောင်နှင့် ဦးလှဖေတို့နှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ခြံထောင့်ရှိ သရက်ပင်ခြေရင်းမှ ကျောက်စရစ်ခဲအချို့ကို အိပ်ဖြင့်ထည့်ပြီး ဦးမြမောင်သည် သုသာန်သို့သွား၍ ပစ်ထား ပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ခြောက်နာရီခန့်အချိန်တွင်

ဦးမြမောင်တစ်ယောက်တည်း ယမန်နေ့က ကောက်သည့် သရက်ပင်ခြေရင်းတွင် ကျောက်ခဲကလေးများကို ကောက်နေစဉ် လမ်းလျှောက်ရန် ထွက်လာသော ဦးလှဖေက မြင်လိုက်သဖြင့် ခြံထဲသို့ဝင်လာပြီး မေးလိုက်၏။

“ဦးမြမောင် ဘာတွေထပ်ရှာနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မနေ့က ကောက်ပြီး သွားဖို့တဲ ကျောက်ခဲတွေထဲမှာ သူ့ကျောက်ခဲမပါဘူးလို့ ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ထပ်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ထပ်ရွေးရှာနေတာ”

ထို့နောက် ဦးမြမောင်နှင့် ဦးလှဖေတို့နှစ်ယောက် ကျောက်ခဲများကို ရွေး၍ကောက်ယူနေစဉ် ဦးလှဖေက ဆိုလိုက်၏။

“ကျောက်ခဲတွေကလည်း ဆိုဒါမျိုးစုံ ပုံစံမျိုးစုံ အများကြီး ဆီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုရွေးလို့ရမှာလဲ၊ ကဲ မနွဲ့ရှင်ရေ နင်ကျောက်ခဲ နင်ပဲ ရှာရွေးပေးတော့”

ဤသို့ ဦးလှဖေက နောက်သလိုလိုဖြင့် ပြောလိုက်သည်နှင့် သရက်ပင်ခြေရင်းအနီးတွင် မြေကြီး တစ်ဝက်ခန့် ဖုန်းနေသော ကျောက်ခဲတစ်လုံးမှာ မြေပေါ်သို့ အလိုလို ကြွတက်လာသည်ကို ဦးမြမောင်နှင့် ဦးလှဖေတို့နှစ်ယောက်စလုံး တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးမှ ထိုကျောက်ခဲတို့

ကလေးကို ကောက်ယူ၍ အိတ်ထဲသို့ထည့်ပြီး ယမန်နေ့ကကဲ့သို့ သုသာန်သို့သွား၍ ပို့ပေးလိုက်တော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးမြမောင်အိမ်တွင် မည်သည့်အသံမှ မကြားရသည့်အပြင် အိပ်မက်ပေးခြင်းလည်း လုံးဝမရှိတော့ပေ။ သို့သော် တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် မနက်ပိုင်းအချိန်၌ ဦးမြမောင်နှင့် ဦးလှဖေတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ထွက်လာစဉ် ဦးမြမောင်က မေးလိုက်၏။

“ဦးလှဖေကို ကျွန်တော်တစ်ခုထပ်မေးကြည့်မယ်။ ဆုံးသွားတဲ့ မခွဲရင်မှာ သားယောက်ျားလေးရှိသလား။”

“ကလေးက တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး နှစ်ယောက်ဗျ။ အကြီးက သမီးလေးအသက်က ဆယ့်နှစ်နှစ် လောက်ရှိပြီ။ အငယ်ကယောက်ျားလေး အသက်ကတော့ ဆယ့်နှစ်ယောက်ရှိပြီ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးလှဖေက ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အဲဒီသူငယ်မလေး ညက ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက် ပေးတယ်ဗျ။ သူ့သားလေးကို ရှင်ပြုပေးဖို့ သူ့အမေနဲ့ သူ့ခင်ပွန်းကို သွားပြောပေးပါတဲ့။ သူတို့က ဘယ်မှာနေမှန်းလည်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

ဦးမြမောင်က ဤသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် ဦးလှဖေက—

“သူတို့လည်းကူးကို ပြောင်းသွားတယ်လို့ပြောတယ်။ သူတို့ပြောင်းတုန်းက ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က ကျော်ကြီးကားနဲ့ ခြောင်းတာဆိုတော့ ကျော်ကြီးကိုမေးရင် သူတို့ပြောင်းသွားတဲ့ ထိပ်ကသိနိုင်တယ်”

လိပ်စာစုံစမ်း၍ ဦးမြမောင်နှင့် ဦးလှဖေတို့နှစ်ယောက် ထည်းကူးသို့ လိုက်သွားပြီး ကလေးကိုရင် ဝတ်ပေးရေးကိစ္စကို ခြေပြုကြသည်။ သို့သော် မခွဲရင်၏ မိခင်မှာလည်း မုဆိုးမဖြစ်ပြီး ခြေလည်ပုံမမြင်၊ မခွဲရင်၏ ခင်ပွန်း တင်ထူးမှာလည်း အမြဲ ငှားနေသည်ကိုသိရ၍ ကလေးကိုရင်ဝတ်ပေးရေးအတွက် အဆင်မပြေ နိုင်သည်ကို သိလိုက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ပတ်တွင် ဦးမြမောင်နှင့် ဦးလှဖေတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း ခံနံ့ဖြင့် မခွဲရင်၏သားကို ကိုရင်ဝတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ညတွင် မခွဲရင်သည် အရောင်တောက်ပသော အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် လာရောက်ကန်တော့ကာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောသွားသည်ဟု ဦးမြမောင် အိပ်မက် မြင်မက်လိုက်ရသည်။ ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် မခွဲရင်၏ နံဘေး၌ ပန်းရထားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်နေသည်ကိုပါ မြင်လိုက်ရသေး၏။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် လမ်းလျှောက်ရန်ထွက်လာသော ဦးလှဖေသည် ဦးမြမောင်အိမ်သို့ ဝင်လာပြီး

“ကိုမြမောင်ရေ ညက ထူးခြားချက်လေး ခင်ဗျားကို ပြောပြချင်လို့”

“ဆိုစမ်းပါဦး ကိုလှဖေရယ်”

“ညက ကျွန်တော်အိပ်မက် မက်တယ်ဗျ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ မနွဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို လာကန်တော့ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသွားတယ်၊ သူဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်းဗျာ အရောင်ကို တောက်ပနေတာပဲ”

ဦးလှဖေက ဤသို့ ဆိုလိုက်သည်နှင့် ဦးမြမောင်ကလည်း

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ မက်တယ်ဗျ၊ သူ့အနားမှာ ပန်းရထားတစ်စီးတောင် ပါသေးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်စလုံးကို မနွဲ့ရင် အိပ်မက်ပေးသွားတာပေါ့”

ထို့နောက် ဦးမြမောင်နှင့် ဦးလှဖေ လမ်းလျှောက် ထွက်လာစဉ် ဦးမြမောင်က ဆိုလိုက်၏။

“ကျွန်တော် လုံးဝမသိ၊ မမြင်ဖူးတဲ့ တမလွန်ဘဝကို ရောက်နေသူတစ်ယောက်အတွက် ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်နိုင် အောင် ကူညီခွင့်ရလိုက်လို့ ကျွန်တော်အရမ်းဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

ဤသို့ ဦးမြမောင်က ပြောလိုက်သည်နှင့် ဦးလှဖေကလည်း

“အဲဒီသူငယ်မလေးက သူတော်ကောင်းမလေးဗျ၊ အသက်တာမကြီးသေးတာ ဘာသာရေးအသိအရမ်း ကြွယ်ဝတာ သူ့ယောက်ျားတင် ထူးဆို ရင် နေ့စဉ်အရက်သောက်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းလုပ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ သူ့ကို ထုရိုက်တာတောင် ဒေါသဖြစ်ပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာဖို့နေနေသာသာ ရန်တောင်ပြန် မတွေ့ဘူး၊ မယားဝတ္တရားလည်း မပျက်ဘူး၊ မိခင်နဲ့ သားသမီး တွေလည်းရှိတော့ သူ့ကို မှီခိုနေတဲ့ သူတွေ အားငယ်မှာ ဖိုးလိုလည်း နေမှာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လိုပဲ ယောက်ျားက ဆူဆူရိုက်ရိုက် ညမနက်ကတော့ သူ့အတွက် ပုံမှန်ဘုရား ဝတ်ပြုမပျက်ဘူးဗျ၊ နေ့စဉ် မနက်တိုင်း သံဃာသုံးပါး ဆွမ်းလောင်းမပျက်ဘူး၊ ဝါးတွင်းကာလ ဥပုသ်နေ့တွေမှာ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့ လေးငါး ကျန်းမာရေးကြောင့် ဥပုသ်ပျက်တတ်သေးတယ်၊ သူတစ်ပတ်မှ ပျက်တာ မတွေ့ရဘူး”

ဤသို့ နှစ်ယောက်သား စကားပြောရင်း လျှောက်လှမ်း

လာရာ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာစဉ် ပဲပြုတ်သည် မိန်းမကြီး တစ်ယောက် လမ်းထိပ်သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေကို ခပ်သောက် နေသည်ကို ဦးလှဖေမြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် လက်ညှိုးထိုးပြပြီး--

“အဲဒီရေအိုးစင်ကလည်း မခွဲရင်ရဲ့ ရေအိုးစင်လေ၊ သူတစ်ယောက်တည်း အကုန်အကျခံပြီး ဆောက်ထားတာ၊ နေ့တိုင်း မနက်တစ်ကြိမ် နေ့လယ်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ်ရေအိုးကို တကူးတကလာပြီး ရေလာဖြည့်တယ်၊ မနက်တိုင်းလည်း အဲဒီရေအိုးစင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှိုက်သရိုက်တွေ သန့်ရှင်းရေး လုပ်တယ်၊ အခုမခွဲရင်မရှိတော့ လမ်းထိပ်က မောင်စိုးနိုင်တို့ လင်မယားက တာဝန်ယူထားကြတယ်လေ”

“အင်း --- ခင်ဗျားပြောအရဆိုရင် သူငယ်မလေး မခွဲရင်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာသာရေး အသိတရားတွေရှိပြီး သူ့အတွက် ဒါနအထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ဖြစ်ဖို့ နေ့စဉ်စုနေသလို ဖြစ်နေမှာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ အဲဒီလို ကောင်းမှုကုသိုလ် နေ့စဉ်ပြုလို့လည်း ယခုလို ကောင်းရာဘုံတာဝန်ကို သွားရတာပေါ့ဗျာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဤသို့ ဦးလှဖေနှင့် ဦးမြမောင်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ မခွဲရင်၏ ကောင်းမှုအစုစုကို ချီးမွမ်းပြောဆို နေကြခြင်းနှင့်အတူ မခွဲရင် ဘဝကူးကောင်းရေးအတွက် သူတို့ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခွင့် ရလိုက်ခြင်းကိုလည်း ပီတိဖြစ်၍နေကြလေတော့သည်။

မိုးနှောင်းလွန်မှ ရွာတဲ့မိုး

ကိုစိုးသွင်သည် ကျန်းမာရေးအတွက် နံနက်ခင်း သမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာရာ၊ အိမ်ခြံဝသို့ ရောက်သည်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှချယ်က အားရဝမ်းသာဖြင့် အသိပေးစကား ဆိုလိုက်၏။

“ကိုစိုးသွင် ရှင် ဖုန်းဆက်ပြီး မှာလိုက်လို့ သားက ရှင်အတွက် ကြက်ဆီထမင်း လာပို့ထားတယ်”

သို့နှင့် ကိုစိုးသွင်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ သားကော အခုဘယ်မှလဲ၊ ပြန်သွားပြီလား”

“အပေါ်ထပ်က စာဖတ်ခန်းမှာ သတင်းစာဖတ်နေပါတယ် ဟော်”

“ဦးစိုးသွင်သည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှချယ် ပြင်ဆင်ပေးသည့် ကြက်ဆီထမင်းကို နှစ်စွန်း သုံးစွန်းမှု အားပါးတရခပ်၍ စားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အပေါ်ထပ် တာကြည့်ခန်းထဲမှ သားဖြစ်သူ မောင်ထက်ဦးရောက်လာပြီး ဦးစိုးသွင်ဘေးတွင်ထိုင်ကာ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင် ငုံ့ပေးလိုက်သည်။ ဦးစိုးသွင်သည် သူ၏အာဟာရ တောင့်တချက်

မိုးနှောင်းလွန်မှ ရွာတဲ့မိုး

မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

အရ အလွန်စားချင်နေ၍ လမ်းထိပ် ဖုန်းဆိုင်သို့ သွားရောက် ဖုန်းဆက်ကာ မှာလိုက်သည့် ကြက်ဆီထမင်းကို သားဖြစ်သူက တကူးတက လာပို့ပေးခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေတော့၏။

“သားကို ဖေဖေ ဖုန်းဆက်ပြီးမှာတာ မနေ့ကပဲဆိုတော့ သားလာရင် တနင်္ဂနွေနေ့မှာပဲ လာမယ်ထင်တာ၊ အခုတော့ စနေနေ့ကြီး ရောက်လာခဲ့တယ်နော်”

“သားက ဖေဖေသားလေ၊ ဖေဖေက တကူးတက ဖုန်းဆက်ပြီးကြက်ဆီထမင်းစားချင်ပါတယ်ဆိုလို့၊ တနင်္ဂနွေ နေ့တောင် မစောင့်တော့ဘဲ ဒီနေ့ စနေ နေ့လည်း ရုံးပိတ်တာနဲ့ လာပို့တာပေါ့၊ ဖေဖေရဲ့၊ တော်သေးတယ်၊ သားက ကြက်ဆီ ထမင်းဆိုင်မှာ ကြက်ဆီထမင်းဝယ်ဖို့ ထွက်အလာ သမီးက ကျူရှင်ဖိုး လာတောင်းတာ ပိုက်ဆံမပိုတော့လို့ ချောမော့ပြီး နောက်နေ့မှယူလို့ ပြောလိုက်ရတယ်”

သားဖြစ်သူ၏စကားကို အမှတ်မထင်ကြားလိုက်ရသည့် ဦးစိုးသွင်သည် သူ့လက်ထဲတွင် စားရန်အတွက် ခပ်ထားသော ငွန်းကို ပြန်၍ ချလိုက်ပြီး ကြက်ဆီထမင်းပန်းကန်ကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် မျက်ရည်များ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျကာ သူ၏အနီးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မိခင်ကြီး ဒေါ်ခင်မေဦး၏ ဓါတ်ပုံကြီးကို စိုက်၍ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

ကြက်ဆီထမင်းကို ဆက်မစားဘဲ မျက်ရည် တစ်ပေါက်ပေါက်ကျနေသည့် ဦးစိုးသွင်ကို သားဖြစ်သူက စားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၍ အိမ်ထဲတွင် ထမင်းချက်နေသော မိခင် ဒေါ်လှချယ်ထံသို့သွား၍ အသိပေးစကား ဆိုလိုက်ရာ ဒေါ်လှချယ် မီးဖိုခန်းမှ အမြန်ထွက်လာပြီး ဦးစိုးသွင်ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ကိုစိုးသွင် ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကြက်ဆီထမင်းကို ကုန်အောင် ဆက်မစားဘဲ မျက်ရည်ကျနေရတာလဲ။ ရှင်ပဲနေမကောင်းဖြစ်ပြီး နလံထမှာ ကြက်ဆီထမင်းစားချင်လို့ဆို၊ ဝအောင်၊ ကုန်အောင် စားလေ။ သားလေး စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့တော်”

“ငါ ဆက်ပြီး မစားချင်တော့ဘူးကွာ၊ မင်းပဲ ဆက်ပြီး စားလိုက်တော့”

“သားဝယ်လာတာ နှစ်ထုပ်တောင်၊ ကျွန်မအတွက် တစ်ထုပ် ဖယ်ထားပြီးပြီ၊ ရှင့်ပန်းကန်ရှင် ကုန်အောင်စားလေ”

“ငါ စားလို့ မျိုးမကျတော့ဘူး မလှသွယ်ရယ်”

ထိုစဉ် သားဖြစ်သူ မောင်ထက်ဦးက စိတ်မကောင်းသော ထန်အမှအရာဖြင့် ---

“ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ မျိုမကျဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒီအိမ်မှာ ကလေးလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး”

“ကလေးတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ သားက မိဘအပေါ် ကတိတည်ပြီး တာဝန်ကျေတာကို မြင်ရတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က ဖေဖေမိဘအပေါ် ကတိပျက်ပြီး တာဝန် မကျေဖြစ်မိခဲ့တာကို သတိရပြီး ဝမ်းနည်းမိလို့ပါကွာ”

ဦးစိုးသွင်၏ စကား၏အဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည် ဖြစ်နေကြသော ဒေါ်လှချယ်နှင့် သားဖြစ်သူ မောင်ထက်ဦးတို့မှာ အံ့အားသင့်ကာ ဖြစ်နေကြတော့၏။

ကိုစိုးသွင်တို့ ညီအစ်ကို မောင်နမမွေးချင်း လေးယောက် တွင် ကိုစိုးသွင်သည် အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ ကိုစိုးသွင် ဆယ်နှစ်သား ခန့်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးလှမော် ဆုံးသွားသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မေဦးက ကုန်စိမ်းရောင်းကာ သားသမီး လေးယောက်ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ကိုစိုးသွင် အထက်တန်း ကျောင်းသားအရွယ်သို့ ရောက်သောအချိန်တွင် ကိုစိုးသွင်၏ အစ်မ နှစ်ယောက်နှင့် အစ်ကိုတို့မှာ အလုပ်အကိုင် ကိုယ်စီရရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် မိခင်ဒေါ်ခင်မေဦးက သားသမီးများ အလုပ်အချိန် မီရန်အတွက် ထမင်းချိုင့်ကို စီစဉ်ပေးရသဖြင့် ဈေးရောင်း နားလိုက်တော့သည်။

ဒေါ်ခင်မေဦးသည် အစားအစာများတွင် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အလွန်ကြိုက်၏။ မိခင်ဖြစ်သူ ခေါက်ဆွဲကြော် ကြိုက်မှန်းသိသဖြင့် အလုပ်သမားများဖြစ်သော သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သားအကြီး မောင်ကျော်မင်းတို့ကလည်း လကုန်၍ လခထုတ်သည့်နေ့တိုင်း မိခင်ဖြစ်သူ အတွက် တစ်လှည့်စီ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ဝယ်၍ ကျွေးတတ်ကြ၏။ သားသမီးများ ဝယ်လာကျွေးသော ခေါက်ဆွဲ ကြော်ကို ဒေါ်ခင်မေဦး ကုန်အောင်မစားဘဲ သွားဆော့နေသော သားဖြစ်သူ ကိုစိုးသွင်အတွက် ဖယ်၍ထားလေ့ရှိ၏။

ကိုစိုးသွင်သည် သားသမီးလေးယောက်တွင် အငယ်ဆုံး ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျန်းမာရေး အားနည်းသူ ဖြစ်၍လည်းကောင်း မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မေဦး၏ အထူးယုယခြင်းကို ခံရသူ တနည်းအားဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူ၏ အချစ်ကိုလည်းဖြစ်ခဲ့၏။ ကိုစိုးသွင် ဆယ်တန်းအောင်သည်ကို သိလိုက်ရသည်နှင့် ဒေါ်ခင်မေဦးသည် ရွှေပန်းတိမ်ဆိုင်သို့သွား၍ သူ့နားတွင် ပန်ဆင်ထားသော နားကပ် တစ်ဖက်ကို သားဖြစ်သူ ကိုစိုးသွင်အတွက် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပြုလုပ်ပေးပြီး ကျန်နားကပ် တစ်ဖက်ဖြင့် နားကပ်တစ်ရံ ရအောင်ပြန်၍ ခတ်လုပ်ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဒေါ်ခင်မေဦးသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးလှမော် ဆုံးသွားစဉ် ကတည်းက လစဉ်ရရှိသော မိသားစု ပင်စင်ကလေးကို သားဖြစ်သူ

ကိုစိုးသွင်၏ ပညာရေးစရိတ်တွင် သုံးစွဲခဲ့သည့်အပြင် ကိုစိုးသွင်
ဘွဲ့ရပြီး အိမ်ထောင်ကျသည်အထိ မိခင်ဖြစ်သူထံတွင်
လက်ဝါးဖြန့်၍ တောင်းမြဲဖြစ်၏။ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း သားဖြစ်သူ
ကိုစိုးသွင် လက်ဝါးဖြန့်တိုင်း အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ရအောင်
ဖန်တီးပေးလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် ကိုစိုးသွင်သည် မိခင်ဖြစ်သူထံသို့ အလည်
ရောက်လာရာ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မေဦး နေမကောင်း
ဖြစ်နေသည်နှင့်ကြုံ၍ မိခင်ဖြစ်သူကို သူ့ကိုယ်တိုင် နှိပ်နယ်ပြုစုပေးရာ
မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကျေနပ် ဝမ်းသာနေတော့၏။ တစ်ဖန် ကိုစိုးသွင်က
“အမေ ဘာစားချင်သလဲ” ဟု မေးရာ ဒေါ်ခင်မေဦးက
“ခေါက်ဆွဲကြော် စားချင်တယ်” ဟု ပြန်ဖြေ၏။ သို့နှင့် ကိုစိုးသွင်က
“နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ကုန် အမေ့အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်
သားကိုယ်တိုင် ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ခင်မေဦးမှာ
ပို၍ပင် ဝမ်းသာပြီး သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုလိုကသေး၏။

ချိန်းဆိုထားသော တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ခုနစ်နာရီခန့်တွင်
ကိုစိုးသွင်သည် ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ကို အိပ်ကပ်ထဲထည့်၍
မိခင်အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲဝယ်ပြီး သွားပို့ရန် စိတ်ကူးကာ
အိမ်မှ လွှတ်လာ၏။ လမ်းထိပ်သို့ မရောက်မီမှာပင် သူ၏သမီးဖြစ်သူ
(၆)တန်းကျောင်းသူလေး ခင်ရည်မွန်က နောက်မှပြေးလိုက်လာပြီး

တူရှင်မိုး ထောင့်ငါးရာ တောင်းရာ “နောက်နေ့မှာပေးမယ်” ဟု
ပြောလိုက်၏။ သို့သော် သမီးဖြစ်သူက မျက်နှာ မရွှင်မပြေဖြင့်
“ဒီနေ့ ကျူရှင်ကျောင်းလခ မရရင် ကျောင်းမသွားတော့ဘူး” ဟု
ဆိုလိုက်သဖြင့် ကိုစိုးသွင် ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေတော့၏။ ပြီးနောက်
သမီးဖြစ်သူ မျက်နှာမရွှင်မပြေဖြစ်နေသည်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး
“အိတ်ထဲမှ ငွေနှစ်ထောင်အနက် ထောင့်ငါးရာကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး
မိခင်အိမ်သို့ မသွားတော့ဘဲ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်
လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး မိမိအိမ်သို့သာ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

နေ့လယ် နှစ်နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ကိုစိုးသွင်၏အိမ်သို့
ဆီကံကားဆရာတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဒေါ်ခင်မေဦး
နေမကောင်းဖြစ်နေကြောင်း အသိပေးသဖြင့် ကိုစိုးသွင် အမြန်
သွားရောက်ခဲ့၏။ မိခင်အိမ်သို့ ရောက်သော် ဒေါ်ခင်မေဦးမှာ
ခတင်ပေါ်တွင် မှေး၍ အိပ်ပျော်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် နိသွားမည်
နိုးသောကြောင့် အနားသို့ မသွားဘဲ အစ်မအကြီးဆုံးဖြစ်သူ
ဒေါ်အေးအေးမော်ကို မေးလိုက်၏။

“မမ မေမေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းတော့ မသိဘူးကွယ်၊ မနက်ကတော့
အကောင်းပဲ၊ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ မမက ထမင်းစား

မလားလို့မေးတော့ ဗိုလ်တော့ဆာပြီး မစားသေးဘူးတဲ့၊ သားငယ် ဒီမနက် ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်လာမယ် ပြောထားလို့ စောင့်နေတာလို့ ပြောတယ်”

အစ်မဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ကိုစိုးသွင် အံ့ဩသွား၏။ သို့နှင့် အစ်မဖြစ်သူက သေချာစေရန် ထပ်၍မေးလိုက်ပြန်၏။

“မောင်လေးက ဒီနေ့မနက် ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်လာ ခဲ့မယ်လို့ မေမေ့ကို ပြောထားလို့လား”

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ထဲက ပြောထားခဲ့တာပါ မမ”

“မမ ဝယ်ကျွေးပါမယ်ဆိုတာ မရဘူး။ မောင်လေး ဝယ်လာပါလိမ့်မယ်ဆိုပြီး မျှော်နေတာ၊ ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်ပြီး လာမပို့တာလဲ”

“ကျွန်တော် မနက် ခုနစ်နာရီလောက်ကတည်းက ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်ပြီး လာပို့ဖို့ အိမ်က ထွက်လာပါတယ်မမ။ သမီးက နောက်ကလိုက်တာပြီး ကျူရှင်ဖိုးတောင်းတာနဲ့ ပေးလိုက်ရလို့ မလာဖြစ်တာပါ မမ”

“ဒါဆိုလဲ မောင်လေးရယ်၊ အိမ်ကိုရောက်အောင် လာခဲ့ပါလား။ ခေါက်ဆွဲကြော်ဖိုး ခုနစ်ရာ မမတို့ ပေးမှာပေါ့”

“မောင်လေးက မောင်လေး လုပ်အားခနဲ့ ကျွေးချင်လို့ပါ

“ကဲ မောင်လေးရဲ့ လုပ်အားခကို အသာထား -- အခု မေမေ အိပ်နေတယ်၊ မမ ခေါက်ဆွဲကြော်ဖိုး ပေးလိုက်မယ်။ မင်သွားဝယ်ထား။ မေမေ့ရင် စိတ်ချမ်းသာအောင် မောင်လေး ကိုယ်တိုင် ကျွေးလိုက်။မေမေ မေးရင်လည်း မောင်လေးကိုယ်တိုင် ဝယ်လာတာလို့ပြော ကြားလား။ ညီမလေး သူ့စားဖိုးကိုလည်း လှလွှတ်ပြီး သွားခေါ်နိုင်ထားတယ်၊ မောင်လေးရဲ့အစ်ကို မောင်ကျော်မင်းက ဆရာဝန် သွားပင့်နေတယ်”

သို့နှင့် ကိုစိုးသွင်သည် အစ်မဖြစ်သူ ပေးလိုက်သည့် ငွေခုနစ်ရာဖြင့် “လုနိုင်”ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်တွင် ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ထုပ်ကို အမြန်ပြေး၍ ဝယ်၏။ ထိုစဉ် ကိုစိုးသွင်၏ အစ်ကို ကိုကျော်မင်းသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုပင့်လာပြီး မိခင်ကြီး ဒေါ်ခင်မေဦး၏ ဝေဒနာကို ကုသရန်ပြု၏။ ဆရာဝန်လည်း ဒေါ်ခင်မေဦး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို စစ်ဆေးပြီး ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးလိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် ကိုစိုးသွင်သည် ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ထုပ်ကိုဆွဲ၍ မိခင်အနားတွင်ရပ်ကာ အစ်မဖြစ်သူကို စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်၏။

ကိုစိုးသွင်၏အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်မေဦးသည် မျက်စိလေးဖွင့်ကာ ကိုစိုးသွင်ကို စိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ကိုစိုးသွင်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မေဦးအနားတွင် ထိုက်လိုက်ပြီး “မေမေအတွက် ခေါက်ဆွဲကြော် လာဖို့တယ်နော်” ဟု ပြုံး၍ ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ခင်မေဦးသည် မျက်နှာအနည်းငယ်ပြုံး၍ ကိုစိုးသွင်၏ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး မျက်စိကို ပြန်၍ မှိတ်ထားလိုက်ပြန်၏။

ဆရာဝန် ပြန်ကြွခါနီးတွင် ဒေါ်အေးအေးမော်က ဆရာဝန်ကို မေးလိုက်၏။

“ဆရာ၊ မေမေက ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ တည့်ပါတယ်နော်”

“လူနာ အာဟာရဖြစ်ဖို့အတွက် လူနာစားလိုတာ အကုန်စားလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုမှာခဲမယ်၊ အခု နှစ်နာရီထိုးပြီးပြီ၊ ညရုတ်နာရီကျော်လို့မှ လူနာ တမထိုင်ဘူး၊ စကားလည်းမပြောဘူးဆိုရင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ် ဌာနကိုသာ သွားပြပါ”

ထိုနေ့ ည ဇနီးနာရီအချိန်သို့ ရောက်သည်တိုင် ဒေါ်ခင်မေဦးသည် မျက်စိပင်မဖွင့်ဘဲ ခေါ်လိုက်လျှင် ခေါင်းလေးသာ လှုပ်ပြု၍ နေတော့သည်မို့ မောင်နမလေးယောက် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး

ဆေးရုံသို့ တင်ပို့လိုက်သည်။ ဆေးရုံမှ ဆရာဝန် ဆရာမများ၏ ကူညီပေးမှုကြောင့် အနည်းငယ်သာ လှုပ်ရှားနိုင်ကာ ဆေးရုံ တွင်လည်း နိမ့်ပေါင်မုန်တို့ကိုသာ အနည်းငယ် စားနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဆေးရုံတွင် သုံးရက်သာ ဆေးကုသမှု ခံယူရပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့တော့သည်။

ကိုစိုးသွင်သည် သူ၏သားဖြစ်သူ တက္ကသိုလ်က ဝယ်လာပြီး ကျွေးသော ကြက်စိတ်ထမ်းပန်းကန်ကို ကြည့်၍ အတိတ်ဟောင်းကို ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိခြင်းဖြစ်၏။

ကိုစိုးသွင်သည် ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဝင်ငွေနည်းသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၊ သိမြင်သူ ကျောင်းစရိတ်နှင့် သားဖြစ်သူ၏ ကျောင်းစရိတ်တို့အပြင် အခြားကိစ္စများရှိ၍ ငွေကြေး လိုအပ်လျှင် မိခင်ဒေါ်ခင်မေဦးထံတွင် ဆောင်း၍ ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်၏။ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ကိုစိုးသွင် အနားကပ်၍ လက်ဖြန့်ပြီဆိုလျှင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ရသည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ပါသော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ ကျန်းမာရေး မကောင်းထား၍ အစားအသောက် ခံတွင်းပျက်နေသည့် အချိန်တွင် သူ့စကားအရ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ဆောင်တစ်ရာသော ခေါက်ဆွဲကြော် အာဟာရကို ကိုယ့်ရွေးနဲ့စားဖြင့်

၅၆

မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

မကျွေးလိုက်နိုင်ခဲ့သည့် သူ၏ တာဝန်ပျက်ကွက်ခဲ့မှုကို ပို၍ သတိရကာ နောင်တရ၍ မဆုံးပင်ရှိနေလေတော့၏။

ကိုစိုးသွင်သည် သူ့အမေ စိတ်ချမ်းသာရန်အတွက် အစ်မဖြစ်သူက ငွေခုနစ်ရာထုတ်ပေး၍ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အမြန်သွားဝယ်ယူခဲ့ပြီး မိခင်ဖြစ်သူကိုပြရာ မိခင်ဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က ထ၍ မစားနိုင်သော်လည်း သူ့အချစ်ဆုံး သားလေး သူ့အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်လာလေပြီဟု ထင်မှတ်ကာ ပီတိတော့ ဖြစ်သွားခဲ့ရာ၏။

သို့သော်လည်း ကိုစိုးသွင် အဖြစ်သည်ကား မိုးဥတုဖြစ်၍ မိုးကိုမျှော်နေချိန်တွင် မိုးက မရွာဘဲ မိုးလလွန်၍ မိုးနောင်း ကာလရောက်မှ ရွာချမိသည့် အကျိုးမပြုတော့သည့် မိုးပေါက် ကဲ့သို့နယ် ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့သတည်း။

ပန်းတစ်ပွင့်၏လောင်းရိပ်တစ်ခု

မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

ပန်းတစ်ပွင့်၏ လောင်းရိပ်တစ်ခု

နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားဖြစ်သူ ဦးကျော်မိုးသည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်ကြာသော တစ်နေ့၏ ညနေတွင် သူ့အိမ်၌ သူငယ်ချင်းများကိုဖိတ်၍ မိတ်ဆုံစားပွဲ ကျင်းပရာ ဦးကျော်မိုး၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးလွင်ထူးသည် သူ၏သားနှင့်သမီးကိုခေါ်၍ ဦးကျော်မိုး၏အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြ၏။

ညနေငါးနာရီအချိန်ခန့်တွင် ဦးကျော်မိုး၏ သူငယ်ချင်းအချို့ ပြန်သွားသော်လည်း ဦးကျော်မိုးသည် အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးလွင်ထူးနှင့် စကားဝိုင်းကကောင်းနေသေး၍ မပြန်သေးရန် မေတ္တာရပ်ခံထား၏။

ခဏအကြာတွင် ဦးလွင်ထူး၏ သားနှင့်သမီးဖြစ်သူ မောင်အောင်သူမိုးနှင့် မနနအေးတို့သည် ဖခင်ဦးလွင်ထူး၏ အနာသို့ လာပြီး မောင်အောင်သူမိုးက ပျင်း၍ အိမ်ပြန်ချင်ကြောင်း ပူဆာတော့၏။

“ဖေဖေ အိမ်ပြန်မယ်လေ၊ အိမ်ကျရင် သား အိမ်စာတွေ ကျွက်ရဦးမယ်”

သို့မှ ဦးကျော်မိုးသည် ဦးလွင်ထူး၏ သားနှင့်သမီးကို သတိထားကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

“အဲဒါ သူငယ်ချင်းရဲ့သားနဲ့သမီးလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ သမီးကအကြီး၊ ရှစ်တန်း၊ သားကအငယ် ဆွဲကံတန်းတက်နေကြတယ်ကွ”

ထိုနောက် ဦးကျော်မိုးသည် ဦးလွင်ထူး၏ သားနှင့်သမီးကို မှတ်ဆက်ရင်း မေးမြန်းကြည့်မိတော့၏။

“မင်္ဂလာပါကွာ၊ ဦးနဲ့နင်းတို့ဖေဖေက ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေကွ၊ ဦးက နှစ်နှစ်သုံးနှစ်မှ တစ်ခေါက် ပြန်လာရတော့ အခုလိုစကားလက်ဆုံကြတုန်း စကားကဖြတ်လို့ မေ့တုားပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါ့တူရဲ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် အောင်သူမိုးလိုခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သို့နှင့် ဦးကျော်မိုးကပြုံး၍—

“သူငယ်ချင်းရဲ့သားက သွက်သွက်လက်လက်ပဲ၊ ဒါနဲ့ ခဲတူကြီး ကျောင်းစာတွေကော လိုက်နိုင်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုစဉ် ဦးလွင်ထူးက ဖြည့်စွက်ပြောပြလိုက်၏။

“ကိုယ့်သားက ငယ်ငယ်ထဲက စာကျက်ဖို့ လုံးဝ

မတိုက်တွန်းရဘူး။ ကျောင်းကပြန်လာရင်ခဏနား။ ရေချိုး ထမင်းစားပြီး TV ခဏကြည့်ပြီးတာနဲ့ စာရေးစာဖတ်တော့တာပဲ ဒါကြောင့်မို့လို့ နှစ်တိုင်းအတန်း ထဲမှာ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ဆုတစ်ခုခုတော့ ဝင်စမြဲပဲ”

“ဒါနဲ့ ငါ့တူမကြီးကကော”

ဦးကျော်မိုးက ဦးလွင်ထူး၏ သမီးကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဦးလွင်ထူး၏ သမီးက -----

“သမီးနာမည်က နနအေးလိုခေါ်ပါတယ် ဘာဘ”

ထိုစဉ် ဦးလွင်ထူးက ဖြည့်စွက်တင်ပြလိုက်၏

“သမီးကတော့ သားလောက် ဘရိုက် (BRIGHT) မဖြစ်ဘူးကွ။ ယနေ့အထိ အတန်းထဲမှာ First, Second, Third တစ်ခုခုမချိတ်ဖူးပေမယ့် တစ်နှစ်မှတော့ မကျသေးဘူးကွ”

ထိုစဉ် ဦးကျော်မိုးက ဦးလွင်ထူးကို အကြံတစ်ခုပြလိုက်ပြီး ချီးကျူးစကားဆိုလိုက်၏။

“သမီးကိုလည်း သားလိုထူးချွန်လာအောင် သူငယ်ချင်း တို့က အနီးကပ်ကြီးကြပ်ပေးလေကွ။ ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးက မြန်မာဆန်ဆန်လေးဝတ်ဆင်ထားတာ ကြည့်လို့ကောင်းသားပဲ၊ ဂိုက် (GIDE) ကဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်တို့က သူငယ်ချင်းတို့လို မဟုတ်ဘူးကွ။ ကိုယ်ကော ကိုယ့်ဇနီးကကော မနက်ဆိုရင် ကိုယ် အလုပ်ကိုယ်သွားကြရပြီး ညနေမှ ပြန်လာရတော့ သူတို့ကို ကိုယ်ရဲ့ အစ်မကြီးကပဲ စောင့်ရှောက်ထား ရတာ။ ကိုယ်အစ်မကြီးက သူလိုပဲ သူ့ရဲ့မြေးကို မြန်မာဆန်ဆန်ပဲဝတ် မြန်မာဆန်ဆန်နေဖို့ သွန်သင်ထားတာ ကွ”

ထိုစဉ် ဦးကျော်မိုး၏ အိမ်ထဲမှ ဦးကျော်မိုး၏ သားနှင့် သမီးထွက်လာပြီး မုန့်အချိုပွဲများလာပို့ကြရာ ဦးကျော်မိုးက သူ၏သားနှင့်သမီးကို ဦးလွင်ထူး၏ သားသမီးတို့နှင့် မိတ်ဆက် ပေးလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘီယာသောက်ရင်း သွတ်လွတ်လပ်လပ်စကားပြောချင်သေး၍ ဦးကျော်မိုးသည် ဦးလွင်ထူး၏ သားနှင့်သမီးကို အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွားပြီး ညှော်ခံထားရန် သူ၏သားနှင့်သမီးကို တာဝန်ပေးလိုက်၏။

သို့နှင့် ဦးလွင်ထူး၏ သားနှင့်သမီးတို့လည်း ဦးကျော်မိုး၏ သားနှင့်သမီးတို့ ခေါ်ရာတိုက်အိမ်ကြီး ထဲသို့လိုက်သွားခဲ့ကြတော့၏။

အိမ်ထဲသို့ရောက်သော် ဦးကျော်မိုး၏သား မောင်လှချစ် သည် အောင်သူမိုးကို တီဗီဂိမ်းကစားနည်း သင်ပေးပြီး နှစ်ယောက်သား တီဗီဂိမ်းခေတုကစားနေကြ၏။ တစ်ဖန် ဦးကျော်မိုး၏သမီး တင်ယုမော်သည် နနထွေးကို ညှော်ခန်းထဲသို့

ခေါ်သွားပြီး မိမိယုံအခွေများကို ထုတ်ပြု၍ကြည့်လိုသော
ဇာတ်ကားများကို ဖွင့်ပြရင်း ရင်းနှီးစွာ စကားပြောနေကြတော့၏။

ခဏအကြာတွင် ဦးကျော်မိုး၏ ဝန်းဖြစ်သူ ဒေါ်ပန်းအိသည်
သမီးဖြစ်သူ တင်ယုမော်တို့ တီဗီကြည့်နေရာညှော်ခန်းထဲသို့
ဝင်လာစဉ် သမီးဖြစ်သူနှင့်အတူ နနအေးကို ကွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ရာ နနအေးက မတ်တပ်ရပ်၍ လက်အုပ်ကလေး
ခိုလျက် ခေါင်းကလေးတစ်ချက်ငုံကာ အရှိအသေပြုပြီး နှုတ်ဆက်
စကားဆိုလိုက်၏။

“မင်္ဂလာပါ ရှင်၊ ကျွန်မအမည် နနအေးပါ။ ဦးလွင်ထူးနဲ့
ဒေါ်မာလာတင်တို့ရဲ့သမီးပါရှင်”

နနအေးက ဤသို့ နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ပန်းအိသည်
အံ့သြသော ပီတိအပြုံးများဖြင့် နနအေး ၏ လက်ကလေးတစ်ခုကို
တယုတယဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ခိုးကျူးစကားဆိုလိုက်၏။

“လိမ်မာယဉ်ကျေးလိုက်တဲ့ သမီးလေး၊ ဒါနဲ့သမီးလေးက
ကျောင်းနေလား ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီ လဲ”

“သမီး ဒီနှစ်ရှစ်တန်းတက်နေပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရှင်”

“အေးအေး ထိုင်ပါကွယ်”

ဒေါ်ပန်းအိက ထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် နနအေးသည်
သူ၏ ထဘီရှေ့ဖုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖွဖွကလေး ကိုင်ကာ
ခံပေါ်တွင် နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း ညင်ညင်သာသာထိုင်လိုက်သည်ကို
မြင်လိုက်ရ၍ ဒေါ်ပန်းအိနှင့် သမီးဖြစ်သူ တင်ယုမော်တို့မှာ
တအံ့တကြဲဖြစ်နေကြပြန်တော့၏။

သို့နှင့် ညနေခြောက်နာရီခန့်တွင် ဦးလွင်ထူးက
အိမ်ပြန်ကြရန် ပြောသော်လည်း သားဖြစ်သူ အောင်သူမိုးက
မပြန်ချင်သေးသဖြင့် ဦးလွင်ထူးတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း
ဆက်လက် စကားပြောနေကြရာ ညရှစ်နာရီအချိန်ခန့်သို့ပင်
ရောက်လာသည်မို့ ဦးလွင်ထူးသည် အိမ်ပြန်ရန်အတွက် သားနှင့်
သမီးကို သွားခေါ် တော့သည်။

“သားနဲ့သမီး မိုးချုပ်နေပြီ အိမ်ပြန်ကြမယ်”

ဦးလွင်ထူးက ခေါ်လိုက်သည်နှင့် အောင်သူမိုးသည်
အိမ်မပြန်ချင်သေးသည်အတွက် မျက်နှာမရွှင် မပြုဖြင့်
ထီဗီဂိမ်းကစားနေရာမှ ထလာ၏။ ထိုစဉ်နနအေးသည်
မတ်တပ်ရပ်ကာ သူ့ကို ဆွဲခံ၍ တီဗီဖွင့် ပြပေးနေသူ တင်ယုမော်ကို
ဆရာတင်ကြောင်းပြောကာ လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
ဦးနောက် ဒေါ်ပန်းအိကို ကြည့်ကာ လက်အုပ်ကလေးချီ၍

“သမီးကိုပြန်ခွင့်ပြုပါ ဒေါ်ဒေါ် ဟု နှုတ်ဆက်စကားဆို လိုက်သည်တွင် ဒေါ်ပန်းအိကလည်းပြုံးလျက် “ကောင်းပါပြီကွယ်” ဟုပြန်လည် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်၏။

ထိုစဉ် ဦးလွင်ထူးသည် သမီးဖြစ်သူ၏ ယဉ်ကျေးလိမ္မာမှုကို ပီတိဖြစ်နေ၏။ ထိုအတူ ဦးကျော်မိုး၊ ဒေါ်ပန်းအိနှင့် သမီးဖြစ်သူ တင်ယုမော်တို့ မိသားစုသည် နနအေး၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိစွာဖြင့် လျှောက်လှမ်း သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးပင် ငေး၍ ကြည့်နေမိကြလေတော့သည်။

နစ်လခန့်ကြာသော တစ်နေ့တွင် ဦးလွင်ထူး၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မာလာတင်သည် ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်တွင်သန့်ရှင်းရေးကို ဆောင်ရွက်နေစဉ် ဗီရိုအောက်ဘက် စက္ကူဖိုင်ထဲတွင် ငွေ တစ်ထောင်တန်အရွက် သုံးဆယ်ခန့်ကို တွေ့သဖြင့် ယောက်မဖြစ်သူ ဒေါ်မိုးမြင့်ကို မေးကြည့်၏။ ဒေါ်မိုးမြင့်က သူ၏ငွေမဟုတ် ဟုပြောသဖြင့် ဒေါ်မာလာတင်က သိမ်းထားလိုက်၏။

ညပိုင်းတွင် ဦးလွင်ထူး၊ ဒေါ်မာလာတင်နှင့်အတူ ဒေါ်မိုးမြင့်တို့ စကားလက်ဆုံကျနေကြစဉ် အောင်သူမိုးသည် စာဖတ်ခန်းမှ ပြေးထွက်လာပြီး မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မာလာတင်ကို အရေးတကြီး ပြောပါလေတော့၏။

“မေမေ ဗီရိုအောက်မှာ သားစုထားတဲ့ပိုက်ဆံ နှစ်သောင်းကျော် မရှိတော့ဘူး”

သို့နှင့် ဒေါ်မာလာတင်က -----

“ဗီရိုအောက်က ငွေနှစ်သောင်းရှစ်ထောင်မေမေတွေ့လို့ သိမ်းထားတယ်။ ဘယ်သူ့ဟာမှန်းမသိလို့ မေမေသိမ်းထားတာ သားရဲ့ပိုက်ဆံလား”

“ဟုတ်တယ်မေမေ”

ထိုစဉ် ဦးလွင်ထူးက မေးမြန်းမှုပြုတော့၏။

“သားက ဒီငွေတွေ့တယ်ကရတာလဲ”

“သား မှန်ဖိုးရတာတွေကို စုထားတာပါပေဖေ”

“သားကိုဖေဖေတို့က ကျောင်းမှာ မှန်ဝယ်စားဖို့ပေးတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်မစားဘဲ စုထားရတာလဲ”

“တီဗီဂိမ်းဝယ်ချင်လို့ပါပေဖေ”

“အလို ငါ့မြေးက တီဗီဂိမ်းဘယ်တုန်းက ကစားဖူးလို့လဲ”

ဦးလွင်ထူး၏ အစ်မဖြစ်သူက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏ သို့နှင့် အောင်သူမိုးက ----

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လကျော်လောက်က ဖေဖေ့သူငယ်ချင်း ဦးကျော်မိုးအိမ်ကို လိုက်သွားတုန်းက အဲဒီ အိမ်က ကိုကိုဆီမှာ သားနဲ့ကိုကိုနဲ့တီဗီဂိမ်းကစားဖူးတယ်ကြီးကြီး”

သို့မှ ဦးလွင်ထူးက ရယ်လျက်နိုးဖြစ်သူကိုသိအောင် ပြောပြလိုက်တော့၏။

“လက်စသတ်တော့ အဲဒီနေ့က ညနေခြောက်နာရီ လောက်မှာ ကိုယ်တို့စကားပြောပြီးလို့ သားကို ပြန်ကြမယ်လို့ သွားခေါ်တာ သားကမပြန်ချင်သေးဘူး။ မပြန်ချင်သေးဘူးဆိုလို့ မိုးချုပ်သွားတာကွ။ ညနေ ငါးနာရီလောက်မှာ သားကပျင်းလို့ ပြန်မယ်ပြောတုန်းက ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က စကားကောင်းတုန်းမို့လို့ သူငယ်ချင်းက သူ့သားသမီးတွေနဲ့ သားနဲ့သမီးကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး ဧည့်ခံခိုင်းလိုက်တာ အဲဒါနဲ့ တီဗီဂိမ်းနဲ့သွားတွေ့တော့ အိမ်ပြန်ဖို့ကို မနည်းခေါ်လာခဲ့ရတယ်ကွ”

ထိုစဉ် ဒေါ်မိုးမြင့်က -----

“ငါမြေးက တီဗီဂိမ်းကစားတတ်လို့လား”

“ကိုကိုသင်ပေးလို့ ကစားတတ်တယ်ကြီးကြီးရဲ့”

“ခါဆိုရင်ငါမြေးလေးက တီဗီဂိမ်းလိုချင်လို့ မစားရက်၊ မသောက်ရက်နဲ့ကွယ် ဝယ်ပေးလိုက်ကြပါ”

ဒေါ်မိုးမြင့်က ဝယ်ပေးရန် တိုက်တွန်းလိုက်သည်နှင့် ဦးလွင်ထူးက -----

“အခု ခြောက်လပတ် ပထမအစမ်းစာမေးပွဲမှာ သားကအဆင့်နှစ် ရထားတယ်ဆိုတော့ ဒုတိယအစမ်း စာမေးပွဲမှာ အဆင့်တစ်ရရင် တီဗီဂိမ်း ဖေဖေဝယ်ပေးမယ်၊ နောက်နေ့မှန်ဖို့ကို မရနဲ့တော့ မှန်ပဲဝယ်စားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

အောင်သူမိုးသည် ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲတွင် အဆင့်(၁) သေဖြင့် ဦးလွင်ထူးက သူ၏ ကတိအတိုင်း တီဗီဂိမ်းတစ်လုံး ဝယ်ပေးလိုက်ရတော့၏။ အောင်သူမိုးလည်း သူလိုချင်သော တီဗီဂိမ်းရရှိပြီဖြစ်သဖြင့် ကျောင်း ပိတ်သည်ရက်များနှင့် ကျောင်းလွတ်ချိန်တို့တွင် သူ၏ အတန်းထဲမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်သန်းဌေးကို အဖော်ခေါ်၍ တီဗီဂိမ်းဆော့ကစားကြတော့၏။

တစ်နေ့

နံနက် ခုနစ်နာရီထိုးပြီးသော်လည်း အောင်သူမိုး အိမ်ရာမှ ခနဲသေးသဖြင့် ဒေါ်မိုးမြင့်ကိုယ်တိုင်သွား နို့မှ မထချင်ထချင်ဖြင့် အိမ်ရာထဲမှ ထွက်လာပြီး ရေချိုးကာ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရ တော့သည်။ နောက်နေ့များတွင်လည်း ကျောင်းသွားချိန်

နီးသည်အထိ အောင်သူမိုး မနိုးသေးသဖြင့် ဒေါ်မိုးမြင့်သွား၍ နိုးပြန်တော့ သည်။ တစ်ခါတရံတွင် အောင်သူမိုးသည် အိပ်ရာတွင် သွားမအိပ်ဘဲ တီဗီဂိမ်းခုံပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသည်ရက်များပါ ရှိနေပြန်တော့၏။

“မမ တီဗီဂိမ်းဆော့မလား မောင်လေးသင်ပေးမယ်လေ”

တစ်ခုသော ညပိုင်းတွင် နနအေးစာဖတ်နေစဉ် အောင်သူမိုးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်။ သို့သော် နနအေးက-

“မမ မကစားချင်ပါဘူး။ တတ်လည်းမတတ်ချင်ပါဘူး။ ဘာလဲ မောင်လေးသူငယ်ချင်း သန်းဌေး မလာလို့လား”

“ဟုတ်တယ်မမရဲ့ သန်းဌေးမလာတာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ”

“နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး ဖြေရတော့မှာဆိုတော့ သန်းဌေးဘယ်လာတော့မလဲ သူ့အိမ်မှာ စာဖတ်နေမှာပေါ့”

အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး အောင်စာရင်းထွက်သော နေ့တွင်ဖြစ်၏။

ဦးလွင်ထူးသည် သားဖြစ်သူအောင်သူမိုး၏ အတန်းပိုင် ဆရာမအိမ်သို့ သွားရောက်ရာ ဆရာမ ဒေါ်တင်မူအေးက

လက်ခံတွေ့ဆုံ၏။ ဦးလွင်ထူး ဆရာမဒေါ်တင်မူအေးထံ သွားရောက်ခြင်းမှာ သားဖြစ်သူ အောင်သူမိုး စာမေးပွဲကျသည် ကိစ္စကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

“ကျွန်တော်သား မောင်အောင်သူမိုး စာမေးပွဲကျတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ဆရာမရယ်၊ ဆရာမတို့များ အမှတ်ပေးမှား လို့လား ပြန်စစ်လို့မရဘူးလားဆရာမ”

“ကျွန်မတို့ မမှားပါဘူးရင်၊ ကျွန်မတို့လည်း မောင်အောင်သူမိုးလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ ရပါတယ်။ နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း ဆုရတဲ့ ကျောင်းသားလေးက ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုသုံးသပ် ရမှန်းတောင် မသိအောင်ပါပဲရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာမ၊ ကျွန်တော်သားက ဒီနှစ်မှာတောင် ဗထမအစမ်းစာမေးပွဲမှာ ဒုတိယရပြီး၊ ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲမှာ ဗထမတောင်ရသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုစာတော်တဲ့ ကလေးက ဘာကြောင့် အတန်းတင်စာမေးပွဲမှာ ကျရှုတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာမရယ် ကျွန်တော်တို့လည်းသားကို အိမ်မှာ ဘာအလုပ်မှမခိုင်းပါဘူး”

ထိုစဉ် ဒေါ်တင်မူအေးသည် အတန်းသားများ ခြေဆိုထားသော အဖြေစာရွက်ဖိုင်ကို ဗီရိုထဲမှ သွားယူလာပြီး

ထိုအဖြေလွှာများထဲမှ အောင်သူမိုး၏ အဖြေစာရွက်ကိုထုတ်၍ ပြလိုက်ပြီး။

“ဒီစာရွက်က မောင်အောင်သူမိုးကိုယ်တိုင် ရေးတွက်ထားတဲ့ အဖြေစာရွက်ပါပဲရှင်”

ဦးလွင်ထူးသည် သားဖြစ်သူ အောင်သူမိုးဖြေဆိုထားသော သချာ်အဖြေလွှာပေါ်တွင် ပုစ္ဆာငါးပုဒ်ခန့်သာတွက်ထားပြီး စာစစ်သူဆရာမကိုယ်တိုင် မှင်နီဖြင့်ရေးမှတ်ပေးထားသော ရမှတ်ပေါင်းဆယ်ရှစ်မှတ် ဟူသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩနေတော့၏။ သို့နှင့် ဆရာမဒေါ်တင်မူအေးက ဆက်၍ ရှင်းပြလိုက်ပြန်၏။

“အတန်းတင်စာမေးပွဲမှာ မောင်အောင်သူမိုးက ကျွန်မ သင်တဲ့ သချာ်ဘာသာရပ်တစ်ခုတည်းကျတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာစာကလွဲရင် ကျန်တဲ့ဘာသာရပ်အားလုံး ကျပါတယ်ရှင်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အမျိုးမျိုးစဉ်းစားကြပါသေးတယ်။ ဘယ်လိုမှ တင်ပေးလို့မရလို့ပါရှင်”

ဦးလွင်ထူးသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ထုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ အောင်သူမိုးကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ခေါ်လိုက်၏

“ဟေ့ကောင် အောင်သူမိုးအိမ်ရှေ့ ထွက်ခဲ့စမ်း။ အခုချက်ချင်းထွက်ခဲ့”

ဦးလွင်ထူး၏ခေါ်သံကြောင့် အောင်သူမိုးလည်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ဦးလွင်ထူးက အောင်သူမိုးကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်၏

“လက်ပိုက်ထား”

အောင်သူမိုးလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ထွက်ကလေး ပိုက်ကာရပ်နေလိုက်၏။ ထိုစဉ် ဦးလွင်ထူးသည် ဒေါသတကြီးဖြင့်-

“ငါ အခု မင်းရဲ့ အတန်းဝိုင်ဆရာမအိမ်က ပြန်လာတာ။ မင်း စာမေးပွဲဖြေတာ မြန်မာစာတစ်တာသာပဲ အောင်တယ်။ ကျွန်တဲ့ ဘာသာရပ်တွေအားလုံးကျတယ်တဲ့။ ငါမယုံမှာစိုးလို့ မင်းဖြေခဲ့တဲ့ သချာ်အဖြေလွှာကိုတောင် ငါ့ကို ထုတ်ပြလိုက်သေးတယ်။ မင်းဆယ်ရှစ်မှတ်ပဲရတယ်။ အဲဒီအမှတ်လောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အောင်ပေးလို့ မရဘူးတဲ့။ ဆရာမပြောတာမှန်တယ်။ မင်းလမ်းလည်းကျတယ်။ မင်းသည်လောက်တောင် ညံ့လှချီလား။ အဲဒီတော့ မင်းမှာ အပြစ်ရှိလား မရှိဘူးလားပြောစမ်း”

“အပြစ်ရှိပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး အပြစ်ရှိတဲ့သူကိုတော့ အပြစ်ပေးရမှာပေါ့၊ ကဲ ဟိုဘက်လှည့်ထားစမ်း”

အောင်သူမိုးလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ကိုယ်ကိုလှည့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဦးလွင်ထူးသည် အောင်သူမိုးကို ရိုက်ရန် လက်ကိုလွှဲလိုက်သည်နှင့် စဉ်တွင် -----

“ဖေဖေ ဖေဖေ မောင်လေးကိုမရိုက်ပါနဲ့ ရိုက်ရင် သမီးကိုရိုက်ပါ ဖေဖေရယ်၊ မောင်လေးစာမေးပွဲကျတာ သမီးအပြစ်ပါဖေဖေ”

နနအေးက ငိုကြီးချက်မဖြင့်တားရင်း မောင်ဖြစ်သူ အောင်သူမိုးကို ဖက်၍တားလိုက်၏။ သို့နှင့် ဦးလွင်ထူးက မရှင်း၍မေးလိုက်၏။

“သူစာမေးပွဲကျတာ သမီးနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သမီးနဲ့မောင်လေး စာအတူတူကျက်တာပါဖေဖေ၊ မောင်လေးက ညဆိုရင် စာမဖတ်ဘဲ တီဗီဂိမ်း ပဲဆောင်နေတာကို မြင်ပါလျက်နဲ့ သမီးမတားမိခဲ့လို့ပါ ဖေဖေ”

“သမီးက ဘာဖြစ်လို့မတားတာလဲ”

“မောင်လေးက ကျောင်းမှာ နှစ်တိုင်းလည်းဆရာတယ်၊

ဒီနှစ်မှာလည်း ပထမအစမ်းစာမေးပွဲမှာ အဆင့်နှစ်ရပြီး ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲမှာ အဆင့်တစ်ရထားတော့ ကျိန်းသေ အောင်လိမ့်မယ်လို့ သမီးထင်ထား လို့ သမီးမတားခဲ့တာပါ ဖေဖေ”

ထိုစဉ် ဒေါ်မိုးမြင့်က

“ဒါဆိုရင်ငါ့မြေးက သုံးလေးလအတွင်းမှာ လေ့လာ ထွက်မှတ်ထားတဲ့ ကျောင်းစာတွေမေ့ပြီး တီဗီဂိမ်း မှာပဲ စိတ်နှစ်ထားတာကိုး”

သို့နှင့် မိခင်ဒေါ်မလာတင်ကလည်း ဦးလွင်ထူးကို အပြစ်တင်စကားဆိုလိုက်၏။

“အဲဒါကြောင့် မောင်ကိုကျွန်မပြောတာပေါ့၊ တစ်သိန်းခွဲ နှစ်သိန်းလောက်တန်တဲ့ တီဗီဂိမ်းကို မဝယ်ပေးပါနဲ့ဦး၊ သားကစားချင်ရင် ကျောင်းပိတ်တဲ့စနေဖြစ်ဖြစ် တနင်္ဂနွေဖြစ်ဖြစ် ဆစ်ရက်ရက်မှာ ငွေငါးရာလောက် ပေးလိုက်ပြီး တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် တီဗီဂိမ်းဆိုင်မှာ သွားကစားခိုင်းပါလို့ မပြောဘူးလား အခုတော့ သူဆော့ကစားချင်တဲ့တီဗီဂိမ်း အိုင်လည်းရရော ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့နဲ့ စာတောင်မကျက်နိုင်တော့ အဆွေ ကျရတော့တာပေါ့”

“မောင်က ငါ့သားလေး တီဗီဂိမ်းလိုချင်လို့ မုန့်ဖိုးပေးတာကိုတောင် ဝယ်မစားဘဲ တကူးကတစုထား တာကိုသိတော့ စာကိုပိုပြီးကြိုးစားချင်စိတ်ရှိအောင် အလိုလိုက်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဝယ်ပေးခဲ့မိတာပါကွာ”

ထိုစဉ်အောင်သူမိုးသည် မျက်ရည်များ တစ်ပေါက်ပေါက် ကျကာ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ကတိပြုစကားကို ဆိုလိုက်ပါတော့၏။

“သားလေး နောင်နှစ်တွေမှာ အမြဲတန်းအဆင့်တစ်ခုအောင် ကြိုးစားပြပါမယ် ဖေဖေရယ်၊ စာမေးပွဲ လည်းဘယ်တော့မှ မကျစေရတော့ပါဘူးဖေဖေ”

“အေး --- သားက နဂိုကတည်းက စာတော်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ အခိုက်အတန့်ကာလလေးတစ်ခု အတွင်းမှ ကြိုးစားအားထုတ်မှု လမ်းကြောင်းလွဲသွားလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ စာသင်ချိန်ဟာ အလဟဿဖြစ်သွားပြီ။ သားနဲ့အတူတူအိမ်မှာ တီဗီဂိမ်းလာဆော့တဲ့ မောင်သန်းဌေးလေးလည်း စာမေးပွဲအောင်လို့ လာမယ်နှစ်မှာ ခုနှစ်တန်းတက်ရတော့မယ်။ အဲဒါကကြောင့်လဲသိလား။ သူတို့က ကစားချိန်ကစား၊ စားချိန်စားပြီး၊ စာကျက်ချိန်မှာ စာကျက်လို့ ပညာရေးလမ်းကြောင်းမှာ အခက်အခဲမရှိတာပဲပေါ့”

ထိုစဉ် ဒေါ်မိုးမြင့်က -----

“ကဲ ငါ့မြေး လာရေချိုး၊ ယနေ့ကစပြီး ကျောင်းစာတွေ ပြန်ကျက်တော့၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် နေ့စဉ်ဆရာမသင်လိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာကို ကြိုးကြိုးဆီမှာ ဆိုပြပြီးမှ အိပ်ရမယ်နော်”

ဒေါ်မိုးမြင့်လည်း ဤသို့ပြောပြီး အောင်သူမိုးကို ထက်ဆွဲကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။ ဦးလွင်ထူးသည်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆိုင်ရင်း စာသင်အရွယ် ကျောင်းသားအား တီဗီဂိမ်း ဝယ်ပေး မိခဲ့သည့် သူ့အပြစ်ကို ပြန်၍စဉ်းစားကာ နောင်တကြီးစွာ ရန်လေတော့သတည်း။

ဘဝဟောင်းက မောင်နှမ

မောင်ညိုဦး(က,စ,လ)

ဘဝဟောင်းက မောင်နှမ

အိမ်ရှေ့သို့ ကျွန်တော်ရောက်သည်နှင့် အိမ်တံခါးနှင့် ခြံဝင်းတံခါးတွင် သော့ချိတ်၍ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်၏ အစ်မနစ်ယောက်စလုံးသည် အိမ်တွင် မကပ်ချုပ်သူများဖြစ်၍ အပြင်သွားလေ့ သွားထမရှိ၊ တစ်ပတ်လျှင် ဝေးနေ့ တစ်ရက်တည်းသာ စကော့ဇော့သို့ အထည်သွားပို့ရသည်။ သွားလျှင်လည်း အစ်မအငယ်တစ်ယောက်တည်းသာ သွား၏။ အကယ်၍ အစ်မနစ်ယောက်စလုံးသွားသည်ရှိစေဦးတော့ အမေက အိမ်မှာကျန်ခဲ့ရမည်။ ယခုသော် သားအစ်မိသုံးယောက်စလုံးမရှိ၍ အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုကြောင့်သာ အပြင်ခဏသွားသည်ဟု ဆင်လိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျောင်းလွှတ်ချိန် တမင်းဆာနေသော ကျွန်တော်သည် လမ်းထိပ် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“မင်းအစ်မ သက်သာသွားပြီလား။”

ကျွန်တော် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲတွင် မုန့်ဟင်းခါးစားနေသော ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှ ဒေါ်ချစ်က အမှတ်မထင်မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှန်း မသိ၍ အံ့သြပြီး ---

“ဗျာ --- ဒေါ်ချစ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နေ့လယ်က မင်းအစ်မအကြီး မလှ အိမ်ထဲမှာမူးလဲလို့ ဆေးရုံသွားတာ မင်းမလိုက်သွားဘူးလား”

ဒေါ်ချစ်၏စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ခါမှ ဖျားနာခြင်းမဖြစ်ပူးသော ကျွန်တော်အစ်မအကြီး မမလှ အတွက် စိတ်ပူပြီး မုန့်ဟင်းခါးကိုပင် မစားတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးသူ ကျွန်တော်တို့ အိမ်၏ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ဒေါ်နစိန်အိမ်သို့ သတင်းမေးရန် အမြန်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ ဒေါ်နစိန်၏ ခြံထဲသို့ ကျွန်တော်လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်၏အိမ်သော့ကို ဒေါ်နစိန်လှမ်းပေးပြီး ကျွန်တော့်ကိုမှာနေပြန်၏။

“မင်းအစ်မအကြီး မလှ မူးလဲလို့ ဆေးရုံသွားပို့တယ်၊ မင်းအမေနဲ့ မင်းအစ်မအငယ်လည်း လိုက်သွားတယ်၊ ညနေ ငါးနာရီလောက်မှ ပြန်မလာရင် ငါတို့လိုက်သွားမယ်၊ မင်းရဲ့ တူလေးတွေ ကျောင်းက ပြန်လာရင် ထမင်းကျွေးထားဖို့ မင်းအမေက မှာသွားတယ်”

နံနက်ငါးနာရီခန့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်အိပ်ရာမှနိုးပြီး စာဖတ်ရန် ထွက်လာစဉ် ဘုရားစင်ရှေ့တွင် မမလှ ပုတီးစိပ် နေသည်ကို အံ့ဩစွာမြင်လိုက်သည်။ နေ့စဉ်အလုပ်များသော

မမလှသည် ယခင်ရက်များတွင် ညပိုင်းအိပ်ရာမဝင်မီအချိန်၌သာ ဘုရားရှိခိုးသည့် အလေ့အထရှိပြီး နံနက်ပိုင်းအိပ်ရာမှ စောစောစီးစီး နိုးသည်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူး။ ယမန်နေ့က အိမ်တွင် မူးလဲပြီး ဆေးရုံသွားသည်။ ဆေးရုံမှာ စစ်ဆေးရာတွင် ဘာရောဂါမှမရှိ၍ ညနေငါးနာရီလောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ အိမ်ပြန်ရောက် သော်လည်း သူ့ရင်သွေးသားနှစ်ယောက်ကိုပင် ကောင်းကောင်း ကောင်းမပြော၊ ထမင်းလည်း သိပ်မစား။ ယခင်နေ့များကဲ့သို့ ညပိုင်းအိပ်ရာမဝင်မီ ဘုရားရှိခိုးပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်သည်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိလိုက်သည်။

ညနေ ကျွန်တော်ကျောင်းကပြန်လာစဉ် အိမ်တွင် မမလှမရှိ၊ သူ့အမျိုးသား ဦးကျော်မင်း နယ်မှ ပြန်လာ၍ ဆေးခန်းသွားပြသည်ဟု သိရသည်။ မမ၏ သားနှစ်ယောက်က ထမင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ရွှေသွေးဂျာနယ်ဖတ်နေလျက်။

“ညည်းအစ်မကို ကြည့်ရတာ သူ့ယောက်ျားကို စိတ်ကောက်နေသလားမသိဘူး”

“သမီးလည်းမသိဘူး၊ ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်းတောင် မသိပါဘူး အမေရယ်”

ကျွန်တော်တို့မိသားစုသုံးယောက် ညနေစာ ထမင်းစိုင်းတွင်

ကျွန်တော်၏အမေနှင့် အစ်မငယ် မမထွေးတို့ အပြန်အလှန် ထင်ကြေးဖြင့်ပြောနေကြခြင်းဖြစ်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစ်ကိုကျော်မင်းခရီးထွက်မည့်နေ့က အစ်ကိုကျော်မင်းရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို မမလှ ကိုယ်တိုင် ဝါးပူတိုက်ပေးပြီး မမလှကိုယ်တိုင် အဝတ်အစားအိတ်ကို အိမ်ရှေ့အထိ လိုက်ပို့ပေးတာပဲ။ နောက်ပြီး ဆရာမောင် ဆေးနီမှန်နဲ့ ဦးချိန်တီ အစာကြေဆေးလုံးပုလင်းတောင် ထပ်ပြီးယူ ပေးသေးတယ်လေ။ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့။”

ကျွန်တော်၏စကားကြောင့် အမေနှင့်အစ်မငယ်မမထွေးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မည်သည့်စကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းဆက်စားရင်း အတွေးကိုယ်စီရှိနေကြတော့၏။

ညဘက် ကျွန်တော် စာဖတ်ချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ ယောက်ဖဖြစ်သူ ဦးကျော်မင်းသည် သူ၏ ရုပ်ရှင်ဖလင်ဘူးများကို စစ်ဆေးနေ၏။ ကျွန်တော်အစ်မအကြီး မမလှ၏ ခင်ပွန်း ဦးကျော်မင်းမှာ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှ နယ်လှည့်ရုပ်ရှင်ပြသရေး ဝန်ထမ်းဖြစ်သဖြင့် နယ်သို့မကြာမကြာသွားရသည်။ သူ ပြန်လာလျှင်လည်း သူ့ရုပ်ရှင်ဖလင်လိပ်ဘူးများကို ကုမ္ပဏီသို့

ပြန်မအပ်ဘဲ ဤသို့ဤနယ်ပြန်၍ စစ်ဆေးလေ့ရှိသည်။ သူ့နားတွင် သူ၏သားများဖြစ်သော ကျွန်တော်၏တူနှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့သိချင်သမျှ သူ့အဖေကို အမျိုးမျိုးမေးမြန်းနေကြ၍ ဦးကျော်မင်းမှလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ဖြေပေးနေစဉ် ကျွန်တော်အမှတ်မထင်ပေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကျော်မင်း၊ ဆရာဝန်က မမလှရဲ့ ရောဂါက ဘာရောဂါလို့ပြောလဲ”

“နလုံးအားနည်းတယ်လို့ ပြောတာပဲကွာ”

ကျွန်တော်၏အမေကို ကိုကျော်မင်းပြန်ဖြေလိုက်ပြီး ခဏအကြာတွင် မမလှသည် ကျွန်တော်တို့ ရိုနေသည့် အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းသို့ ထွက်လာ၏။ မည်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို လိုက်၍ကြည့်နေသည်။ တွန်ခဲသည့် ဆယ်နှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားသော ကျွန်တော်၏ ဒခင်ဓာတ်ပုံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မမလှသည် ဖေဖေ၏ ဓာတ်ပုံမှန်တွင်ကပ်နေသည့် ဖုန်မှန်များကို အဝတ်စပြင့် ကိုယ်တိုင် သုတ်ပြီး ဓာတ်ပုံကို ထိုင်၍ရိုခိုးကန်တော့နေ၏။ ပြီးနောက် တွန်ခဲသည့် လေးလခန့်က ဇွေရာသီ ကျောင်းပိတ်စဉ်တွင် ကိုရင် သတ်ပေးထားသော သူ့သားနှစ်ယောက်၏ မောင်ရင်လောင်းပုံနှင့်

ကိုရင်ဝတ်ထားသောပုံများကို သေသေချာချာရုပ်၍ ကြည့်နေပြန်၏။ မမလှ၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်မင်းအပြင် တူလေးနှစ်ယောက်ကပါ မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေကြ၏။ ထို့နောက် ကိုကျော်မင်းက နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ကိုးနာရီထိုးနေပြီဖြစ်၍ မမလှကို ဆေးတိုက်ရန် တွဲခေါ်ကာ ခုံတွင်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ မမလှလည်း ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခါနီးပြီဖြစ်၍ ယခင် ညများကဲ့သို့ ဘုရားစင်ရှေ့သွားကာ ဘုရားရှိခိုးနေတော့သည်။

နံနက်ခုနစ်နာရီခန့်အချိန်

အိမ်ရှေ့မှ မမလှ၏ ထူးဆန်းသော စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုအားလုံး အိမ်ရှေ့သို့ အမြန်ပြေးထွက် လာကြသည်။ နံနက်တိုင်းတွင် ခြံထဲရှိ ဝီဇဝါပင်မှ ပန်းပွင့်များကို မမလှကိုယ်တိုင်က ဘုရားတင်နေကြဖြစ်၍ ဒီနေ့ပန်းခူးနေစဉ်တွင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ထင်သလိုမဟုတ်၍ ရင်တော့ အေးသွားရပါသည်။

အိမ်ရှေ့မှ လမ်းလျှောက်သွားသူ အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို မမလှက ခြံထဲမှ ပန်းခူးနေစဉ် လှမ်း၍ပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအမျိုးသားကြီးမှာ မမလှထက် အသက်လေးငါးခြောက်နှစ်မျှ ကြီးမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

မမလှ လှမ်း၍ပြောလိုက်သော အသံကြောင့် အဆိုပါ အမျိုးသားကြီးသည် သူနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာသည့် သူ့အမျိုးသမီးကို လမ်းမတွင်ထား၍ သူတစ်ဦးတည်း ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။ ထိုအမျိုးသားကြီး ကျွန်တော်တို့ခြံထဲသို့ ဆောက်သည်နှင့် မမလှသည် သူ့ခူးထားသော ဝီဇဝါပန်းနှစ်ပွင့်ကို သက်ဝါးနှစ်ဘက်တွင် ညှပ်၍ ထိုအမျိုးသားကြီးကို ဂါရဝပြုလိုက်၏။ ဆံ့ခွဲ ထိုအမျိုးသားကြီးကလည်း မည်သူမျှ မသိသော ဘာသာ ကောင်းဖြင့် ကျွန်တော့်အစ်မကို ပြန်ပြောနေ၏။ ကျွန်တော့် အစ်မကလည်း ထိုဘာသာစကားနှင့်ပင် ပြန်၍ပြောနေပြန်၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန်စကားလေးငါးခွန်းမျှ ပြောပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ အစ်မသည် အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်တွင် ကျွန်တို့လေး တိုင်၍ အဆိုပါအမျိုးသားကြီးကို ကန်တော့လိုက်၏။ ထိုအမျိုးသားကြီးကလည်း သူတို့နှစ်ဦးသာလျှင် နားလည်သော ဘာသာစကားဖြင့်ပြောပြီး မမလှ၏ ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် သပ်ပေးနေ၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အစမှအဆုံး တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသူများထဲမှ ကျွန်တော်၏အမေသည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မမလှကို ပြေး၍ဆွဲဖက်လိုက်သည်နှင့် မမလှလည်း ထမန်းကတန်း ထိုင်ရာမှ ထကာ လောလောဆယ်ဆယ်

ဘာဖြစ်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်သည့်အနေအထားသို့ ပြောင်းသွားတော့သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲသို့ ရောက်နေသော အမျိုးသားကြီးကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး သတိပြန်ရသလိုဖြစ်ကာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို တောင်းပန်ပြီး ခြံရှေ့တွင် သူနှင့်အတူပါလာသည့် သူ၏ဇနီးနှင့်အတူ ထွက်သွား လေတော့၏။

ကျွန်တော်အစ်မ မမလှနှင့် အမည်မသိ အဆိုပါ အမျိုးသားကြီးတို့ အပြန်အလှန်ပြောဆိုနေသော စကားသည် အလွန်ရှေးကျသော ရှမ်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ စကားဖြစ်ကြောင်း ဦးကျော်မင်းပြောပြ၍ သိရသည်။ ကျွန်တော်၏ အစ်မ မမလှသည် ကျောင်းပညာလေးတန်းအထိသာ သင်ယူခဲ့ရပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ မြန်မာ လူမျိုးမိဘနှစ်ပါးမှ ဆင်းသက်လာပါလျက် မမလှသည် ဤသို့ရှေးရိုးကျသော ရှမ်းဘာသာစကားများကို အဘယ်ကြောင့် တတ်ကျွမ်းနားလည်ရပါသနည်း။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ ရှမ်းပြည်သို့လည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ရှမ်းလူမျိုးတစ်ယောက်တစ်လေမှမရှိ။ မမလှလည်း ယခင်က ဤကဲ့သို့ တိုင်းရင်းသားစကားများကို တစ်ခါမှမပြောဖူး၊ မကြားဖူးခဲ့၊ မမလှ လမ်းခေါ်စကား

ပြောလိုက်သည့် အမျိုးသားကြီးနှင့် သူ၏ဇနီးမှာလည်း ဒီအရပ် ဒီဒေသကမဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်လမ်းတည်းနေ ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် ဆယ်အိမ်ကျော်က ဦးသန်းမောင်၏ အိမ်တက်မင်္ဂလာသို့လာသော ဦးသန်းမောင်အိမ်သို့ပင် တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးသည့် နယ်ဝေးမှ ဧည့်သည်ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုဇနီးမောင်နှံမှာ ပြည်ပသို့ ငါးခြောက်ပွဲရိုင်ရှင် မြန်မာလူမျိုးများပင် ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ သိလိုက်ရပြန်သည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် မမလှမှာ အိပ်ရာထဲတွင်ခေါ်၍မရ သတိလစ်နေသဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ အမြန်ပို့ဆောင်ခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံရောက်သော်လည်း သတိပြန်မရသေး။ ဆေးရုံမှ ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ ကုသမှုကြောင့် မျက်လုံးတစ်ချက်နှစ်ချက်ဖွင့်ကာ သတိရလာသလိုရှိပြီး မည်သည့်စကားမျှမပြောဘဲ နေ့လယ် ဆယ်တစ်နာရီတွင် လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

“သမီး မလှရေ အမေတို့နဲ့ တရားအတူတကွ နာရအောင် ကြားရာအရပ်က သမီးအမြန်လာခဲ့ပါကွယ်”

မမလှ၏ နာရေးခုနစ်ရက်မြောက် ရက်လည်သည့်နေ့ နံနက်ငါးနာရီ သံဃာတော်ငါးပါးအား ဆွမ်းဆပ်ကပ်ပြီး

ရေစက်ချတရားနာခါနီးအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏အမေက ကွယ်လွန်သွားသူ ကျွန်တော်၏အစ်မ မမလှကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမေက ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ဘုရားစင်တွင် စံပယ်ပန်းတစ်ကုံးမှ မရှိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်လုံး စံပယ်ပန်းရန်များ မွေးကြိုင်သွား၏။ တရားနာပြီး၍ ရေစက်ချ အပျှပေးဝေပြီးသည်နှင့် အဆိုပါ စံပယ်ပန်းရန်များ ပျက်ပြယ်သွားခဲ့ တော့သည်။

နှစ်လခန့်ကြာသော နေ့တစ်နေ့၏ နေ့လယ်နှစ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့လမ်းမှ ဦးသန်းမောင်၊ ဒေါ်အေးသီတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဦးသန်းမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူပါလာသော အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသော်လည်း မည်သူမှန်း အတိအကျမသိ၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေခိုက်

“ဒီအိမ်ကညီမလေး ဆုံးသွားပြီဆို ကျွန်မ အမျိုးသားလည်း ဆုံးသွားပြီ”

ထို အမျိုးသမီးက အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ခြင်း ကျွန်တော့်အမေကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဪ --- ငါ့တူမကြီးက ဦးသန်းမောင်ရဲ့မိတ်ဆွေလား၊ ဒေါ်ဒေါ်မှတ်မိပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်က ဦးသန်းမောင်တို့ အိမ်သစ်တတ်တဲ့ အိမ်တက်မင်္ဂလာကို လာခဲ့ဖူးတယ်မို့လား။”

ထိုသို့ ကျွန်တော့်အမေကလည်း အမှတ်ရကြောင်း ပြောလိုက်သည်နှင့် အဆိုပါ အမျိုးသမီးကြီးသည် နိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်တော့သည်။

ထိုအခါကျမှ အဆိုပါအမျိုးသမီးကြီး၏ခင်ပွန်းမှာ လွန်ခဲ့သော လေးလခန့်က ကျွန်တော်၏အစ်မ မမလှနှင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့တွင် ရှေးရိုးဟောင်းရမ်းဘာသာစကားဖြင့် အပြန်အလှန်ပြောခဲ့ဖူးသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်အမှတ်ရ လိုက်တော့သည်။

“ကျွန်မတို့က ပြည်မြို့မှာနေပါတယ်၊ ရန်ကုန်ကို အလည်လာရင်း ဘာဘဦးသန်းမောင်တို့ အိမ်သစ်တက်ပွဲနဲ့ကြုံလို့ ဘာကူးတကလာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မတို့လည်း ပြန်မလို့ ဘာဘဦးသန်းမောင်တို့အိမ်က ထွက်အလာမှာ ဒီအိမ်က ညီမလေးက ကျွန်မအမျိုးသားကို သူတို့အချင်းချင်းသိကြတဲ့ဘာသာစကားနဲ့ လှမ်းခေါ်ပြီး စကားပြောဆိုကြရာက အိမ်ရောက်တော့ နောက်နေ့ကစပြီး တငေးငေး တိုင်ငိုင်ဖြစ်နေတာကြောင့်

ဆေးကုသပေးရင်းက ဘာရောဂါမှလည်းမရှိ ဘာရောဂါမှလည်း မသိဘဲ ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ် အဒေါ်ကြီးရယ်”

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ စကားကို ကြားရသည်နှင့် ကျွန်တော်မည်သို့မျှ မကွေးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ဆက်၍ပြောပြန်၏။

“အခု ကျွန်မလာတာ ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်ကို တကူးတက လာခဲ့တာပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ကျွန်မအမျိုးသား ဝိညာဉ်ဝင်ပူးပြီး မှာသွားပါတယ်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်က ဥစ္စာစောင့်ဘဝကနေ လူ့ပြည်မှာ သာသနာလာပြုတာပါတဲ့”

“ဒါဆိုရင် ငါ့တူမကြီးမှာ သားယောက်ျားလေးရှိသလား”
ကျွန်တော်အမေက ပြန်၍မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်မတို့မှာ သမီးတစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သမီးအကြီးကတော့ အိမ်ထောင်ကျ သွားတာ နှစ်နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ သားအငယ်က အခုပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်တွင်းကပဲ တစ်လလောက် ပဉ္စင်းဂတ်ပေးလိုက်တယ်”

ထို့နောက် ထိုအမျိုးသမီးကြီးကပင် စကားဆက်ပြန်၏။

“ကျွန်မ အမျိုးသားဝင်ပူးပြီး ပြောတုန်းကလေ သူကော

သူညီမလေးပါ ပဲခူးမြို့၊ ဒေးစွန်ပါတောင်က သိုက်နန်းကို ပြန်ရောက်နေကြပါပြီ။ စိတ်မပူဖို့ ညီမလေးရဲ့ မိဘတွေကို သွားပြောပေးပါလို့ မှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အမျိုးသားမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ တစ်ယောက်မှမရှိလို့ ဘယ်သူ့ကို လှည့်ရှယ်ပြောမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ မနေ့ကမှ ဒီအိမ်က ညီမလေးနဲ့ ကျွန်မ အမျိုးသားတို့ သူတို့နှစ်ဦးသာ သိသည့်ဘာသာစကားတွေနဲ့ ပြောဆိုနေကြတာကို သတိရလိုက်လို့ လေ့လာဖို့ အနေနဲ့ ဒီကနေ့မနက်ကပဲ ပြည်မြို့ကနေ ရန်ကုန်ကို ထွက်လာခဲ့တာပါ”

ထိုအမျိုးသမီး၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်သတိတစ်ခု ရောက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်အစ်မ မမလှ နာရေး ရက်လည်ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်ဆက်တိုက် မမလှသည် သူ ဒေးစွန်ပါတောင်ရှိ သိုက်နန်းကို ပြန်ရောက်သွားပြီဟု အမေ့ကို အိပ်မက်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း အမေကပြန်၍ ပြောပြသေးသည်။ အမေပြောပြစဉ်က အမေသည် စိတ်အစွဲအလန်းတစ်ခုနှင့် အဘွားနီဆန်ဆန် ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ကို ပြောနေသည်ဟု သတ်မှတ် ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်အမေ ပြောပြခဲ့သောစကားနှင့် ကြည့်လျှင် အမျိုးသမီးကြီးတို့၏ ပြောစကားများမှာ တစ်ထပ်တည်း ပြောနေ၍ ကျွန်တော်များစွာ အံ့သြမိရပေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုအားလုံး ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ စကားကိုသာ နားစွင့်အာရုံပြုနေကြပြန်၏။

“ကျွန်မ ဘာဘဦးသန်းမောင်အိမ်ကို ရောက်တော့ ဒီအိမ်ကညီမလေးလည်း ဆုံးသွားတာ သုံးလ ကျော်လောက် ရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်မအမျိုးသား ဝိညာဉ်ဝင်ပူးပြီးမှာသွားတာ ဒီအိမ်က ညီမလေးပဲဖြစ်မယ်ထင်လို့ ဘာဘဦးသန်းမောင်ကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့တာပါ”

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏စကားကြောင့် ကျွန်တော့်အမေနှင့် အင်မငယ်မမထွေးတို့မှာ မျက်ရည်ကိုပင် မထိန်းနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းနေကြတော့၏။ ထို့နောက် ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ၏ခင်ပွန်း နာရေးအတွက် ရိုက်နှိပ်ထားသော ဖိတ်စာတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်ယူ၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် ထိုအမျိုးသားကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော်၏အစ်မ မမလှဆုံးသွားသည် လ၊ ရက်၊ နာရီကအစ အားလုံးတူညီနေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့လိုက်ရပါတော့သတည်း။

ဘဝမရယ် ဘဝရွှေရယ် မိရိုးပလာရယ်

မောင်ညီဦး(က.စ.လ)

အမေရယ် အမွေရယ် မိနိုးပလာရယ်

သမီးဖြစ်သူ ခင်မြင့်ရီအိမ်သို့ ဒေါ်တင်အုန်း ရောက်နေသည်မှာ သုံးရက်မျှပင်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ခင်မြင့်ရီ၏ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ထားသော အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ အင်္ကျီလာအပ်သူဟူ၍ နှစ်ဦးသာလျှင်ရှိသေးကြောင်း ဒေါ်တင်အုန်း သတိထားမိလိုက်သည်။

ဒေါ်တင်အုန်းသည် သမက်ဖြစ်သူ မောင်ထွန်းဝေ ကျန်းမာရေးမကောင်းဟုကြားသဖြင့် သမီးဖြစ်သူ ခင်မြင့်ရီကို ကူညီပေးရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်အုန်းကြားရသည့် သတင်းအတိုင်းပင် ခင်မြင့်ရီ၏ အမျိုးသား ကိုထွန်းဝေသည် လေးဘက်နာရောဂါဖြင့် အလုပ်မဆင်းနိုင်ဘဲ အိမ်တွင် အနားယူနေရသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သမီးဖြစ်သူ တစ်ယောက် တည်း၏ စက်ချုပ်လုပ်ငန်းက မိသားစုစားဝတ်နေရေး အတွက် မရပ် တည်နိုင်သည်ကို 'ယခင်ကထိုအိမ်တွင်ရှိသော တီဗီနှင့် ကျွန်းဘီရိုကြီးနှစ်လုံးလည်းမရှိတော့သည်က သက်သေ

ပြုလျက်ရှိနေသည်မို့ နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါ်တင်အုန်းလည်း သမီးအိမ်မှ ပြန်သွားခဲ့တော့သည်။

နောက်သုံးရက်ခန့်ကြာသောနေ့တွင် ဒေါ်တင်အုန်းသည် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ခေါင်းတင်ရွက်၍ ကျန်တစ်ထုပ်ကို လက်မှ ဆွဲကာ သမီးဖြစ်သူ ခင်မြင့်ရီအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြန်၏။ သူ့နေပိုင်းတွင်ဖြစ်၏။

“မြေးလေး မောင်အာကာ ဘွားဘွားကြီးကို ရေစိမ်ထားတဲ့ ဟောဒီဆန်တစ်ပြီသွားကြိတ်ပေးနော်”

ဒေါ်တင်အုန်းပြောလိုက်သည်နှင့် မြေးဖြစ်သူ မောင်အာကာ သည် ရေစိမ်ထားသောဆန်ကို ချိုင့်ထဲထည့်ကာ ဆွဲ၍ထွက်သွား၏။ ထိုနောက်ဒေါ်တင်အုန်းသည် သမီးဖြစ်သူ ခင်မြင့်ရီကို နေ့လယ်က သူဝယ်ထားသည့် ထန်းလျက်ခဲတစ်ပိဿာကို ကျွဲထားခိုင်းလိုက်၏။

ခင်မြင့်ရီသည် သူ့အိမ်သို့ မိခင်ဒေါ်တင်အုန်း လွန်ခဲ့သည် တစ်ပတ်ခန့်က ရောက်ရှိလာပြီး သုံးရက်ခန့်နေကာ ပြန်သွား၏။

နောက်သုံးရက်ခန့်သာ ကြာသည်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်တွင် ခေါက်မုန့်အို။ သံယောက်မ၊ ဗန်၊ အိုးစသည်ဖြင့် တစ်ပါတည်း ယူလာကတည်းက ဒီပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ့အမေခေါက်မုန့် လုပ်ရောင်းတော့မည်ကိုသိနေ၏။ “အမေရယ် ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဈေးမရောင်းပါနဲ့” လို့လည်း မပြောရဲ၊ ပြောများပြောကြည်လိုက်လို့ ကတော့ “ဈေးရောင်းတာတာဖြစ်လဲ၊ အလေလိုက်တာမဟုတ်ဘူးဟဲ့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်တာ ဘာဖြစ်လဲ” စသည်ဖြင့် ဒေါသတကြီးဖြင့် အရှေ့သုံးအိမ်၊ အနောက်သုံးအိမ် ကျောက်ပဲ သုံးအိမ်လောက်ကလူများ ဒီအိမ်မှာ ရန်ဖြစ်နေကြသလားဟုပင် ထင်မှတ်ပြီး လာဝိုင်းအုံ့၍ပင် ကြည့်နိုင်လောက်သည်အသံမျိုးဖြင့် ပြောဆိုတတ်သည် အကျင့်ကိုသိနေ၍ ခင်မြင့်ရီ လုံးဝ မတားမြစ်ရဲခဲ့ပါတော့ချေ။

ခင်မြင့်ရီ နှစ်ထားသည့် အတိုင်းပင်နံနက်ငါးနာရီ ထိုးသည်နှင့် ဒေါ်တင်အုန်းသည် အိပ်ရာမှထကာ ကိုယ်တိုင်

အုန်းသီးခွဲသည်၊ ခြစ်သည်၊ မုန့်ရည်ဖျော်သည်၊ ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့တွင် ခုံတစ်လုံးချကာ ခေါက်မုန့် ဆိုင်ဖွင့်ပါလေတော့၏။

ဒေါ်တင်အုန်းမုန့်ဆိုင်ဖွင့်ကာတည်းက တဖြောက်ဖြောက်ဖြင့် ဝယ်သူမပြတ်သည်ကို ခင်မြင့်ရီသတိထားမိ၏။ နံနက်ခင်း ကျောင်းသွားတော့မည့် မြေးနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်တင်အုန်းက တစ်ယောက်လျှင် မုန့်ဖိုးသုံးရာကျပ်စီနှင့် ကြက်ဥဖြင့် ဖေါက်၍ ထပ်ထားသော ခေါက်မုန့်တစ်ယောက်တစ်ခုပေးလိုက်သည်ကို ခင်မြင့်ရီမြင်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် ယနေ့မုန့်ဖိုး သက်သာသွားသည်ကို ကျိတ်၍ဝမ်းသာနေမိလိုက်၏။

နံနက်ဆယ်နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဒေါ်တင်အုန်း မုန့်ကုန် သွားသဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ အိုးခွက်များကို ထိပ်တိုင်ဆေးကိုယ်တိုင်တိုက်ပြီး စနစ်တကျ မှောက်၍သိမ်းသည်။ ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ချိတ်ထားသော ပြက္ခဒိန်၏ ဆောက်ကျောကိုလှန်ကာ ပထမနေ့အမြတ် ၂၅၀၀ဟု ရေးမှတ်လိုက်

သည်ကိုလည်းကောင်း။ ထိုအမြတ် ငွေကို ပလပ်စတစ်အိတ် တစ်လုံးဖြင့်ထည့်ကာ စက်ချုပ်ခန်းအတွင်းရှိ ဘီရိုထဲတွင်ထည့်၍ သိမ်းထားသည်ကိုလည်းကောင်း ခင်မြင့်ရီ တွေ့နေရ၏။

ပထမဆုံးလေးရက်လောက်သာ နံနက်ဆယ်နာရီအချိန်ခန့် လောက်အထိ ဒေါ်တင်အုန်းဈေးရောင်းရသော်လည်း နောက်နေ့ များတွင် ရှစ်နာရီကျော်လောက်ကတည်းက မုန့်ကုန်သွားသဖြင့် စောစောအနားယူခွင့်ရတော့၏။ ထိုနေ့များ၏ အမြတ်ငွေများ ကိုလည်း ထားနေကျ ဘီရိုထဲမှာပင် သိမ်းထားလိုက်၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်တင်အုန်းဈေးရောင်းနေစဉ် နေမကောင်း ချင်၍ ဖျားနေသည်ဟုဆိုကာ သမီးဖြစ်သူ ခင်မြင့်ရီကို စောင့်တစ်ထည့်ယူခိုင်းပြီး စောင့်ခြံနေလိုက်၏။ ထိုနောက်သမီးဖြစ်သူ ခင်မြင့်ရီကို မုန့်ဆက်၍ လုပ်ခိုင်းကာ ခင်မြင့်ရီ၏ဘေးတွင်ပင် ထိုင်နေလိုက်ပြီ။ လိုအပ်သည်များကို ပါးစပ်ဖြင့်ပြောပြညွှန်ကြား ပေး၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တာကုန်ဆုံးခဲ့တော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါ်တင်အုန်း မုန့်ရောင်းရန် ပြင်ဆင် ပြီးသည်နှင့် အဖျားတက်လာသည်ဟုဆိုကာ စောင်ခြံ၍ ခြင်တောင်ထဲဝင်နေလိုက်၏။ ထိုစဉ်သမီးဖြစ်သူ ခင်မြင့်ရီကို ဈေးတွက်ရောင်းထားရန် တာဝန်ပေး လိုက်သဖြင့် ခင်မြင့်ရီလည်း မလွန်ဆန်ရဲသည်အတွက် မိခင်မှာသည့်အတိုင်း မုန့်ကုန်သည်အထိ တစ်ယောက် တည်းထိုင်ရောင်းလိုက်ရ တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါ်တင်အုန်းသည် နေကိုင်မကောင်းဟု ဆိုကာ သားဖြစ်သူထံသို့ ခဏပြန်မည့်အ ကြောင်းတိုင်ပင်လိုက်၏။

“အမေနေမကောင်းဖြစ်နေတာ အမေပြနေကျဆရာနဲ့ ပြန်ပြီးပြဦးမယ်၊ အပေဝယ်ထားပြီးတဲ့ဆန်၊ ရွှေကြည်၊ ထန်းလျက်၊ အုန်းသီးတွေကုန်တဲ့အထိရောင်းပေးထားနော်”

ထိုစဉ်ခင်မြင့်ရီက မဝံ့မရဲဖြင့်-----

“သမီးတစ်ယောက်တည်းရောင်းလို့ဖြစ်ပါ့မလား အမေရယ်”

“သမီးကို မှန်နှယ်ပုံနှယ်နည်း စပ်ပုံစပ်နည်း သင်ပြထားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဆန်တစ်ပြီပဲလုပ်လုပ်၊ ဆန် လေးလုံးပဲလုပ်လုပ် ထည်ရမယ် ရွှေကြည်ဆော်ခါ ပွဆေးတွေ့တဲ့အချိန်အစားကို ပြကွဒိန် နောက်ကျောမှာ အမေရေးမှတ်ပေးထားတယ်။ သမီးကြည့်လိုလည်းရတယ်”

ဒေါ်တင်အုန်းပြန်သွားပြီးနောက် ခင်မြင့်ရှိသည် မိခင်မှာ ထားခဲ့သည်အတိုင်း ဝယ်ယူထားသည့် ပစ္စည်းများကုန်အောင် ရောင်းထားပြီး ရောင်းရငွေများကိုလည်း သိမ်းပေးထားလိုက်၏။

တစ်လခန့်ကြာသည်အခါ ဒေါ်တင်အုန်းသည် သမီးဖြစ်သူ ခင်မြင့်ရှိ အိမ်သို့ပြန်လာ၏။ သမီးအိမ်သို့ အတေးမှလှမ်း၍ကြည့်ရာ ညနေသုံးနာရီအချိန်ခန့်ပင် ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း အိမ်ရှေ့တွင် လူအုံ၍ရပ်နေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သုတ်ချေတင်ခဲ့၏။ အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်မှ သမီးဖြစ်သူ ခင်မြင့်ရှိကိုယ်တိုင် မှန်လှုပ်ရောင်းနေ၍ ဝယ်ယူများရပ်ကာ စောင့်နေသည်ကို သိမှ ဝမ်းသာစွာဖြင့် သမီးကိုအသိပေးပြီး အိမ်ထဲသို့

ဝင်သွားတော့၏။ ခဏအကြာတွင် သမီးဖြစ်သူ ခင်မြင့်ရှိက သူကိုယ်တိုင်ထွင်၍ လုပ်ထားသော မှန်တစ်မျိုးကို ဒေါ်တင်အုန်းအား လာကျွေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် ဒေါ်တင်အုန်းသည် သမီးဖြစ်သူ၏ နဖူးတွင် ချွေးအိမ်များဥနေသည်ကိုမြင်သဖြင့် ပြုံး၍ သတိပေးစကားဆိုလိုက်၏။

“သမီးရဲ့ မျက်နှာက ချွေးတွေသုတ်လိုက်ပါဦး သမီးရယ်”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ခင်မြင့်ရှိလည်း အနီးရှိ မျက်နှာသုပ်ပဝါကို လှမ်းဆွဲယူပြီး သူ့မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မိခင်ကို ပြုံးပြပြီး ဈေးဆက်ရောင်းရန် ဩဇာထွက်သွားခဲ့တော့သည်။

မိသားစုညနေစကားခိုင်းတွင်ဖြစ်၏။

“သမီးညနေက အမေ့ကို ကျွေးတာ ဘာမှန်လဲ။ ဝဲယင်ပေါက်တွေ၊ ဂေါ်ဖီတွေ၊ မှန်လာဥနီတွေ၊ နံနံပင်တွေ၊ ဩဇာသီးစိမ်းတွေလည်းပါတယ်”

“ရေမှန်လိုလည်းခေါ်တယ်။ ယခုခေတ်အခေါ်ကတော့ ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်လမ်းသရဲမှန်တဲ့ အမေရဲ့”

“သူ့ခေတ် သူ့အခါမှာပေါ်တဲ့ အစားအသောက် အမည် တစ်မျိုးကို ထွင်ပြီးခေါ်ကြတာပေါ့။ စားရတာတော့ အရသာလေးက တစ်မျိုးပဲ။ ဒါနဲ့ သမီးရောင်းလိုကောင်းရဲ့လား။ မနက်ခင်း မရောင်းတော့ဘူးလား။ အဲဒီမှန်လုပ်နည်း ဘယ်သူသင်ပေးတာလဲ”

လမ်းထိပ်ကကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်နနဝင်း သမီးဆီမှာ ခေါက်မှန်လာဝယ်စားရင်းနဲ့ အဲဒီလမ်းသရဲ မှန်လုပ်နည်း သင်ပေးသွားတာ။ သမီးဈေးဆက်ရောင်းဖြစ်တာလည်း သမီးက အမေဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကုန်ရင် နားမယ်လိုဝယ်သူတွေကို ပြောတော့ မနားပါနဲ့လို့ ဝိုင်းပြောတာနဲ့ သမီးပဲပစ္စည်းတွေထပ်ဝယ်ပြီး ဆက်ထွက်လိုက်တယ်။ မနက်ဆိုရင် ဆန်တစ်ပြီနဲ့ လေးလုံးတောင် ကုန်တော့ သုံးထောင်ကျော်လောက်၊ ညနေပိုင်း ရေမှန်ရောင်းတာက နှစ်ထောင်ကျော်လောက်တော့ မြတ်ပါတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။

အမေမှန်ခိုင်လေးတည် ပေးသွားလို့ ဒီမှန်ခိုင်လေးသာမကယ်ရင် သမီးတို့မိသားစုစားရေးခက်ပြီ။

ထို့နောက် ခင်မြင့်ရှိသည် ဘီရိုထဲမှ သူ့အမေသိမ်းထား ခဲ့သော ငွေနှင့် သူ့ရောင်း၍သိမ်းပေးထားသော ငွေများကို ယူ၍ မိခင်ဒေါ်တင်အုန်းကို ပေးအပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဒေါ်တင်အုန်းက ဗြူးရယ်လျက် သူ၏ ဆန္ဒစကားကို ပြောပြလိုက်တော့၏။

“အမေမယူပါဘူးသမီးရယ်။ သမီးအိမ်ကို အမေ အလည်လာတော့ သမီးရဲ့အမျိုးသားလေး မောင်ထွန်းဝေ မကျန်းမာလို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တာရယ်။ သမီးက ကလေး မှစ်ယောက်အတွက် စိတ်ပင်ပန်းပြီး ကုန်ကျနေတာရယ်။ သမီးရဲ့ အားချုပ်လုပ်ငန်းက အဆင်မပြေတော့တာရယ်ကို အမေမြင်ရတော့ သမီးရဲ့ထွက်ပေါက်တစ်ခုရအောင် အမေဖန်တီးစီစဉ်လိုက်တာပဲ။ သမီးရဲ့ စက်ချုပ် လုပ်ငန်းက အရင်ကလောက် အဆင်မပြေ တော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်အမေရဲ့၊ အခုခေတ်မှာဆိုရင် ခေတ်ဆန်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေ၊ ဖော်ဒယ်မိန်းကလေးတွေဆိုရင် နာမည်ကြီး ဖက်ရှင်ဝတ်စုံချုပ်တဲ့ဆိုင်ကြီးတွေမှာပဲ ဦးစားပေးအပ်ကြတာ။ အဲဒီဆိုင်ကြီးတွေကလည်း ပိတ်စဆိုရင် အမျိုးအစားအမျိုးမျိုး ရောင်စုံအမျိုးမျိုးတင်ရောင်းထားကြတော့ သွားအပ်ကြတဲ့သူတွေ အနေနဲ့ သူတို့သဘောကျတဲ့ပိတ်စ၊ အရောင်ကိုရွေးဝယ်ပြီး ချုပ်ခိုင်းလို့ အဆင်ပြေကြတယ်လေ။ ရပ်ကွက်တွေ မှာကျတော့ ယနေ့ခေတ်အမျိုးသမီးပဲဖြစ် အမျိုးသားပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်သင့် ချုပ်ပြီးသား ရယ်ဒီပိတ်တွေက ဈေးပေါ ပေါနံ့ဝယ်လို့ရနေတော့ သမီးတို့လို အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာတကူးတကလာအပ်ပြီး ချုပ်တဲ့သူက နည်းသွားပြီအမေရဲ့။ ပွဲနေပွဲထိုင်ဝတ်ဖို့အတွက်လောက်ပဲ ချုပ်ကြတော့တယ်။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါတယ်။ သမီးတို့ကိုချုပ်ပေးရမယ့်ငွေလောက်နဲ့ အပြင်မှာ အသင့်ချုပ်ပြီးသား တစ်ထည် ရတယ်ဆိုတော့ သူ့သူကိုယ်ကိုယ်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ ဝတ်လို့လည်း ရပြီး ငွေကြေး သက်သာတာကို ယူတော့မှာပေါ့။

“အဲဒီလိုပဲ အမေမြင်လို့ ဈေးရောင်းတဲ့လုပ်ငန်းကို သမီးစိတ်ပါလာအောင်တမင်လုပ်ပြတာပါ။ သမီးဆိုင်ရှေ့မှာ အမေမှန်လုပ်ရောင်းနေတာ သမီးက ခဏတစ်ဖြုတ်လေးတောင် ဆင်းမလာတော့ သမီးကိုသင်ပြချင်လို့ အမေ နေမကောင်း ချင်ယောင် တမင်ဟန်ဆောင်လိုက်တာပဲ။ နောက်နေ့မှာလည်း အမေနေမကောင်းဘူး ဆိုပြီး သမီးကို ဈေးထွက်ရောင်းခိုင်းတာကော နေမကောင်းလို့ သားဆီကို ခဏပြန်မယ်ဆိုတာတွေကော အမေ တမင်သက်သက် ဟန်ဆောင်ပြောတာ။ သမီး တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရောင်းနိုင်တဲ့ အနေအထားမှာရှိလို့ အမေ သက်သက် ရှောင်သွားတာ သမီးရဲ့”

“သမီးက အမေ့ကို မကူညီချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေက စိတ်မရှည်ရင် အော်ငေါက်မာန်မဲတတ်လို့ပါ။ အမေက စိတ်တိုရင် အဖေနဲ့တောင် နှပန်းပြန်သတ်တာဆိုတော့ သမီးကြောက်တာပေါ့။ ခင်မြင့်ရီစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့်အိမ်တင်အုန်းသည်

အားရပါးရရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှသမီးဖြစ်သူကို ရှင်းပြစကား ဆိုလိုက်တော့၏။

“သမီးအဖေကို အမေက ဘာကြောင့် နှပန်းပြန်သတ် ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရှိတယ်သမီးရဲ့။ သမီးအဖေ လူပျိုဘဝ တုန်းက အမေကိုချစ်ရေးဆိုတော့ ကိုလွမ်းသောင်း ရှင်အရက် သောက်တတ်လားလို့ မေးကြည့်တယ်။ သူက တစ်ခါတလေ အပေါင်းအသင်းနဲ့ဆုံရင် နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောက်မိပါတယ်တဲ့ အဲဒီတော့ အမေက အရက်သမားဆိုရင် တစ်ခါပဲသောက်သောက်၊ အမြဲတမ်းပဲသောက်သောက် မုန်းတယ်လို့ပြောလိုက်တော့ ဖင်းရဲ့အချစ်ကိုရတဲ့နေ့ကစပြီး အရက်ကို လုံးဝ မသောက်တော့ပါဘူး ကွာလို့ကြိမ်ဖန်များစွာ ကတိပေးလို့ အမေလည်း သူ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်တာပဲ။ သူပေးတဲ့ကတိအတိုင်းပဲ အမေနဲ့ အိမ်ထောင် ကျပြီး သူကွယ်လွန်သွားတဲ့ အချိန်အထိ အရက်ဆိုလို့ တစ်ကြိမ် တည်း သောက်ဖူးတယ် အဲဒီနေ့ပဲအမေနဲ့ရန်ဖြစ်တာပေါ့။”

“ဒါနဲ့ အမေနဲ့အမေ အဲဒီနေ့က ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်ကြ တာလဲ”

“သမီးအဖေက လက်သမားခေါင်းဆောင်၊ လက်သမား ဆရာဆိုတော့သူ့ကို ကန်ထရိုက်တစ်ယောက်က ဖျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး တစ်လုံးအပ်တယ်။ သမီးအဖေက အလုပ်လက်ခံတုန်းက တစ်လ ကြာမယ်လို့ပြောထားတယ်။ တကယ်ပြီးသွားတော့ ရက်နှစ်ဆယ် တည်းနဲ့ ပြီးသွားတော့ သတ်မှတ်ရက်နဲ့စောစောပြီးတယ်ဆိုပြီး သူတို့ လက်သမား တစ်ဖွဲ့လုံးကို ကန်ထရိုက်က စားသောက်ဆိုင်ကို ဆွဲသွားပြီး ကျွေးမွေးပြုစုလိုက်တော့ သူလည်းသောက်ဖြစ်ခဲ့တာတဲ့”

“တစ်ခါတလေ သောက်တာပဲ အမေက ခွင့်လွှတ် သိုက်ရမှာပေါ့”

“အမေနဲ့အိမ်ထောင်ကျရင် တစ်သက်လုံး အရက် မသောက်ပါဘူးလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကတိပေးထားတာဆိုတော့ အဲဒီနေ့က သူ့အိမ်ပေါ်တက်လာတုန်း သူ့ကိုယ်ကအရက်နဲ့

ရုက္ခတည်းက အမေစိတ်တိုသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေပဲ ဆိုပြီး မပြောချင်လိုအိပ်ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ သူကလည်း အိပ်ခန်းထဲလိုက်လာပြီး စကားမရှိစကားရှာ “သမီးနဲ့ သား ဘယ်သွားလဲ” လိုမေးတယ်။ အမေကလည်း “ကျောင်းသားတွေပဲ စာကျက်ချိန်ဆိုတော့ အပေါ်ထပ်မှာ စာကျက်နေမှာပေါ့ ရှင်မသိဘူးလား” လို့ပြန်ပြောလိုက်တော့ သမီးအဖေက အမေ့ကို “စကား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ စကားကိုဆင်ခြင်ပြောစမ်း” လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အမေလည်း ဒေါသဖြစ် ထဘီကို တိုတိုဝတ်ပြီး နပန်းအွဲ့လုံးပြီးတော့ ကျောကုန်းကိုပါးစပ်နဲ့ ဆွဲကိုက်ပြစ်လိုက်တာ ပတ်ဝန်းကျင်က လာဖြန်ဖျေပြီး သူ့ကိုခေါ်ထုတ်သွားလို ရန်ပွဲ ပြီးသွားတာ။ နောက်နေကျတော့ သူ အိမ်ပေါ်ကို ကုတ်ချောင်း ကုတ်ချောင်းနဲ့ တက်လာပြီး အမေ့ကို လာတောင်းပန်တာပေါ့။ အဲဒါတွေသမီးက အခုထိမှတ်မိ နေသေးတာကိုး”

“အဲဒီတုန်းက သမီးက ငါးတန်းတောင်ရောက်နေပြီလေ အမေရဲ့ မှတ်မိတာပေါ့”

“ဒီလိုလည်းရှိတယ်သမီးရဲ့၊ ယောက်ျားတွေကလေ သူတို့ကိုချစ်လို့၊ လေးစားလို့ သူတို့နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောတာတွေကို တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစသည်ခံလိုက်ရင် နောက်ပိုင်းဆိုရင် ပိုဆိုးလာတတ်တယ်သမီးရဲ့ ဒါကြောင့် ပထမအကြိမ်ထဲက သူ့ထက် ပိုပြီး ကြမ်းပြထားတော့ နောက်ဆိုတော်ရုံတန်ရုံ မပြောရဲတော့တာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း သမီးအဖေ ကိုလွမ်းသောင်း ဆုံးတာသွားတယ် အမေ့ကို တစ်ချက်တောင် ရိုက်ဖူးသွားလို့လား”

“အဲဒီနေ့ကစပြီး အမေဈေးထဲဝင်သွားရင် ဈေးသည်တွေက အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ဟိုမှာဒေါ်ကြမ်းစိန်လာပြီလို့ ပြောကြတာ အမေသိလား”

“ပြောသလိုသာပြောပေါ့သမီးရယ် သူတို့က အမေ့ကို ကြမ်းတမ်းတယ်လို့ ထင်ကြလို့လားမသိဘူး၊ ဈေးထဲမှာ အလေးနိုးတဲ့ ချန်ပီယံသုံးယောက်ဖြစ်တဲ့ ကြက်သားရောင်းတဲ့ ဒေါ်မြင့်မြင့်အေး ဝတ်သားရောင်းတဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်စိုး၊ ငါးရောင်းတဲ့ ဒေါ်စန်းစန်းထွေး သူတို့ဆီမှာ အမေဈေးသွားဝယ်ရင် ပိုရင်သာပိုမယ်၊ ဘယ်တော့

မှမလိုဘူး။ တကယ်ဆိုရင် အမေဟာ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို စိတ်တိုင်းမကျလို၊ အော်တာငေါက်တာပဲရှိတယ်။ အပြင်မှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါနဲ့ရန်ဖြစ်တာ၊ စကားများတာ သမီးမြင်ဖူးလို့လား”

“အပြင်လူတွေတောင် မဟုတ်ဘူးအမေရဲ့သမီး ဆယ်တန်း ပထမနှစ်ကျတော့ စက်ချုပ်သင်ချင်တယ်လို့ အဖေ့ကိုပြောတော့ အဖေက သမီးအမေ လူကြမ်းကြီးကို မပြောရဲဘူးတဲ့၊ ဆယ်တန်း အောင်အောင်သာပြန်ဖြေတဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ကျောင်းဆရာမ လုပ်တဲ့”

“သမီးကလည်း အဖေ့ကိုခိန်းမကြမ်းကြီးလို့ထင်နေတာကို အမေကလည်း နှလုံးသားနဲ့လူပါသမီးရယ်၊ သမီးကလေး ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေ့ခြေရာမလိုက်ဘဲ အဘိုးအဘွားတွေ အရှိန်နဲ့ပေါ့တော့တော့နေတော့ အမေက အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ကျန်းမောင်မာန်ပဲရတာပေါ့ တစ်ချို့က အမေ့ကိုကြမ်းတမ်းတယ်လို့ ဆိုကြတာကလည်း သမီးတို့မောင်နှမကြောင့်ပဲပေါ့၊ မိခင်ကို ကြောက်ရွံ့မှု ကိုယ်ရင်သွေးတွေကို သူတစ်ပါးမစော် ကားရဲမှာလေ။

ဥပမာ၊ သားကျနေတဲ့ခွေးမကြီးတစ်ကောင်ဟာ လူကိုကိုက်ဖူးတဲ့ အကျင့်မရှိပေမယ့်လည်း ပိုင်ရှင်ကလွဲလို့ လူပဲဖြစ်ဖြစ် တိရိစ္ဆာန် တစ်ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အနားကိုကပ်လာရင် သူ့သားသမီးတွေကို သိမ်းမှာစိုးလို့သားသမီးစိတ်နဲ့ မာန်ဖိတတ်ကြသေးတာပဲမဟုတ်လား”

“ဒီတစ်ခေါက်သမီးအိမ်ကို အမေလာတာ သမီး ဗဟုသုတ တွေ အများကြီးရတာပဲ အမေရယ်”

“အမေထပ်ပြောပြမယ် မေတ္တာနဲ့ အသိတရားဆိုတာ မိမိရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေရင်ပြီးတာပဲ ထုတ်ပြောနေစရာမလိုပါဘူး သမီးရဲ့။ ဥပမာ အမေ့ကိုစွာတယ်၊ အာကြမ်းတယ်လို့ ပြောကြတဲ့ ဒေါ်မြစိန်တို့ ဒေါ်လှသိန်းတို့ ဒေါ်ခင်အေးတို့ဟာလေ ဒီတွင်းကာလ လပြည့်လကွယ်ဆိုရင် ပုတီးလေးတွေလည်ပတ်မှာတဲ့ အစားအသောက် ကောင်းကောင်းကျွေးတတ်တဲ့ ဓမ္မာရုံတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေဆိုသွား။ ဥပုသ်သီလယူပြီး အိမ်မပြန်ဘဲ ဝိုင်းခွဲပြီး ရှိသမျှသိသမျှအကြောင်းပေါင်းစုံပြော၊ တရားပွဲအတွက် ငွေလေးနှစ်ရာလောက်ထည့်ပြီး ကျောင်းမှာကျွေးသမျှတဝစား။

စားပြီးတာတောင်အားမရသေးဘူး။ ဟိုဟာလေးကအရသာ ရှိလွန်းလို့ ပိုရင် အိမ်ကို နည်းနည်းလောက်ပေးလိုက်ပါနော်လို့ မရှက်မကြောက် တောင်းတဲ့သူကရှိသေး။ သူတို့ပါးစပ်က သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာကြပါစေလို့သာ ဆုတောင်းတာ ဘယ်ခွေးဘယ်ကြောင်ကိုတောင် အစာကျွေးဖူးလို့လဲ။ သမီးသိတဲ့ အတိုင်းပဲ တစ်ရက်ခြားဆိုသလို အမေလေ အိမ်မှာ ဆန် တစ်ပြီလောက် ချက်၊ ငါးခေါင်းတွေနဲ့ပြုတ်ပြီး ဓမ္မာရုံနားက ခွေးလေခွေးလွင့်တွေကို သွားကျွေးတာကို သူတို့က အပြစ် ပြောသေးတယ်သိလား။”

နောက်တစ်နေ့နံနက်ငါးနာရီထိုးသည်နှင့် ခင်မြင့်ရှိသည် ဆိုင်ခင်း၍ မုန့်စတင်ရောင်းတော့သည်။ နံနက် ရှစ်နာရီခန့်တွင် ဒေါ်တင်အုန်းသည် ဝိုင်းကူညီရန် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ခင်မြင့်၏လိုအပ်နေသေးသည်များကို ကြည့်ပြီး သွန်သင်ပြရင်း အသိပေးစကားဆိုလိုက်၏။

“အဲဒီခေါက်မှန်လုပ်တဲ့နည်းကို အမေရဲ့ အမေကိုယ်တိုင် အမေ့ကိုလက်ထပ်သင်ပေးခဲ့သလို အမေကလည်း သမီးကို တဆင့်ပြန်သင်ပေးတာပဲ။ မြန်မာရိုးရာမိရိုးဖလာမှန်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မတိမ်ကောနိုင်သလို အချိန်မရွေး ထရောင်းတာနဲ့ မိသားစုဝမ်းရေးကိုလည်း အလွယ်တကူဖြေရှင်းပေးနိုင်တယ်။ အခုသမီး လက်တွေ့ပဲမဟုတ်လား။ သမီးအဖေရဲ့ လုပ်အားခနဲ့ မိသားစုအတွက် အိမ်ဆောက်ဖို့စတယ်။ မိသားစုနေ့ စဉ်စားဖို့ အမေက ခေါက်မှန်ရောင်းပြီး ကျွေးခဲ့သလို၊ အခုလည်း ခေါက်မှန် ရောင်းခြင်းဟာ သမီးတို့မိသားစု အိမ်စရိတ်အတွက် အထောက်အကူပြုတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ သမီးပဲ လက်တွေ့မြင်ပြီ မဟုတ်လား။”

“ကိုထွန်းဝေ ကျန်းမာရေးကောင်းရင် အလုပ်ပြန်မဆင်း နိုင်းတော့ဘူး သမီးရဲ့မုန့်ဆိုင်းမှာပဲ ဝိုင်းကူခိုင်းတော့မယ်။ အမေ သမီးဆိုင်ရှေ့မှာ ခုံနဲ့ထိုင်ပြီး အနားယူတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်း နိုင်ပါတယ်။ ဝယ်သူများလာမှ အမေ ဝိုင်းကူပေးပါ။”

ထိုနောက် ဒေါ်တင်အုန်းသည် သမီးဖြစ်သူ၏ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုင်ခုံတစ်လုံးဖြင့်ထိုင်ကာ သမီးခင်မြင့်ရှိကြည့်ရင်း အတိတ်ဆီကို ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိတော့သည်။

“ကိုလွမ်းသောင်း၊ ရှင်သမီးဒီနှစ်လည်းစာမေးပွဲကျပြန်ပြီ”

“အေး၊ ငါကြားခဲ့ပြီပြီ၊ ငါကားမှတ်တိုင်ကဆင်းဆင်းချင်ဆဲ မှန်ဟင်းခါးဆိုင်က ဒေါ်လုံးကိုမေးကြည့်တော့ သူ့သမီးအောင်တယ် ငါတို့သမီး ကျတယ်လို့ပြောလို့ သိလိုက်ရတယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါ့သမီး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကျတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမသိဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ ကျွန်မကပြောလိုက်ရင် ရှင်က ကာဆီးကာဆီးလုပ်နေတော့ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ထင်ပြီးသား”

“ငါက ကာဆီးကာဆီးလုပ်ရတာကလည်း မင်းကြောင့်ပဲလေ၊ မင်းက တစ်စိတ်ရှိရင် ပါးစပ်နဲ့ ဖျောင်းဖျူပြီးမပြောဘူးလက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် တွေ့တဲ့တုတ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒိုးကနဲ့၊ ဒေါက်ကနဲ့”

သုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် စိတ်ဆိုးပြီး ထင်ရာဆိုင်းသွားမှာ ဆိုးလို့ပေါ့ကွ”

“အမယ်လေးတော် ကျွန်မက မိဘတစ်ယောက်

အနေနဲ့ ဆုံးမတာကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားလို့ကတော့ တာ့တာပဲ။ အမေဖြစ်သူက လမ်းထိပ်မှာခေါက်မှန်ရောင်းနေလို့ သမီးရေ အိမ်က မှန်အိုးလေးလာပို့ပေးပါ။ ဝယ်သူကျနေလို့ လာကူရောင်းပေးပါလို့ ချွတ်ကြုံနဲ့ခေါ်ခိုင်းတာ သူ့ကိုယ်တိုင်မလာဘဲ စာကျက်နေတဲ့ အငယ်ကောင်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ မေးလိုက်ရင် ဈေးရောင်းရမှာ ချွတ်တယ်လေးဘာလေးနဲ့ အခုတွေ့ပြီ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်တဲ့ကောင်မ ကြီးလာရင်ဘာလုပ်စားမလဲ”

“မိန်းမရဲ့ ပညာဆိုတာ တတ်တိုင်းလည်းမတော်ဘူး။ ဆောင်တိုင်းလည်း မထူးချွန်ဘူးကွ၊ ပါရမီပါရှိလည်းလိုသေးတယ်။ ဥပမာ ငါဆိုရင် ကျောင်းစတက်တဲ့အရွယ်ထဲက အတန်းထဲမှာ ဆရာမတို့ တစ်ခါမှမရုန်းပေးမယ်၊ အဆင့်တစ်ထပ်ထက် ဘယ်တော့မှ မထွက်ဘူး။ အေး၊ ဒါပေမဲ့ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲကြီး ဖြေခါနီးရင်

ဘယ်ကရောဂါက ရောက်လာသလဲမသိဘူး။ အပြင်းဖျားပြီး စာမေးပွဲသွားမဖြေနိုင်တော့ဘူး။ စာမေးပွဲဖြေတဲ့ ရက်ပြီးသွားရင် ရောဂါကဘယ်လိုပျောက်သွားမှန်းတောင်မသိဘူး။ အဲဒါနဲ့ စာမေးပွဲကျပါလေရော။ အဲဒီလိုဖြစ်တာကလည်း တစ်နှစ်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်နှစ်လည်းမဟုတ်၊ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ဖြစ်တာ ဆိုတော့ အဖေက ငါ့သား မင်း စာပေပညာ ပါရမီမပါဘူး၊ လက်မှုပညာသာ သင်တော့ဆိုပြီး အဖေလက်သမားသွားလုပ်ရင် ငါ့ကိုခေါ်သွားပြီး လက်ထပ်သင်ပေးထားလို့ ငါလည်း အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်တာနဲ့ လက်သမားခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ ရတာပေါ့။ တစ်နည်း ပြန်စဉ်းစားရင် ငါ့ရှစ်တန်းတောင်မအောင်ဘဲနဲ့ ငါ့အဖေ သင်ပေးထားတဲ့ မိရိုးဖလာ လက်သမားပညာနဲ့ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။ ငါ့အဖေကလည်း လက်သမားပညာကို အဖေ့ရဲ့အဖေ ငါ့ရဲ့ အဘိုးဆီက တတ်လာတာတဲ့ကွ”

“ရှင်က ယောက်ျားလေး။ အခုကျွန်မပြောနေတာက ရှင်သမီးကိစ္စ”

“စိတ်မပူပါနဲ့မိန်းမရယ် သမီးဘာဝါသနာ ပါလဲဆိုတာ ငါမေးကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါ့မယ်”

“သူ့ဆယ်တန်းပထမနှစ်ကျတုန်းက မြောက်ဥက္ကလာပမှာ နေတဲ့ကျွန်မသူငယ်ချင်း မစန်းရွှေက သူ့စတိုးဆိုင်မှာ လူလိုတယ်၊ သူ့ဆီမှာခေါ်ထားပေးမယ်၊ စရိတ်ငြိမ်းတစ်လ နှစ်သောင်းပေးမယ် ဆိုတုန်းက ကျွန်မသဘောနဲ့ လွှတ်လိုက်ရင်အကောင်းသား။ အခုတော့ အချိန်လည်းကုန်၊ လူလည်းဘာမှဖြစ်မလာဘူး”

“မင်းမပိုလိုက်တာပဲခပ်ကောင်းကောင်းကွ၊ တော်တော်ကြာ ငါ့သမီး သူ့များလက်အောက်က အလုပ်သမားဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး နေသွားရမှာ”

ထိုနောက် ဦးလွမ်းသောင်းသည် ခဏမျှစဉ်းစား လိုက်ပြီး ---

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က သမီးကငါ့ကိုသတင်းစာမှာ ကြော်ငြာ ထားတဲ့ အပ်ချပ်သင်တန်းကျောင်းကိုပြတယ်၊ ဒေါ်နှင်းဆီ အချို့သမီး

သီသန့်အပ်ချုပ်သင်တန်းတဲ့ အဲဒီမှာ သမီးက သွားသင်ချင်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ ညနေသမီးပြန်လာရင်ထပ်မေးကြည့်မယ်။ သမီး သင်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါကိုယ်တိုင်သင်တန်းကျောင်းကို လိုက်အပ် ပေးလိုက်တော့မယ်ကွာ”

ဒေါ်တင်အုန်းသည် သမီးဖြစ်သူခင်မြင့်ရီ၏ ငယ်စဉ်က အကြောင်းကိုပြန်၍ စဉ်းစားမိပြီး ယခုသမီးဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင် မုန်လုပ်ရောင်းနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ ခင်မြင့်ရီသည် မိခင်ဖြစ်သူက သူ့ကိုပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် သူကလည်းပြုံးတုံ့ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“အမေက သမီးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိနဲ့ ဘာသဘောကျ လို့လဲ”

“သမီးကိုယ်တိုင်ဈေးထိုင်ရောင်းနေတာကို မြင်ရတော့ တစ်ခုသတိရပြီး သမီးအဖေကို တမ်းတမိလို့ပါ”

“အမေက ဘာကိုသတိရပြီး သေသွားတဲ့ အဖေကိုတာလို့ တမ်းတမိတာလဲ”

“သမီးငယ်ငယ်က သမီးပဲ သမီးအဖေနဲ့ အဖေ့ကို ပြောဖူး တယ်လေ။ ဈေးရောင်းရမှာရှက်တယ်။ တစ်သက်လုံး ဈေးမရောင်း စားဘူးဆိုတဲ့စကား သမီးမှတ်မိသေးလား။ အဲဒါကြောင့် ကိုလွမ်းသောင်းရေ ဈေးရောင်းရမှာရှက်တယ် တစ်သက်လုံး ဈေး မရောင်းစားဘူးဆိုတဲ့ တော့သမီး အခုဈေးသည်ကြီးလုံးလုံးဖြစ် နေပြီဆိုတာ လာကြည့်လှည့်ပါဦးတော်လို့ တမ်းတမိလို့ပါ”

သို့မှ ခင်မြင့်ရီသည် သူငယ်ငယ်ကပြောထားခဲ့ဖူးသော စကားများကိုသတိရပြီး သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးရယ်နေမိကြလေတော့သတည်း။

(သာဓကတမြို့၊ ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုတွင် ယနေ့တိုင် ခေါက်မုန့်၊ ရေမုန့်ရောင်းခြင်းဖြင့် အကျိုးစီး ပွားဖြစ်ထွန်းနေသော ဇွန်တော်နှင့်အတူ သာဓကတမြို့ အဝဇက (၁)တွင် တစ်ခန်းတည်း ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ “ခင်မြင့်ရီ (ခ) လုံးတုံး”ကို ရုတ်ပြုရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ချွေးမတစ်ယောက် အလိုရှိသည်။

ချွေးမတစ်ယောက်အလိုရှိသည်
မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

နံနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦးသည် ခရီးဝေးသွားရန်အတွက် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ၏။ ခြံဝသို့ရောက်သော် သူ၏ ညစောင့်လုံခြုံရေးက ခရီးဦးကြို၍ ထိုနေ့ခရီးမထွက်ရန် ဟန့်တားတောင်းပန်၏။ သူ့ဌေးကြီးက အဘယ်ကြောင့်နည်းဟုမေးသော် သူ၏ညစောင့် လုံခြုံရေးက သူ ညကအိပ်မက်ထဲတွင် သူ့ဌေးကြီးစီးသွားသော ရထား လမ်းချော်တိမ်းမှောက်မှုဖြစ်သည်ဟု အိပ်မက်မြင်မက်သဖြင့် ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ဟန့်တားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ၏။ သို့နှင့် သူ့ဌေးကြီးလည်း သူ၏ ညစောင့်တပည့်ဖြစ်သူက ဤသို့တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘဲ၊ ထိုနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား သတိပေးပြောကြားသဖြင့် ဝိတ် ချီတုံချတုံဖြစ်ပြီး ထိုနေ့ခရီးမသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ညနေစောင်းသော် နံနက်က သူ့ဌေးကြီး စီးနင်းလိုက်ပါမည့် ရထား အမှန်ပင်လမ်းချော်တိမ်းမှောက်ကြောင်းနှင့် ခရီးသည်အများအပြား ဒဏ်ရာရ၍ ဆေးရုံသို့တင်ပို့ထားရကြောင်း သတင်းထွက်ပေါ် လာရာ သူ့ဌေးကြီးသည် ညစောင့်လုံခြုံရေးကိုခေါ်၍ ကျေနူး တင်ကြောင်းပြောပြီး ညစောင့်လုံခြုံရေးအလုပ်တာဝန်မှ ထုတ်ပယ် လိုက်သည်ဟုဆို၏။

ဤအကြောင်းအရာသည်ကား ကျွန်တော် သာကေတ အလက(၅)တွင် ပဉ္စမတန်းကျောင်းတက်စဉ်က အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာ ဆရာဦးသိန်းပြောပြခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်ဆန်ဆန် ဉာဏ်စမ်း ပုံပြင်ကလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ အတန်း သားများတွင် အချို့က သူဌေးကြီးကျေးဇူးရှင်ကို ရက်စက်ဆော်ကား သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့ကျောင်းသားများက ညစောင့် လုံခြုံရေး အိမ်လို အလုပ်မှထုတ်ပယ်ခံရသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုးတွေးခေါ်ဝေဖန်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်သို့ရောက်၍ ဧည့် ကဗျာများ လေ့လာဖတ်ရှုရာတွင် စာရေးဆရာများက အိပ်မက်မက်ခြင်းသည် စိတ်ဆွဲလန်းမှုတစ်ခုကြောင့်သာဖြစ်ကြောင်း တချို့က အိပ်မက်မက်ခြင်းသည် ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်အယူအစနဲ့ကိုယ် အမျိုးမျိုး ဒဿနဖွဲ့ဆိုထားကြ သည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က မည်သည့် အယူအဆသည် အမှန်ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် နီးစပ်မှုရှိ၏ဟု ကိုယ်တိုင်မဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ သို့ပါသော်လည်း (၂၀၁၅)ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြားသိမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်ကလေးကို ဆန်းစစ် ကြည့်သော် အိပ်မက်မက်ခြင်းသည် ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဟုပင် ကောက်ချက်ချရတော့မလိုလို ဖြစ်မိလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်ရှိ စာပေဓိတ်ဆွေများအိမ်သို့ အလည်သွားရန် (၃၂)တတ်စ်ကားကိုစီး၍ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ကားပေါ်တွင် ကျောင်းနေဖက်၊ ဘောလုံးကစားဖက် ကျော်ဝင်းမောင်နှင့် တွေ့သဖြင့် သူ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ သူ့အိမ်သို့ အလည်လိုက်ပါသွားဖြစ်ခဲ့၏။ သူတို့ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သော် ကျော်ဝင်းမောင်၏ဝန်းခြစ်သူ ဒေါ်ဟံကြူသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို မြင်သော်လည်း နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ မျက်နှာမရွှင်မပြေဖြင့် ကျော်ဝင်းမောင်ကိုသာ အလောတကော အမှာပြုတော့၏။

“ကိုကျော်၊ ရှင့်သား သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဒီနေ့ခရီးသွားမှာတဲ့ ညက ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲမှာ သားတို့ ကားမှောက်လို့၊ သားလေး ခြေထောက်တစ်ဖတ် ကျိုးသွားတယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ခရီးသွားတာကို လိုက်မသွားနဲ့လို့ပြောတာ မရဘူး ရှင်လည်း ဝိုင်းပြောပါဦး။”

သို့နှင့် ကျော်ဝင်းမောင်သည် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ကာ အိမ်ကဲသို့ အတူဝင်ခဲ့၏။ အိမ်ထဲသို့ရောက်သော် ကျော်ဝင်းမောင်၏ သားဖြစ်သူ မောင်အောင်ပိုင်သည် တောင်းဘီအရည်နှင့် ဝိုရုပ်အင်္ကျီကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်၍ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဘေးတွင်ချကာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

သဖြင့် ကျော်ဝင်းမောင်က သားဖြစ်သူကို ခရီးမသွားရန် တားမြစ်ပါတော့၏။

“သားရဲ့မေမေက ညက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တယ်တဲ့ ဒါကြောင့် သားကို ခရီးလိုက်မသွားဖို့ ဖေဖေ့ကို ပြောခိုင်းတယ်။ ဖေဖေလည်း စိတ်နည်းနည်းလေးတယ်သားရယ်၊ လိုက်မသွားပါနဲ့တော့နော်”

“ဖေဖေကလည်း ဒီနေ့သားတို့သွားမယ့်ခရီးအတွက် ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ပြီးခဲ့တဲ့ လကတည်းက ပြောထားတာပဲ။ ဖေဖေ့ လူငယ်ဆိုတာ ငယ်ရွယ်တုန်း ဗဟုသုတရှာထားရတယ်ဆို အခုခရီးကို လိုက်ဖို့ပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေကတောင် လမ်းခရီးစရိတ် လေးသောင်းကြိုတင်ပေးခိုင်းထားတာပဲ။ အခုမှ မလိုက်တော့ဘူး ဆိုရင် ပေးထားတဲ့ငွေ ပြန်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး ဆုံးမှာ ဖေဖေရဲ့”

“ဆုံးရင် ဆုံးပါစေသားရယ်၊ သားမလိုက်ရင် မေမေ ကျေနပ်ပါတယ်။ သားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ခရီးမထွက်ကြဖို့ မေမေပြောပေးမယ်လေ”

ဒေါ်ဟံကြူက *ဝင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် မောင်အောင်ပိုင်က ---

“သားမလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး မေမေရဲ့။ ပထမတုန်းက သူတို့က ချောင်းသာကိုသွားဖို့ စီစဉ်တာ၊ သားက ပုဂံကို သွားကြမယ်လို့ စည်းရုံးခဲ့တာ၊ သားဆန္ဒအတိုင်း အားလုံးက ပုဂံကိုပဲ သွားကြတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်စီစဉ်ပြီးမှ သားက မလိုက်တော့ဘူးလို့ပြောရင် ကောင်းမလား မေမေရဲ့။ နောက်ပြီး သားသူငယ်ချင်း ကျော်သိုက်တို့ ထွန်းဝင်းတို့က အိပ်မက်ကို အယုံအကြည်ရှိတဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး”

“သားရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက အယုံအကြည် မရှိဘူးဆိုရင် နေပါစေ။ သားမလိုက်နိုင်တော့ကြောင့် ဖေဖေ တောင်းပန် လိုက်မယ်ကွာ၊ သူတို့ကျေနပ်အောင် ဖေဖေ နောက်ထပ် ငါးသောင်းပေးလိုက်ဦးမယ်လေ”

ကျော်ဝင်းမောင်ကလည်း မလိုက်စေလိုသည့်ဆန္ဒဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် မောင်အောင်ပိုင်က ---

“သား ကတိမဖျက်ချင်ဘူး၊ သားမလိုက်ရရင် အိမ်မှာလည်း မနေတော့ဘူး၊ ထွက်သွားမှာနော်”

သားဖြစ်သူထံမှ မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် ဝကားကြောင့် ကျော်ဝင်းမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိုစဉ် မောင်အောင်ပိုင်၏

သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် အဖြူရောင် TOWN ACE ကားလေးဖြင့် လာကြိုလေရာ၊ မောင်အောင်ပိုင်လည်း အိတ်ကိုဆွဲ၍ ကားပေါ် တက်ကာ လိုက်ပါသွားတော့၏။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ တံစက်ပြိတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဖယောင်းပန်းအုံ ကြိုးပြတ်၍ ကျလာသည်ကို မြင်လိုက်ရာဖြင့် ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် မောင်အောင်ပိုင်အတွက် စိတ်ပူမိလိုက်ပါသေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုကျော်ဝင်းမောင်သည် ချက်ချင်းဆိုသလို အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်သွားပြီး မောင်အောင်ပိုင်ကို ပြန်လာရန် ဖုန်းဆက်၍ခေါ်၏။ သို့သော် မောင်အောင်ပိုင်က ဖုန်းပိတ်ထားသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ကြရတော့သည်။

နောက်နှစ်လကျော်ခန့်အကြာ၊ ညနေခင်းရုံးမှအပြန် သာကေတ(၁၀)ရပ်ကွက်ဈေး ကားမှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်နေခိုက်၊ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်အတွင်း လိုက်လံ၍ ပဲပြုတ်ရောင်းသူ မအေးခွဲနှင့်တွေ့ရာ မအေးခွဲက တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်၏။

“ဦးလေးကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ကျွန်မတို့ မျက်စောင်းထိုးအိမ်ကို လာလည်တာ ကျွန်မ တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီအိမ်က ဦးကျော်ဝင်းမောင်နဲ့ ဦးလေးနဲ့ ရင်းနှီးလို့လား။”

“အခုဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်က ကိုကျော်ဝင်းမောင်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကျော်ဝင်းမောင်က ငါနဲ့ ငယ်ငယ်က ကျောင်းနေဖက် ဘာလုံးကစားဖက်ပဲ ခင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့လူချင်းကွဲနေတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ အဲဒီနေ့မှ ကားပေါ်မှာတွေ့လို့ သူ့အိမ်ကို အလည်ခေါ်သွားလို့ ငါလိုက်သွားဖြစ်တာ”

“ဒါဆိုရင် သူ့သားလေး ဘယ်ဘက်ခြေတစ်ဖက် ဓူးဆစ် အောက်က ဖြတ်လိုက်ရတာကိုကော သိပြီးပြီလား။”

မအေးခွဲ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်အံ့ဩသွားသဖြင့် သေချာရန် ပြန်၍မေးလိုက်၏။

“ဘာကြောင့် သူ့သား ခြေတစ်ဖက်ဖြတ်လိုက်ရတာလဲ၊ ငါမသိသေးဘူး။”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပုဂံတက်ကို ခရီးသွားတာလေ၊ သူတို့ ကားက ရပ်ထားတဲ့ ကုန်တင်ကားကြီးကို နောက်က ဝင်တိုက် ဘာတဲ့၊ အရှိန်ကပြင်းတော့ ခေါင်းပေါက်တဲ့ သူပေါက်၊ လက်ကြီးတဲ့ သူ ကြိုးနဲ့၊ သူ့သားကတော့ ဘယ်ဘက် ခြေတစ်ဖက်ကို ဒူးဆစ်အောက်က ဖြတ်လိုက်ရတယ်။ သူ့သားကလည်း ခရီးဝေး ဆိုလို့ တစ်ခါမှလည်း မသွားဖူးဘူး။ တစ်ခါသွား တစ်ခါဖြစ်ပဲ အံ့ဩစရာနော်”

“ဟာ - ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် ငါ သတင်းသွားမေးပြီး အားပေးစကားသွားပြောရဦးမယ်။ အခု နင်ပြောမှ ငါသိတယ်ဟာ ကျေးဇူးတယ်နော်”

“ဦးကျော်ဝင်းမောင်ရဲ့ သားလေးက အရမ်းလိမ္မာတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အိမ်အပြင် လျှောက်လည်တာလည်း မရှိဘူး ရန်ဖြစ်တာလည်း တစ်ခါမှ မကြားရဘူး။ ပိုက်ဆံရိုတဲ့ မိဘရဲ့သားသမီးဆိုပြီး မောက်မောက်မာမာ မနေဘူး အပြောအဆိုလည်း ယဉ်ကျေးတယ်။ ကျောင်းကလည်း အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ဘွဲ့ရထားတယ်။ ကွန်ပျူတာမှာလည်း တကယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်မသားတွေ သမီးတွေ ကွန်ပျူတာကိစ္စ မသိရင် သူ့ကိုပဲ သွားမေးကြရတယ်။ သူကလည်း သူ့အိမ်မှာရှိတဲ့ ကွန်ပျူတာနဲ့ စိတ်ရည်လက်ရည် သင်ပေးပါတယ်”

“မောင်အောင်ပိုင်က ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူးလား”

“အပြင်က သူများအလုပ်ကို ထွက်ပြီး လုပ်စရာ ဘယ်လိုမလဲ။ ဦးကျော်ဝင်းမောင်က ဒဂုံတောင်/မြောက် လမ်းဆုံအနီးမှာ လှုပ်စစ်ပစ္စည်းမျိုးစုံနဲ့ ကုန်မာဆိုင်အကြီးကြီး ဖွင့်ထားတယ်။ မောင်အောင်ပိုင်ကိုလည်း ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ဓါတ်ပုံနဲ့ မိတ္တူဆိုင် ကွန်ပျူတာဆိုင် ဖွင့်ပေးထားတယ်လား”

ပဲပြုတ်သည် မအေးနွဲ့ပြောပြမှ ကျော်ဝင်းမောင်ရဲ့ မိသားစုအခြေအနေကို သိလိုက်ရတော့သည်။ ကျော်ဝင်းမောင်နှင့် တွန့်တော် မတွေ့ဆုံဖြစ်ကြသည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့်မျှပင် ရိလောက်မည်ထင်၏။ ထိုကာလအတွင်း ကျော်ဝင်းမောင်၏ မိသားစုတိုးတက်သွားမှုမှာ အားကျလောက်စရာပေ။ မိသားစု တွန်းမာရေးကိစ္စဖြစ်နေ၍ အားပေးစကားပြောရန် ရုံးပိတ်သည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျော်ဝင်းမောင်အိမ်သို့ တက္ကစိကားငှားပြီး သွားရောက်ဖြစ်ခဲ့ပြန်တော့၏။

“သူငယ်ချင်းလာတဲ့နေ့ပဲ သားတို့ခရီးထွက်ကြတယ်။ အဲဒီနေ့ပဲ ကားတိုက်မှုဖြစ်တယ်။ သားကို မလိုက်ဖို့တားတာ သူငယ်ချင်းလည်း ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“သူငယ်ချင်းလာတဲ့နေ့ပဲ သားတို့ခရီးထွက်ကြတယ်။ အဲဒီနေ့ပဲ ကားတိုက်မှုဖြစ်တယ်။ သားကို မလိုက်ဖို့တားတာ သူငယ်ချင်းလည်း ကြားတယ်မဟုတ်လား”

ကျော်ဝင်းမောင်က ကျွန်တော့်ကို ရေခွေးကြမ်းငဲ့ပေးရင်း ပြောလိုက်သည့်စကားဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ဒေါ်ဟံကြူကလည်း ဖြည့်စွက်တင်ပြပြန်၏။

“သားလေးတို့ ခရီးမထွက်ခင်ညက ကျွန်မ အိပ်မက် မက်တယ်ရှင်၊ သားလေးတို့ကား လမ်းမှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ သားလေးခြေကျိုးသွားတယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်က တစ်ခါတည်း မက်တာမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ခါသုံးခါတောင် မက်တာရှင် ဒါကြောင့် စိတ်ပူပြီး မသွားကြဖို့၊ မလိုက်ဖို့တားတာ၊ တားလို့ မရလို့ဖြစ်ရတာ၊ ခါတိုင်းဆိုရင် မိဘက မသွားနဲ့ဆိုရင် လုံးဝမသွားဘူး။ ဒီတစ်ခါကျတော့ ဖြစ်ချိန်တန်လို့လား မသိဘူး လုံးဝ တားလို့ကို မရဘူး။”

“သူလည်း ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း ဘယ်သိမလဲ၊ သိရင် ဘယ်သွားမှာလဲလေ”

ကျွန်တော်က ဤမျှသာ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုလိုက်ပါ၏။ ထိုစဉ် ကျော်ဝင်းမောင်က အားငယ်သော စိတ်မချသော အားမလို အားမရဖြစ်သော စိတ်ဆန္ဒစကားတို့ဖြင့် ရင်ဖွင့်လာပါလေတော့၏။

“ကိုယ်မှာက သမီးတစ်ယောက် သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကွ၊ သမီးကတော့ ကနေဒါမှာ အပြီးနေလိုက်ပြီ။

သင့်ငွေတော့ လေးငါးသိန်း ပို့ပေးပါတယ်။ မြန်မာပြည်ကို ထာရင်တောင် ဧည့်သည်သဘောပဲ လာလို့ရတော့မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ နည်းရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးပြီး လုပ်ဖို့ သားကို အားကိုထားတာ ဘို့က အသက်ကြီးလာပြီဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ဘုရားအလုပ်၊ တရားအလုပ် လုပ်ချင်ပြီကွာ။ အခုတော့ သားက ခြေတစ်ဖက်မရှိတော့ သူ့နောင်ရေးကိုတွေးပြီး ရင်လေးတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

“မင်းသား အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“လာမယ့် ဩဂုတ်လဆိုရင် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်ပြီကွ”

“မိန်းမ ပေးစားလိုက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းသားမှာ ချစ်သူ မရှိဘူးလား”

“မော်လမြိုင်မှာနေတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း တင်မောင်လေးရဲ့ သမီးနဲ့လူကြီးချင်း စကားပြောထားတာ။ ကြာပြီကွ၊ သူတို့ငယ်ငယ် ကတည်းက ဆိုပါတော့။ ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က သူငယ်ချင်းပေးတွေ့တာ ငါ့သားက အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နဲ့ ချက်သလိုလို ကြောက်သလိုလိုနဲ့လေ။ ငါ့သူငယ်ချင်းမိသားစုက ခြောက်ထပ်ကြီး ဘုရားဝင်းထဲက သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုန်းကြီး ကောင်းမှာတည်းပြီး မနက်တိုင်း တို့အိမ်ကိုလာလည်တယ်။

သူတို့မိသားစုအိမ်ကို ရောက်လာရင် ငါ့သားက အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်နေတယ်။ ခေါ်မှပဲ ထွက်လာတယ်။ လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးအောင် ဆိုပြီး သူ့သမီး မရောက်ဖူးသေးတဲ့ ရွှေတီဂုံဘုရားတို့ သန်လျင်တို့ တိရိစ္ဆာန်ရုံတို့ကို လိုက်ပို့ခိုင်းတာ။ သားက သူတစ်ယောက်တည်း လိုက်မပို့ဘဲ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အပေါ်ခေါ်သွားပြီး လိုက်ပို့တယ်ကွာ။ ဘယ့်လောက်“အ”သလဲဆိုတာ သူငယ်ချင်းမဲ့ ခဏ်းစားကြည့်တော့၊ မုန့်ကို ခွန့်ကျွေးတာတောင် ပါးစပ် ပိတ်ထားတဲ့ကောင်မျိုး။ နောက်ပြီးပြောရဦးမယ်။ သူငယ်ချင်း တင်မောင်လေးက မော်လမြိုင်၊ ကျိုက္ခမီရေလယ်ဘုရားပွဲရှိလို့ တစ်ပတ်လောက်လာလည်ဖို့ သားကိုဖိတ်တာ သားက သူ့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကို အဖော်ခေါ်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ ပြန်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကောင်မလေးက သူ့ကို စိတ်ကုန် သွားသလား မသိဘူး။ စင်္ကာပူနိုင်ငံမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင်း စင်္ကာပူမှာရောက်နေတဲ့ မြန်မာအင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်”

“မင်းသားက မချစ်လို့နေမှာပေါ့”

“ဘာလို့မချစ်ရမှာလဲ၊ အဲ့ပုန်းကွ။ ကောင်မလေးက စင်္ကာပူမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ မိဘတွေကိုယ်တိုင် လိုက်သွားကြတယ် ဆိုတာလည်းကြားရော မျက်ရည်ကျပြီး ထမင်းသုံးလေးရက်

တေးဘူးလေ။ အဲဒီတော့ ငါကပြောတယ် သားက ချစ်နေရင် နေ့ကုန်မှာ နစ်ယောက်တည်း လျှောက်လည်တုန်းက ချစ်တယ်လို့ ဘာကြောင့်မပြောတာလဲဆိုတော့ သူက အရင်မပြောလို့ သားကမပြောတာတဲ့ အဲဒါသာ ခဏ်းစားကြည့်တော့ သူငယ်ချင်းရာ”

ထိုစဉ် ဒေါ်ဟံကြားသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ကြော်ချက်ထားတာ ငြိတ်ကက်ကြေးကိုက်ကို ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်ဝင်းမောင်ထံသို့ တစ်ပန်းကန်စီလာပေး၏။ ပြီးနောက်သားဖြစ်သူ မောင်အောင်ပိုင်ထံ ကပ်ကြေးကိုက် တစ်ပန်းကန်နှင့်အတူ သောက်ရေခွက်၊ လက်သုတ် ဝေ့ကအစ တယုတယ သွားပို့ပေးနေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သော ဒေါ်ဟံကြား၏ သားဖြစ်သူ အတွက် တာဝန်ယူနေရသော ဝေယျာဝစ္စဝတ္တရားတို့ကြောင့် ငရုဏာသက်မိလိုက်ပါသည်။

ခဏအကြာတွင် သူငယ်ချင်း ကျော်ဝင်းမောင်ထံမှ သူ၏ ယာကြည်မှုနှင့်အတူ မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

“ငါ့သားသာ တင်မောင်လေးသမီးနဲ့ စောစောစီးစီး ဆိမ်ထောင်ကျရင် ဒီလိုဘဝမျိုးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်လဲ ဝါစိတ်မပူဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တင်မောင်လေးရဲ့ ဝန်းက ခင်စောမူလို့ခေါ်တယ်။ မွန်အမျိုးသမီးကွ၊ တင်မောင်လေး

ကလေးနှစ်ယောက်ရှိပြီးတဲ့အချိန်မှာ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါကနေ တီတီဖြစ်သွားတာ လေးငါးနှစ် အလုပ်မလုပ် နိုင်ဘူး။ ခင်စောမူ ဈေးဘန်းခေါင်းပေါ်တင်ပြီး လိုက်ရောင်းတယ်။ ဈေးရောင်း မကောင်းရင် ရရာအလုပ်လုပ်ပြီး တင်မောင်လေးကို ဆေးကုတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက် ကျောင်းနေအရွယ်ရောက်တော့လည်း ကလေးတွေ အားမငယ်အောင် ထားနိုင်တယ်။ တော်လေးဗဝင်တဲ့ "သမ္ဘူလ" လို မိန်းမမျိုးကွ။ ဒါကြောင့် သူ့သမီးလည်း အမေ့သွေး အမေ့ဗီဇ၊ အမေ့စိတ်ဓာတ်တော့ ပါမှာပေါ့ကွာ။"

"အားမငယ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဘုရားဟောတတ်တော်မှာ ရာဝေတ်သင့်လို့ ခြေတွေလက်တွေ အဖြတ်ခံထားရတဲ့ "ပဒမပေါင်တို" လို့ လူတောင် ချစ်ခင်စုံမက်သူ ပေါ်လာသေးတာပဲ"

ကျွန်တော်၏ အားပေးနှစ်သိမ့် စကားကြောင့် ကျော်ဝင်းမောင် ခေတ္တမျှတွေဝေစဉ်းစားပြီး ကျွန်တော် လုံးဝမထင်ထားသော စကားတို့ဖြင့် တာဝန်အပ်နှင်းပါလေ၏။

"အေးသောင်ရာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ မင်းက အပေါင်းအသင်းဆုံမှန်း ငါသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့သားလည်း မင်းသားလို သဘောထားပြီး မင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာကြည့်ကွာ၊ ငါ့သားနဲ့ သင်တော်ယယ်သူရှိရင်

ဪတာပါ။ အတန်းအစားမခွဲဘူးနော်၊ ငါတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင် လုပ်ကိုင်နိုင်သူဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ကံလည်း သူငယ်ချင်းလည်း သိသင့်သလောက် သိမှာပေါ့"

သူငယ်ချင်း ကျော်ဝင်းမောင်က အားကိုးတကြီးဖြင့် ပြောပါသော်လည်း ကာယကံရှင်၏ဆန္ဒကို သိလိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသော မောင်အောင်ပိုင်ကို ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်ပြီး နောက်သလိုလိုပြောင်သလိုလိုဖြင့် ဆေးလိုက်၏။

"ကဲ ဘယ်လိုလဲ မောင်အောင်ပိုင် မင်းရဲ့ ဘဝကြင်ဖော်ကို ဦးလေးရှာပေးရမလား"

ကျွန်တော်၏အမေးကို မောင်အောင်ပိုင်က မည်သည့် ကားမျှမဖြေဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြပါလေ၏။ နှုတ်ဆိတ်၍ ပြုံးရယ်ပြခြင်းသည် လိုလားနှစ်သက်သောသဘောကို ဆောင်သည်ဟု ယူဆလိုက်မိပါတော့၏။

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်၏ ဆန္ဒကို ကူညီချင်ပါ သော်လည်း ကျွန်တော်သည် စာပေရေးသားခြင်းကိုသာ စားလည်၏။ အောင်သွယ်ခြင်းကိုတော့ မတတ်။ အထူးသဖြင့် ခြေဘစ်ဖက်ပြတ်နေသည့် အမျိုးသားအတွက်ဆိုလျှင် ပို၍

ဆိုးလေစွ။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်ဘေးကရေအိုင်ကြီးထဲသို့ ခဲကြီးကြီးတစ်လုံး ပစ်ချလိုက်ရင် ရေတစ်စက်လောက်ကတော့ဖြင့် ကိုယ့်ကို ပြန်စင်တတ်သည့် သဘောသဘာဝကို စံနမူနာယူလျက် သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှဖြစ်စေ၊ အပြောကျယ်သော ဤလောကကြီး ထဲမှဖြစ်စေ ကရုဏာရှင်၊ မေတ္တာရှင် တစ်ယောက်တလေများ ဆက်နွယ်ဆက်သွယ်ပြီး ပေါ်ပေါက်လာလေမလားဆိုသည့် မျှော်လင့်အားကိုးယုံကြည်ချက်တို့ဖြင့် ဤဖြစ်ရပ်မှန်တတ်လမ်းကို ရေးဖွဲ့ တင်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါပေတော့သည်။

မောင်အောင်ပိုင်၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကို တင်ပြရသော် မောင်အောင်ပိုင်တွင် သွားတက်ကလေးပါ၏။ အရပ်ငါးဖေ လေးလက်မခန့်ရှိပြီး အဆိုတော် စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်နှင့် အနည်းငယ် ဆင်တူ၏။ အီးမေဂျာနှင့်ကျောင်းပြီး၊ ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ဖွင့်ထား၊ ဒဂုံဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်တွင်နေ၏။

မကြာမီထွက်ရှိမည့် ကျွန်တော် မောင်ညိုဦး(က.စ.လ) ၏ သတ္တမမြောက်ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်တွင် မောင်အောင်ပိုင်၏ အလှူအတံပုံအချို့နှင့် လက်ရှိဘဝဓာတ်ပုံ အချို့တို့ကို လိပ်စာ အပြည့်အစုံနှင့်တကွ ဖော်ပြပေးပါမည်။

ချစ်ဇောချစ်တယ် ဒါပေမီ၊
မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

ချစ်တော့ချစ်တယ် ဒါပေမဲ့

အဖြစ်အပျက်ကလေးက ဆန်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ယခုလပိုင်းအတွင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည် အဖြစ်အပျက်ကလေးနှင့် လွန်ခဲ့သည့် အနစ်သုံးဆယ်ကျော်လောက်က တွေ့မြင်ခဲ့ရဖူးသည့် အဖြစ်အပျက် ကလေးတို့၏ သဏ္ဍန်တူညီမှုကြောင့် ဘဝတွင် အတိတ်ကံသည် အလွန်အရေးကြီးကြောင်း နှလုံးသွင်းမိလိုက်၍ ဤဖြစ်ရပ်မှန်တတ်လမ်းလေးကို ရေးသားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ခွေးတစ်ကောင်၊ အထီးမဟုတ်အမ၊ အရောင်ကနီညိုရောင်၊ အမွှေးချောသော ခွေးကြီးမျိုး သူ့ကို ရန်ကုန်မြို့ မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ဗိုလ်အောင်ကျော် လမ်းထောင့်တစ်နေရာတွင် နေ့ညမရွေး တွေ့နိုင်သည့် ပိုင်ရှင်မဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်၏။ သူ့ကို မြင်သူတိုင်း ချစ်ချင်ဖွယ် စိတ်ဖြစ်အောင် ချစ်မွှေးပါသည်ဟု ဆိုရလောက်သည်။ ကျွန်တော်သူ့ကို တွေ့မြင်သတိထားမိသည်မှာရှစ်လခန့်ပင် ရှိပြီထင်၏။ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းတွင်ရှိသော “လူထုမေတ္တာ” မိတ္တူဆိုင်တွင် နေ့စဉ်မိတ္တူသွားကူးရာမှ သတိထားမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းရှိ မိတ္တူဆိုင်တွင် မိတ္တူကူးထားသဖြင့် ထိုဆိုင်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ

ကိတ်မုန်စားရင်း ဆောင်ဆိုင်းနေစဉ် ကျွန်တော်အနီးသို့ ခွေးမတစ်ကောင်ရောက်လာ၏။ ထိုခွေးမသည် ကျွန်တော်နှင့် ခမ်းနေသဖြင့် ကိုက်မည်စိုး၍ ကျွန်တော်စားနေသည့် ကိတ်မုန်ကို ဖဲ့၍ပစ်ချ ကျွေးလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုခွေးမသည် ကျွန်တော် ပစ်ချကျွေးလိုက်သည်မုန်ကို အရင်မစားဘဲ နမ်းရုံသာ နမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်ခြေထောက်ကို သာနမ်းရာ ကျွန်တော်လည်း ခပ်ကြောက်ကြောက်ဖြင့် မိတ္တူဆိုင်ပေါ်သို့ တက်သွားမှ ထိုခွေးမလည်း ကျွန်တော်ချကျွေး သားသည်မုန်ကို သွားစားလေတော့၏။ နောက်နေ့များတွင် ထိုမိတ္တူဆိုင်သို့ ကျွန်တော် သွားသည်အခါ ကျွန်တော်ကိုမြင်ရသည် မျက်မှားတွင် ထိုခွေးမသည် ကျွန်တော်ထံသို့ ပြေးလာပြီး အပြုလေး သုပ်ခဲလျက် ကျွန်တော်ခြေထောက်ကိုနမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့အိပ်နေကျလှေခါးရင်းတွင် သွားပြန်၍ အိပ်နေလိုက်တော့၏။

ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကို မေးမြန်းကြည့်ရာ အဆိုပါခွေးမသည် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်သားကျပြီး သားကျရာတွင်လည်း အများဆုံး သုံးကောင်သာလျှင်ပေါက်၍ ခွေးပေါက်ကလေးများသည်လည်း ခွေးမကြီးကဲ့သို့ ချစ်စရာကောင်းသဖြင့် သုံးလေးလသားအရွယ် ရောက်သည်နှင့် ခွေးချစ်သူများက မွေးစားရန်အတွက် ဖမ်းသွားကြ ကြောင်းသိထားရ၏။

ကျွန်တော်သတိထားမိသည်မှာ ထိုခွေးမကြီးကို ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဈေးလာရောင်းကြသော ဈေးသည်များအားလုံးကချစ်၍ သူတို့၏ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်များကို ကျွေးလေ့ရှိကြ၏။ ထိုကြောင့်လည်း ထိုဈေးသည်များနှင့် ထိုခွေးမသည်လည်းရင်းနှီးနေကြသည်ကို ကျွန်တော်မြင်နေရ၏။ ဈေးသည်များ ညနေဈေးရောင်းပြီး ကိုယ့်အိမ်သို့ အသီးသီးပြန်ကြသည်အခါ အဆိုပါခွေးမသည် အနီးရှိဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ လှေခါးအောက်တွင် အိပ်ရပြီး မိုးရွာသည်အခါ မိုးမလုံတလုံဖြင့် နေရသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့၍ ဂရုဏာစိတ်ဖြစ်မိလိုက်ပါသည်။

၂၀၁၄ခုနှစ် ဇွန်လဆန်းရက်လောက်ကဖြစ်၏။ ရုံးပိတ်ရက်ညနေတွင် ကျွန်တော်တို့ရှပ်ကွက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် ပိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကိုသန်းရွှေတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်ကပင် စတင်နှုတ်ဆက်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ သို့နှင့် ကိုသန်းရွှေတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူတို့သောက်လိုသည်များကို သူတို့ကိုယ်တိုင် မှာကြားလိုက်၏။ ထိုစဉ် ကိုသန်းရွှေ၏ ဇနီးမခင်အေးမှာ မျက်နှာမရွှင် မပြဖြစ်နေသည်မို့ မေးမြန်းကြည့်ရာ ကိုသန်းရွှေက - - -

“ကိုယ့်အိမ်က ခွေးမကြီးကွာ တစ်နေ့က အဆိပ်မိသွားသလား မသိဘူး။ သေသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဇနီးက တပိုင်ပိုင်နဲ့ ထမင်းမစားတာနှစ်ရက်ပြည့်တော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်ရှင် အဲဒီခွေးမကို အင်းစိန်မှာနေတဲ့ ကျွန်မ အသိအိမ်ကတောင်းခဲ့တာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ် ကိုယ့်သမီးလို ဖြစ်နေတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပေါ့”

ကိုသန်းရွှေ၏ ဇနီး မခင်အေးက ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကျွန်တော်နေစဉ် မြင်တွေ့နေရသော ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းမှ ခွေးမအကြောင်းပြောပြလိုက်ရာ မခင်အေးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် သွားခဲ့၏။ ထိုခွေးမအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ခြင်းမှာလည်း ပိုင်ရှင်မဲ့သည်အပြင် နေစရာမဲ့နေသော ခွေးမကြီးကို ဂရုဏာသက်မိ၍ ခွေးချစ်တတ်သော ကိုသန်းရွှေတို့ဇနီးမောင်နှံမှ မွေးစားဖြစ်ရန် ပြောပြလိုက် ခြင်းသာဖြစ်၏။

သုံးရက်ခန့်ကြာသောနေ့၏ မနက်၊ ကျွန်တော်ရုံသို့မသွားမီ ကိုသန်းရွှေနှင့်မခင်အေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ပြောပြထားသည့် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းမှ ခွေးမကြီးကို လိုက်ကြည့် လိုကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကားနှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ပြုသပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အဆိုပါခွေးမကြီးသည် ကျွန်တော်ထံ ပြေးလာသည်ကို ကိုသန်းရွှေတို့ဝန်းမောင်နံ့မြင်၏။ သူတို့လည်းထိုခွေးမကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သဘောကျပြီး သူတို့တွင်ပါလာသည် ကိတ်မှန်ကို ချကျွေးရာ ကိုသန်းရွှေတို့ဝန်းမောင်နံ့လည်း ထိုခွေးမကြီးနှင့် ရင်းနှီးသွားတော့၏။

“သမီးကိုအမေနောက်နေလာခေါ်မယ်နော်”

မခင်အေးက ခွေးမကြီး၏ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ် ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်စကားဖြစ်၏။ ထိုနောက် နောက်နေတွင်မှ လာခေါ်မည်ဟု ကျွန်တော်ကိုအသိပေးလိုက်ပြန်၏။ သုံးရက်ခန့် အကြာ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကိုသန်းရွှေတို့ ဝန်းမောင်နံ့ ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာပြီး ထိုခွေးမကြီးကိုမွေးလိုကြောင်းနှင့် လိုက်၍ဖမ်းပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အကူအညီပေးရန် လိုက်လာခဲ့ပြန်၏။

တနင်္ဂနွေနေ့လယ်ပိုင်း လူရှင်းချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုခွေးမကြီးကို ချော့၍ကားပေါ်သို့ တင်ပြီးသည်တွင် မခင်အေး စိတ်ဘယ်လို ပြောင်းသွားသလဲမသိ ခွေးမကြီးကို ကားပေါ်မှပြန်ချ ထားခဲ့ တော့သည်။ လမ်းတွင် ကျွန်တော်မေပြန်ကြည့်သော် “ခွေးမကြီးကို

ချစ်တော့ချစ်တယ် ဒါပေမဲ့”ဟူ၍လောက်သာဖြင့် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်တော့၏။ နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ဓမ္မာရုံနားက ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင်ကိုသာ ခေါ်၍ မွေးထားကြောင့် သိလိုက်ရတော့၏။

၂၀၁၄ ခုနှစ်ဇူလိုင်လ လဆန်းပိုင်းရက်တွင်ဖြစ်၏

ကျွန်တော်သည် အအေးမိ၍ နေမကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကျန်းမာရေးအတွက် အားထားရာ ဆေးခန်းဖြစ်သော သာကောတ (ဂ)ရပ်ကွက်ရှိ “ပါမင်း” ဆေးခန်းသို့ ညနေခင်းအချိန်တွင် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဆေးခန်းသို့ ရောက်သော် ကျွန်တော်စာရင်းပေးပြီး ခုံတန်းလွတ်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေစဉ် ဆေးခန်းရှေ့သို့ ဆူဂူကီးအမျိုးအစား အိမ်စီးကား အသစ်တစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်ပြီး အသက်ခုနှစ်ဆယ်ကျော် အတွားအိုတစ်ယောက်ကို အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ ရပ်ရည်သန့်ပြန်သည့် အဖျိုးသားလေး တစ်ယောက်က တွဲခေါ်ကာ ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်လာ၏။ ပြီးနောက် ဆေးခန်းကောင်တာတွင် လူနာအမည်စာရင်းကိုပေးပြီး ကျွန်တော် နောက်ဘက် ခုံတန်းလွတ်တစ်ခုတွင် လာ၍ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သော်ကျွန်တော် နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ဖူးသော သူမုန်းတော့သိ၏။ သို့သော် သူတို့၏အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာ ကိုတော့ဖြင့် မမှတ်မိ၍ စဉ်းစားနေစဉ် -

“ဒေါ်ကြင်ဥ မှတ်တမ်းစာအုပ်ယူထားပါ။ ရှေ့မှာ ဆယ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ အလှည့်ကျရင် ခေါ်လိုက်မယ်နော်”

ဆေးခန်းမှ စာရေးမလေးက ဒေါ်ကြင်ဥ၏ အမည်ကိုခေါ်၍ လူနာမှတ်တမ်းစာအုပ်လာပေးမှ ကျွန်တော်သတိ ရမိလိုက်ပါတော့သည်။

“အမေ့ရှေ့မှာဆယ်ယောက်တောင် ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ဆေးခန်းရှေ့ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နွားနို့သောက်မလား။ ဒါမှမဟုတ်ကြက်ဥပြုတ်စားမလား။ သားသွားဝယ်ပေးမယ်လေ”

ဒေါ်ကြင်ဥနှင့် ပါလာသူ အမျိုးသားလေးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့နှင့်ဒေါ်ကြင်ဥက “ကြက်ဥ”ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ထိုလူငယ်လေးသည် ဆေးခန်းအပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားပြီ။ ကြက်ဥပြုတ်နစ်လုံးကို ဝယ်ယူလာကာ ကိုယ်တိုင်အခွံခွာ၍ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြင်ဥကို ကိုယ်တိုင် ခွန်ကျွေး နေ၏။ သို့မှ ထိုလူငယ်လေး၏ အမည်ကိုပါ ကျွန်တော်သတိရလိုက်တော့သည်။ သူတို့လည်း သတိရစေရန် ကျွန်တော်ကပင် စတင်နှုတ်ဆက်သကဲ့သို့ မေးလိုက်ပါ၏။

“ဒေါ်ကြင်ဥတို့အခုအဘယ်မှာနေကြလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလား”

ဒေါ်ကြင်ဥက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိသလိုရှိနေသည်မို့ သူ့သတိရစေရန် ပြောပြလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော်က ထူပါရုံအရှေ့(၁၃)လမ်းက ဘော်လီချုပ်တဲ့ အိမ်ကလေ”

“ဒါဆိုရင် ဦးငယ်လေးပေါ့၊ ဦးငယ်လေးအခုဘယ်မှာနေလဲ၊ အခုနေမကောင်းလို့ဆေးခန်းလာပြတာလား၊ ကျွန်တော့်ကိုကော မှတ်မိလား၊ ကျွန်တော်ဖိုးချောလေ”

ဒေါ်ကြင်ဥကို ပြောလိုက်သည် ကျွန်တော်၏စကား ဆုံးသည်နှင့် ဒေါ်ကြင်ဥနှင့် အတူပါလာသည့် လူငယ်လေးက အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့မှ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုမှတ်မိကြောင်းနှင့် ယခုကျွန်တော်တို့ မိသားစုလည်း သာကေတ ကွေ့မအိမ်ရာတွင်နေထိုင်ကြကြောင်း ပြောလိုက်ရာ၊ သူတို့လည်း ယခုသူတို့နေထိုင်ရာ သာကေတ (၇) ပိတ်ကွက်ရှိ အိမ်လိပ်စာနှင့်လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သူတို့အိမ်၌ ငါ့ဆီသင်္ကန်းကပ်မည်ဖြစ်၍ လာဖြစ်အောင်လာရန် ဖိတ်ကြား သွားခဲ့၏။

မောင်ဖိုးချော၏ ရင်းနှီးပျူရာစွာ ဖိတ်ကြားမှုအရ သူတို့ ငါ့ဆီသင်္ကန်းကပ်မည်နေ့တွင် သူတို့အိမ်သို့ ကျွန်တော်သွားရောက်

ဖြစ်ခဲ့သည်။ အပြန်တွင် သူတို့အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်မှ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေ ဖက်သူငယ်ချင်း သန်းကျော်က ကျွန်တော့်ကိုမြင်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဝင်ရောက်စကား ပြောဖြစ်ရာမှ မောင်ဖိုးချော အကြောင်းကို သိရလေတော့၏။

သန်းကျော်၏ပြောပြချက်အရ လွန်ခဲ့သည် ဆယ်ငါးနှစ်ခန့်က ဒေါ်ကြင်ဥသည် ၁ ရပ်ကွက်မှ အိမ်ကိုရောင်း၍ သားသမီးများကို အမွေခွဲပေးခဲ့၏။ ကျန်ငွေဖြင့် အငယ်ဆုံး သားဖြစ်သူ မောင်ဖိုးချောနှင့်အတူ ယခုနေထိုင်ရာ မြေကွက်မှ အိမ်၏ ခြေရင်းခန်းကို ငှား၍နေခဲ့ကြောင်း မောင်ဖိုးချောမှာ ကိုးတန်းသာအောင်ပြီး ဒေါ်ကြင်ဥ၏ ဇရာအရွယ်ကြောင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် ဆယ်တန်းဆက်မတက်တော့ဘဲ ဒေဂူးစက်ရုံတွင် ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ရာမှ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သွားသဖြင့် ကိုရီးယားနိုင်ငံတွင် သွားရောက်၍ ဆယ်နှစ်ခန့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြောင်း သူ့လခကို မိခင်ဒေါ်ကြင်ဥထံ လစဉ်ပို့၍ ဒေါ်ကြင်ဥကလည်း ပိုငွေကို စနစ်တကျစုဆောင်း ထားကြောင်း လွန်ခဲ့သည် ဆယ်လခန့်က မောင်ဖိုးချောကိုရီးယားနိုင်ငံမှ ပြန်လာပြီး အိမ်ရှင်ထံမှ မြေကွက်ကိုဝယ်ကာ ယခုမြင်တွေ့နေရသည့် နှစ်ထပ်လုံးချင်းတိုက်ကလေးကို ဆောက်၍ သားအမိနှစ်ယောက် အေးချမ်းစွာနေ ထိုင်နိုင်ကြသူများဖြစ်ကြောင်း ယခုတိုင်

အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယဖြင့် မိခင်အိုကြီးကိုလုပ်ကျွေးပြုစုနေရာသော သားလိမ္မာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သန်းကျော်က သူ့သိသမျှကို ပြောပြလိုက် ပါ၏။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သန်းကျော်သည် မောင်ဖိုးချောကို ဒေါ်ကြင်ဥ၏ သားအရင်းအငယ် ဆုံးဟုထင်နေ၏။ မွေးစားသား ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်လည်းမပြောပြခဲ့ မောင်ဖိုးချော၏ အဖြစ်မှန် ခပ်မြစ်သည်ကား ---

၁၉၈၂-၈၃ ခုနှစ်ခန့်လောက်ကဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်၏ နောက်ဘက်လမ်းတွင် နေထိုင်ကြသော ဦးဘနင်းနှင့်ဒေါ်ကြင်ဥတို့ အိမ်၏ ခြေရင်းခန်းတွင် ကိုစန်းလွင်နှင့် မသန်းစော ဇနီးမောင်နှံတို့က ငှား၍နေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဇနီးဖြစ်သူ မသန်းစောက အုန်းသီးနုနု စားချင်သည်ဟု ပြောသဖြင့် ကိုစန်းလွင်သည် အိမ်ရှင်ဒေါ်ကြင်ဥကို ခွင့်တောင်းပြီး ပေသုံးဆယ်ခန့်မြင့်သော အုန်းပင်ပေါ်သို့တက်ကာ ကိုယ်တိုင် အုန်းသီးခူး၏။ ကိုစန်းလွင်သည် အုန်းသီးနှစ်လုံးကို ခူးပြီး သော်လည်း အောက်သို့ပစ်မချဘဲ အုန်းသီးနှစ်လုံး၏ ကြွက်မြွေကို ပူးချည်လိုက်ပြီး ပခုံးပေါ်ထမ်းလျက် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာသည်။ အကြောင်းမှာ အုန်းသီးနုကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ခွဲလွှင့်

သဘာဝအာနိသင် ပျက်သည်ဟူသော သူတို့၏ ယုံကြည်မှုအရ ခြေသို့မကျစေရန် အုန်းသီးနှစ်လုံးကို ထမ်း၍ ဆင်းလာခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အုန်းပင်၏ အလယ်ပိုင်းသို့ မရောက်မီ ကိုစန်းလွင် ပြုတ်ကျသဖြင့် အိမ်ခြံဝင်းကို ကာရံထားသော ဝါးလုံးချွန်ဖြင့် ထိုးဖို့ဆေးရုံသို့တင်လိုက်ရ၏။ ဆေးရုံရောက်သော် ကိုစန်းလွင်မှာ အသက်မရှိတော့၊ ကိုစန်းလွင် သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ညနေတိုင်း ခြင်းလုံး ခတ်ဖော်ခတ်ဖက်ဖြစ်သဖြင့် သူ၏နာရေးကိုစွဲကို ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြသေး၏။

မသန်းစောသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုစန်းလွင်၏ ဖြစ်ရပ်ကို သူ့ရှေ့တွင်ပင်မြင်လိုက်ရသည်မို့ ဦးနောက် ခြောက်ခြားကာ အရှုံးတစ်ပိုင်းပမာ ဖြစ်သွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဝိုင်းဝန်းပြုစု ကုသပေးကြပါသော်လည်း လေးလခန့်အကြာတွင် မသန်းစော လည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ အသက်တစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော သူတို့၏ သားတစ်ယောက်ကဖြင့် လူလောကထဲတွင် ကျန်ရစ် ခဲ့တော့၏။ ထိုကလေး၏ အမည်ကားမောင်သံမဏိ ပင်ဖြစ်၏။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သော ဦးဘနင်းနှင့် ဒေါ်ကြင်ဥတို့သည် သူတို့၏ အိမ်ပွား ဇနီးမောင်နှံမှ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကလေးကို စောင့်ရှောက် ထားရန် အခက်တွေ့နေ၏။ သူတို့တွင်လည်း အလယ်တန်း ကျောင်းသားအရွယ် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သားတစ်ယောက်

ကလည်း ရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ တစ်နှစ်သားအရွယ် မောင်သံမဏိကို မွေးစားချင်သူများရှိပါက ပေးအပ်ပါမည်ဟု ခြေညာထား၏။

ကလေးမွေးစားလိုသူများ တစ်ပတ်အတွင်း လေးငါးဦးမျှ မက မောင်သံမဏိလေးကို လာကြည့်ကြ၏။ သို့သော် မည်သူမှ မွေးစားဖို့ခေါ်မသွားဖြစ်ခဲ့ကြ။ ထိုစဉ်ကပင် မောင်သံမဏိလေး၏ ရုပ်ရည်သည် အမေမွန်၊ အဖေ မြိတ်အမျိုးအနွယ်ဖြစ်၍ သူ့ချောကလေးဖြစ်၏။ သူ၏ ညာဘက်မေးစေ့တွင်ရှိသည့် မွဲကလေးတစ်လုံးကြောင့် ပို၍ပင်ချစ်စရာကောင်း၏။ သူ့ကိုမြှူလျှင် တခစ်ခစ်ရယ်သံက မြှူဆော့သူအတွက် ပီတိဖြစ်စရာ ဖြစ်၏။

နောက်ထပ်ဆယ်ရက်ခန့်ကြာသောနေ့၏ မနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ သာကေတ(၇)အရေ ရပ်ကွက်မှ မြို့နယ် ဆက်သစ်အဆင့်ရှိသူ ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးချစ်လှ ရောက်လာ၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်၏ အစ်မ ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ မြို့နယ်ကိစ္စများ တိုင်ပင်ရန်အတွက်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်ကြင်ဥသည် မောင်သံမဏိကိုချီ၍ အင်္ကျီပိတ်စဝယ်ရန် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ရောက်လာ၏။ ထိုစဉ်ကျွန်တော်၏ ယောက်ဖ က ဦးချစ်လှကို မောင်သံမဏိလေးအကြောင်း ပြောပြလိုက်မိ၏။

ညနေသုံးနာရီအချိန်ခန့်တွင် ဦးချစ်လှသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိကြသည် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ရောက်လာပြီး ထိုဇနီးမောင်နှံမှာ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မရှိ၍ မောင်သံမဏိကို မွေးစားချင်သူများဖြစ်ကြောင်းပြောကာ ကျွန်တော်ယောက်ဖနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ကျွန်တော်၏ ယောက်ဖကလည်း မောင်သံမဏိလေး၏ ဘဝဖြစ်ရပ်မှန်များအပြင် ဥပဓိရုပ်ကောင်းကြောင်းကိုပါ အကျယ်တဝင့်ချီးမွမ်း ပြောပြလိုက်၏။

မောင်သံမဏိလေးကို မွေးစားမည်ဆိုသည် ဇနီးမောင်နှံကလည်း ယောက်ျားလေးသာဖြစ်ပါစေ အသားမည်းမည်းကြွတ်ကြွတ်၊ ပိန်ပိန်၊ ၀၀ မွေးစားမည်အပြင် လက်ရှိအုပ်ထိန်းပေးထားသူကိုလည်း ကျေးဇူးပြုရန်အတွက် ငွေသုံးသောင်းကိုလည်း ယူလာကြောင်းပြော၏။ တစ်ဖန် ကျွန်တော်၏အစ်မဇနီးမောင်နှံကိုလည်း အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်လိုက်ထိုးပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပြန်၏။

သို့နှင့် ကျွန်တော်၏ ယောက်ဖက ဦးဆောင်ကာ မောင်သံမဏိလေးရှိရာ ဦးဘနင်း ဒေါ်ကြင်ဥ အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုဇနီးမောင်နှံသည် မောင်သံမဏိလေးကို မြင်သည်နှင့် သဘောကျကာ “မ”ခေါ်ပြီး မြူဆော့လိုက်၏။ ခဏအကြာတွင်

မည်သို့စိတ်ပြောင်းသွားသည်မသိ၊ ကလေး၏ မွေးနေ့မွေးရက်ကိုလည်းမမေးဘဲ “ချစ်တော့ချစ်တယ် ဒါပေမဲ့ ဗေဒင်မေးဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ပြန်သွားပြီး လုံးဝပေါ်မလာတော့ချေ။ ထိုနေ့မှစ၍ ဦးဘနင်းနှင့် ဒေါ်ကြင်ဥတို့လည်း သူတို့ပဲ မွေးစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မောင်ဖိုးချောဟု အမည်ပေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင်သံမဏိ (ခေါ်) မောင်ဖိုးချောသည် ဆင်းရဲချို့တဲ့သော မိသားစုတွင် ဘဝကိုဖြတ်သန်းလာရသူပိုမညာရေးတွင် နဝမတန်းနှင့်ပင် အဆုံးသတ်ခဲ့ ရပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မောင်သံမဏိလေးနှင့် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းက ပိုင်ရှင်မဲ့ခွေးမတို့၏ဘဝကို နှလုံးသွင်းမိလိုက်ရာ၊ လူပင်ဖြစ်စေ၊ တိရိစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်စေ မည်မျှပင် ဥပဓိရူပကာရွာတင့်စဖွယ်ရှိသော်လည်း သူ၏အတိတ်က ဘဝပေးကုသိုလ်က မကောင်းလျှင် တစ်ပါးသူတို့အနေဖြင့် သူ့ကိုမြင်ရလျှင်ပင် ထာဝစဉ်ကျွေးမွေး၊ နွေးထွေး ထားလိုစိတ်တို့ အလိုလိုဆိတ်သုဉ်းသွားတတ်ကြသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ရပါတော့သည်။

သို့ပါသော်လည်း ထိုကလေးငယ်သည် အဗ္ဗတ္တကောင်း၍ စိတ်မနောဖြူစင်သူဖြစ်ပါက တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးထားသူအား မည်သို့ပြန်လည်၍ အကျိုးပြုနိုင်လိမ့်မယ်ကို မည်သူမှကြိုတင် မတွေးမိခဲ့ကြခြင်းလည်း

ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ယခုသော် ဒေါ်ကြင်ဥသည် အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရောက်နေသည်တွင် သူ၏ သားသမီး အရင်းအခြားများက အမွေတောင်းကာ တစ်သီးတခြားစီ ခွဲခွာ၍နေကြသည်အချိန်တွင် မွေးသူမရှိ၍ အလွဲမရှောင်သာဘဲ မွေးစားဖြစ်ခဲ့ရသည် မောင်သံမဏီ(ခေါ်) မောင်ဖိုးချော၏ မိခင်ရင်းသဖွယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေခြင်းကို လက်တွေ့ခံစား နေရပေသည်။

ထိုသို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ မြင်တွေ့ရသူတိုင်း စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖြစ်ကြရသည် သားအမိနှစ်ယောက် ကိုကား သာဓကတမြို့ (၇)ရပ်ကွက်၊-----လမ်းတွင် ယနေ့တိုင် တွေ့မြင်နိုင်သကဲ့သို့ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် လုံခြုံအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မည့် ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော ခွေးနို့ညှိမ ကြီးတစ်ကောင်ကတော့ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ဖိုလ်အောင်ကျော်လမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်း ထောင့်တွင်ယနေ့တိုင် ရှိနေပါသေးတော့သည်။

အမေကသမီးကိုပြန်၍ထောင်မန်လိုက်သည်

မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

အမေကသမီးကို ပြန်၍တောင်းပန်လိုက်ရသည်

“ဟဲ့ထွေးကြည် ညည်းကို ဈေးဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့ ပိုတဲ့ငွေ ငါ့ကိုပြန်ပေးတာ တစ်ကျပ်လို့နေ တယ်နော်”

တစ်ဘက်ခန်းမှ ဒေါ်တင်အုန်း၏ ယခင်လို ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်မဟုတ်ဘဲခြေရင်းနှစ်အိမ်၊ ခေါင်းရင်းနှစ်အိမ်ခန့် လောက်ကသာ ကြားနိုင်လောက်သည့် နှုန်းလျှော့လေသံဖြင့် သူ့သမီးထွေးကြည်ကို ဒေါသ မပါတာ ပြောလိုက်သောစကားဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ထွေးကြည်သည် အိမ်ရှေ့ခြံဝတွင်သွားရပ်၍ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေသည်မို့ ဒေါ်တင်အုန်း ခြေဆောင်၍ ထွက်လာကာ သူ့ကိုင်ထားသော ထမင်းအိုးမွှေသည် ယောက်မဖြင့် ခပ်နာနာတစ်ချက်ခေါက်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ညည်းကို ငါပေးလိုက်တာ ငွေတစ်ဆယ်၊ ဝယ်ခိုင်း တာကငါးမျိုးတည်း။ ဆီတစ်ဆယ်သားနှစ်ကျပ်၊ ကြက်သွန်အနီ ငါးမူးဖိုး၊ အဖြူငါးမူးဖိုး၊ ငြုပ်သီးအစိမ်းမုန့်က ငါးမူးဖိုး၊ အကျက်မုန့်က ငါးမူးဖိုး။ စုစုပေါင်း လေးကျပ်ပဲကျတယ်။ ခြောက်ကျပ် ပြန်ပေးရမှာလေ အခုငါ့ကျပ် ပြန်ပေးထားတယ် ညည်း လေးတန်း တောင်ရောက်နေပြီ ဒါလေးတောင် မတွက်တတ်ဘူးလား တစ်ကျပ် ဘာကြောင့် လျော့နေတာလဲပြောစမ်း။”

“အဖေပြန်လာရင် အဖေ့ဆီက သမီးတောင်း ပြီးပြန်ပေးပါမယ်”

ဒေါ်တင်အုန်းက ယောက်မဖြင့် တစ်ချက်ခေါက်ပြီး မေးလိုက်သည့်အတွက် ထွေးကြည်လည်း ကြောက်ကြောက် ကန်းကန်းဖြင့် ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘာ ညည်းက ဖအေအားကိုးနဲ့ ငါ့ကို မခန့်လေးစား သုပ်တယ်ပေါ့လေ၊ ညည်းအဖေပိုက်ဆံလည်း ငါ့ပိုက်ဆံပဲ၊ ငါ့ပိုက်ဆံလည်း ညည်းအဖေပိုက်ဆံပဲ၊ တော်တော်ဥဏ်များချင်တဲ့ ကောင်မကဲဟာ။ ဒါမပြီးသေးဘူး ထမင်းအိုးတိုးလို့တန်းလန်းနဲ့နဲ့နော်၊ ထမင်းအိုးကျက်ရင် ထပ်တွေ့မယ်၊ ညည်းကို ရိုက်မဲ့တုတ် ညည်းကိုယ်တိုင်ရှာထား ကြားလား”

“သမီးပေါက်တစ်ယောက်ထွန်းဆိုသလို ဘယ်လိုအကျင့်တွေ တတ်လာသလဲမသိဘူး၊ အခုမှ ကိုးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ် ခိုးတတ် ဘက်တတ်လာပြီ၊ ဒါတောင် အမေကို ကြောက်ရလို့၊ မကြောက် ခုဒနာသာ မကြောက်ရရင် အိမ်မှာရှိတာ ကုန်သွားမလား မသိဘူး ဖအေအားကိုးနဲ့ “တင်အုန်း”ကို ဒီလိုလာချိုးလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီနေ့ပျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျပြီး ကျောင်းသွားရမယ်ဆိုတာ မတ်ထားစမ်းကောင်မ”

ဒေါ်တင်အုန်းလည်း ထမင်းအိုးကို ငဲ့ရှင်း တဖျစ် တောက်တောက် ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ခြံတွင် ရပ်၍ သူ့အဖေ ပြန်အလာကို မျှော်နေသော ထွေးကြည်လည်း သူ့အဖေ ဒေါ်တင်အုန်း၏ ကြိမ်းမောင်းသံကို ကြားနေရ သည်ရှိ ကြောက်ရွံ့ပြီး အားကိုးတကြီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ထဲသို့ ပြေဝင်လာခဲ့တော့သည်။

အမေသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခန်းထဲသို့ ပြေဝင်လာသော ထွေးကြည်ကို ပွေ့ဖက်ထားပြီး ထွေးကြည် ၏ မျက်နှာမှ စိက္ခာနေသော မျက်ရည်တို့ကို တယုတယသုတ်ပေးကာ အကျိုးအကြောင်းကို ဆေးမြန်းကြည့်လိုက်၏။

ဦးသန်းမောင်နှင့် ဒေါ်တင်အုန်းတို့ မိသားစုသည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုငှားရမ်းနေထိုင်ရာ အိမ်၏ ခြေရင်းခန်း ကို ပြောင်းလာသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်လောက်ပင်ရှိပြီဖြစ်၏။ ခေါင်းရင်းခန်းနှင့် ခြေရင်းခန်းကို အလယ်မှ ဝါးထရံသာ ပိုင်းခြားထားသည်မို့ တစ်ဘက်ခန်းမှ စကားပြောသံကို တစ်ဘက်ခန်းမှ ကြားနေရ၏။

ဦးသန်းမောင်နှင့် ဒေါ်တင်အုန်းတို့တွင် သက်လွင်နှင့် အောင်ဆွေဟူသော သားနှစ်ယောက်နှင့် ထွေးကြည်ဟူသော

သမီးတစ်ယောက်ရှိရာ ကျောင်းသားအရွယ်ကလေးများသာ ဖြစ်ကြသော်လည်း ညီအစ်ကို မောင်နှမ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်းစသည် အသံများမကြားရ သူတို့၏ မိခင်ဒေါ်တင်အုန်း၏ ဘာဖျစ်တောက်တောက် ပြောသံများကိုဖြင့် မကြားရသောနေဟူ၍ သုံးဝမရှိလောက်အောင်ပင် မှတ်တမ်းပြုထားမိ၏။ ဒေါ်တင်အုန်း၏ ပြေသမှု၊ ဆိုသမှု၊ ညည်းတွားသံမှအစ အနီးကပ်ဒုက္ခခံကာ ကြားနေရသည်မှာ ကျွန်တော် တို့ မိသားစုသာဖြစ်၏။

ဒေါ်တင်အုန်း၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးသန်းမောင်သည် သက်သမားဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက် လောက်သာ အိမ်ပြန်လာသည်ကိုမြင်ရ၏။ ဒေါ်တင်အုန်းသည် သူ၏သားသမီးများကို ဆုံးမရာတွင် ဦးစွာ တစ်ချက်လောက် ရိုက်ပုတ်ပြီးမှ စကားကိုဆို၏။ သူ၏ဆုံးမစကား ပြီးမြောက်လျှင်လည်း တစ်ချက် ဖြစ်ဖြစ် ရိုက်ပုတ်ခြင်းဖြင့်သာ ပြီးမြောက်တတ်၍ သူ၏ သားသမီးများကသူ့ကို ချစ်သည်စိတ်ထက်ကြောက်သည် စိတ်ကပိုနေသည်ဟု ထင်ရလောက်ပေ၏။

ဦးသန်းမောင်သည် လွှအသစ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် သူ၏အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားပြီး ခဏဖြစ်သူဒေါ်တင်အုန်းကို အလောတကောမေးလိုက်၏။

“မတင်အုန်း သမီးကော”

“ရှင့်သမီး ရှင့်ကိုလိုက်ရှာနေသလား မသိပါဘူး”

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရှာနေတာလဲ”

“ထမင်းချက်ပြီးရင် နင့်ကိုရိုက်မယ်၊ ကိုယ်အရိုက်ခံရမယ် တုတ် ကိုယ်ဖာသာကိုယ် ရှာထားပြောလိုက်လို့ ကြောက်ပြီး ရှင့်ကို ထွက်ရှာနေတာဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်းက သမီးကိုဘာလို့ ရိုက်ရမှာလဲ”

“ရှင်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကျွန်မက သူ့ကို ငွေတစ်ဆယ် ပေးပြီး ဟင်းချက်ဖိုဝယ်ခိုင်းတယ်၊ ဝယ်ခိုင်းတာက လေးကျပ်ဖို၊ ကျွန်မကိုပြန်ပေးရမှာက ခြောက်ကျပ်လေ၊ အခုငါးကျပ်တည်း ပြန်ပေးတာ တစ်ကျပ်လို့နေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ပထမနှစ်ချက် ရိုက်ပြီးပြီ”

“မတင်အုန်း၊ မင်းကလေ မမေးမမြန်းဘဲ အပြစ်တင်ပြီး လက်လွန်ခြေလွန်အရမ်းလုပ်တာပဲ၊ ဒီနေမနက် အဲဒီလိုနေတဲ့ ငွေတစ်ကျပ်နဲ့ သမီးဘာလုပ်ခဲ့သလဲ မင်းသိလား၊ မင်းဘာဝနာ ပွားလို့ရအောင် ပြောပြမယ် နားထောင်”

အမေက သမီးကို ပြန်၍ တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ ၁၅၇

ထွေးကြည်သည် မိခင်ဒေါ်တင်အုန်းဝယ်ခိုင်းလိုက်သော ငွေတည်းများကို ဒေါ်ရွှေသောင်၏ ကုန်စုံဆိုင်တွင် ဈေးဝယ်ကာ မိသားစုတွေ့ခြောက်ကျပ်ကို လက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်လာ၏။ ဒေါ်ရွှေသောင်ဈေးဆိုင် ရှေ့တည့်တည့် လမ်း၏တစ်ဘက်ခြမ်းတွင် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိသော အဘွားအိုကြီးတစ် ဘစ်ယောက်နှင့် ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိ ကလေးမလေးတစ်ယောက် တို့သည် ဖလားဟောင်းတစ်လုံးကိုချ၍ အလှူခံနေ၏။ ထို အဘွားအိုကို ကျောပေး၍ထိုင်နေသော အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ခန့်လောက်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် သူရင်သွေးကို ဓွေဖျံ့လျက် နို့တိုက်နေသည်ကို ခရီးသွားသူများအားလုံးမြင်ကြ၏။

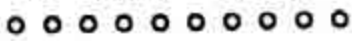
ထွေးကြည်သည် ဒေါ်ရွှေသောင်ဆိုင်မှထွက်လာပြီး မလှမ်းကမ်းတွင်ရောင်းနေသော ခေါက်မုန့်ဆိုင်မှ ခေါက်မုန့်တစ်ခုကို သူ၏မုန့်ဖိုးဖြင့်ဝယ်ကာ ဈေးဆွဲခြင်းကို လက်တစ်ဖက်မှဆွဲလျက် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါက်မုန့်ကိုကိုင်၍စားရင်းလမ်းလျှောက်လာ၏။ ထွေးကြည် မုန့်စားလာသည်ကိုမြင်သော အလှူခံနေသည့် အဘွားအိုကြီး၏ဘေးမှ အသက်ခြောက်နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိ ကလေးမလေးတစ်ယောက်သည် ထွေးကြည်ထံသို့ ပြေးလာပြီး ထက်ဝါးဖြန်ကာ “မုန့်နည်းနည်းလောက်ကျွေးပါ” ဟု တောင်း၏။

ထိုစဉ် ထွေးကြည်သည် သူစားလက်စမုန့်ကို မပေးဘဲ

ခေါက်မုန်ဆိုင်မှ ခေါက်မုန်တစ်ခုကို သွားဝယ်၍ ပေးလိုက်၏။ ခေါက်မုန်ရသွားသော ကောင်မလေးသည် ခေါက်မုန်ကို နှစ်ပိုင်းပိုင်း၍ အဖွားအိုကို တစ်ပိုင်းကျွေးပြီး ကျန်တစ်ပိုင်းကို မိခင်ရင်ခွင်ထဲတွင် နှိစိုနေသောကလေးအား ကျွေးလိုက်သည်ကို ထွေးကြည့်မြင်၏။

ထိုစဉ် ထွေးကြည့်သည် သူနှင့်နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ခန့် လောက်သာငယ်သော ကလေးမလေးအနေဖြင့် သူစားလိုသော မုန်ကို တောင်း၍ရပါသော်လည်း သူမစားရက်ဘဲ အတွားဖြစ်သူနှင့် သူ၏မောင်လေးဟုထင်ရ သောကလေးကိုသာ သွားကျွေးပြီး သူသာလျှင် အငတ်ခံရဲသည့် မိသားစုစိတ်ဓာတ်ကို လေးစား သနားသွားဟန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်ခေါက်မုန်တစ်ခုကို သွားဝယ်ပြီး ထိုကလေးမလေးကို စားရန်ပေးလိုက်၏။ သို့မှ ကလေးမလေးလည်း အားရပါးရ စားနေလေတော့၏။

ဤသို့ ထွေးကြည့်ပြုနေသည့် ကုသိုလ်ဒါနကို အစမှသည် အဆုံးထိတိုင် တွေ့မြင်အာရုံယူနေသော ဦးချစ်ရွှေနှင့် ဒေါ်ဟန်ဟန်အေးတို့ ဇနီးမောင်နှံက ဦးသန်းမောင်ကို လမ်းမှာ တွေ့တုန်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ်စကား ပြန်လည်ပြောကြားလိုက်သည်။ သို့နှင့် ဦးသန်းမောင်သည် သမီးဖြစ်သူ၏ ဒါနကုသိုလ်ကို ချီးမွမ်းလို၍ အိမ်သို့ အမြန်ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“အမေကို အသံကြားတာနဲ့တောင် ကြောက်တဲ့သမီးက အမေပိုက်ဆံကို အလဟဿလုပ်ရဲပါ့မလား မတင်အုန်းရယ်၊ သမီးမှာ သူ့ဆီက မုန့်လာတောင်းလို စေတနာသဒ္ဓါစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရာကနေ အိမ်ရောက်ရင် အမေရဲ့အာရိုက်ခံရမယ်ဆိုတာ သိပါလျက်နဲ့ ပေးကမ်းစွန့်ကျဲလျှုဒါန်းရဲတဲ့သတ္တိကို ငါချီးကျူးတယ်”

“အဲဒါတွေက ရှင်ပြောမှ ကျွန်မသိရတာပါတော်။ သမီးချေးဆိုင်ကပြန်လာတော့ ကျွန်မဘေးမှာ သူဝယ်လာတဲ့ ယုစည်းတွေသာချထားပြီး ပိုတဲ့ငွေကို မလှမ်းမကမ်းကစားပွဲပေါ်မှာ သွားတင်ထားလို ယူပြီးစစ်လိုက်တော့ တစ်ကျပ်လိုနေသေးတဲ့ အကြောင်းမေးလိုက်တာပါ”

“အေးလေ မင်းကမေးရင်လည်း အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် အရင်မေးပါလား။ မင်းကစကားက မမေးရ သေးဘူး၊ ခိုးကနဲ ဒေါက်ကနဲ အရင်လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတော့ နဂိုကကြောက်နေတဲ့ ကလေးကပြောရဲပါတော့ မလား။ ဘာမှဆက်မပြောနဲ့ ငါ့သမီးကို အခုချက်ချင်းသွားရှာခဲ့”

“ကိုသန်းမောင်နဲ့ ဒေါ်တင်အုန်း ရှင့်သမီးလေးထွေးကြည့် ကျွန်မရင်ခွင်ထဲမှာရှိပါတယ်။ ဘယ်မှမသွားပါဘူး။”

အမေက တစ်တက်ခန်းမှ ဦးသန်းမောင်နှင့်ဒေါ်တင်အုန်းတို့
လန်းမောင်နံ့ကြားအောင် အသံပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထွေးကြည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခန်းတွင်ရှိကြောင်း
အမေကအသံပြုလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်တင်အုန်းသည် ကျွန်တော်တို့
အိမ်ထဲသို့ အလောတကောဝင်လာပြီး သူ၏ သမီးထွေးကြည်ကို
ချော့မော့တောင်းပန်နေသည်ကို ကျွန်တော်မြင်တွေ့လိုက်ရတော့၏။

“လာ လာ သမီး။ အမေ့သမီးလေးမှာ အဲဒီလို သမီး
စိတ်ရှိမှန်းမသိလို့ပါ သမီးရယ်။ အမေရိုက်တာ နာသွားလား
အမေမသိလို့ ရိုက်မိတာနော်။ သမီးပြုခဲ့တဲ့ ဒါနကို အမေလည်း
သာဓုခေါ်ပါတယ် သမီးရယ်”

ထိုနောက် ဒေါ်တင်အုန်းသည် ထွေးကြည်၏ ဦးခေါင်းကို
တယုတယပွတ်သပ်၍ သူတို့၏ အိမ်ခန်းသို့ပြန်၍ ခေါ်သွားဖို့
လေတော့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါ်တင်အုန်းသည်လည်း
မည်သည်ကိစ္စမဆို ကြိုတင်မေးမြန်းလေ့လာ ဆန်းစစ်တတ်သည့်
အကျင့်ကောင်းတစ်ခု ရရှိသွားပါလေတော့သည်။

နုလုံးသားထဲက သွေး

“ကလင် - ကလင် - ကလင်”

မန်နေဂျာ ဦးမြင့်ထူးသည် သူ၏စားပွဲပေါ်မှ မြည်နေသော ဖုန်းကို ဆွဲယူ၍ နားထောင်လိုက်ပြီး ဘေးသို့ ချကာ ကာယကံရှင်ကို အသိပေးလိုက်၏။

“ကိုသက်မင်းအောင် ခင်ဗျားဖုန်း”

သက်မင်းအောင်သည် သူ၏အလုပ်စားပွဲနေရာမှ အမြန်သွားပြီး ဦးမြင့်ထူး စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းကိုဆွဲယူ နားထောင်လိုက်သည်။ သူ၏စိတ် စိမ့်စိမ့်သဖြင့် အကြောင်းကိစ္စကို မေးလိုက်ရာ —

“အိမ်မှာ မောင့်မေမေနဲ့ မောင့်ညီလေး ထက်ထွေးတို့ ရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်လား။ မောင်အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်။ ညီလေးနဲ့ မောင် မတွေ့ရတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီကွ”

“မောင့်ညီကို တွေ့ချင်တာ နောက်မှပြော၊ စိမ့်ပြောတာကို ဆုံးအောင် အရင်နားထောင်ပါဦး”

“ပြောလေ”

“အခု မေမေတို့လာတာ ခဏအလည်လာတာ မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့။ သံတွဲမှာ အိမ်ထောင်ကျနေတဲ့ မောင့်ရဲ့ညီမ ခင်အေးဗွေခါနီး ဖွားခါနီးမို့ ခေါ်လိုသွားပြုစုချင်လို့တဲ့ ဒါကြောင့် ထက်ထွေးကို စိမ့်တို့ အိမ်မှာ ခဏထားခဲ့ချင်လို့တဲ့”

“ထားခဲ့ပါစေပေါ့ စိမ့်ရယ်၊ မောင့်ညီလေးပဲ”

“မောင် စဉ်းစားဦးနော်၊ မောင် မေမေက သံတွဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ မသိဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ မောင့်ညီလေးက —”

စိမ့်စိမ့်သူ၏စကားက ဤတွင်ရပ်လိုက်သော်လည်း အိမ်သို့ရဲ့ စကား၏ အဓိပ္ပါယ်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို သက်မင်းအောင် အလိုလိုသိနေ၏။ သို့နှင့် ညီဖြစ်သူ၏ ကိစ္စအတွက် ဆက်မမေးဘူးတဲ့ မိခင်ဖြစ်သူအတွက်ကိုသာ ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မေမေ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“မေမေက ထမင်းတောင် မစားဘူး၊ ကားလက်မှတ် အသိပေးပြီး ထွက်သွားတယ်”

“အေးပါကွာ၊ မောင်အလုပ်ပြီးရင် ပြန်လာခဲ့မယ်နော်၊ မေမေအနောက်အယုက်ဖြစ်အောင်တော့ မပြောပါနဲ့ စိမ့်ရယ်”

“စိမ့် ရွံတတ်တယ်ဆိုတာ မောင်သိတယ်မို့လား”

“စိမ့် ရွံတတ်မှန်းသိလို့လည်း မောင်ညီလေးရဲ့ သန့်ရှင်းရေးအတွက် မောင်ပဲ တာဝန်ယူလုပ်ပေးမှာပါ။ မောင်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလေးယောက်ထဲမှာ မောင်ကအကြီးဆုံး ညီမလေးကတော့ သံတွဲမှာ ရဲဘော် တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေတယ်။ ကိုယ့်အောက်က ညီလေး စိုးခိုင်က ဆယ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ရေနစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ ညီလေး စိုးခိုင် ရေနစ်သေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ညီလေးထက်ထွေးက သုံးနှစ်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ညီလေး ထက်ထွေးက မွေးရာပါ သူငယ်နာ ရောဂါပါလာတဲ့အပြင် စကားပါပြောလို့မရလို့ ညီလေးကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ဖို့ ဖေဖေ မသေခင်က မောင်ကို တဖွဖွ မှာသွားခဲ့ပါတယ်စိမ့်ရယ်”

“မောင်က မောင်မိသားစုမှာ အကြီးဆုံးမို့ အစ်ကိုကြီး အဖအရာဆိုတဲ့အတိုင်း တာဝန်ရှိတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဝေးက ထောက်ပံ့လည်း ရတာပဲ မောင်ရယ်”

“ထောက်ပံ့စရာလဲ မလိုပါဘူး စိမ့်ရယ်။ စိမ့်အနေနဲ့ အမေပြန်လာရင်၊ အမေရယ် ထက်ထွေးကို သမီးတို့အိမ်မှာ ထားခဲ့ပါလားလို့ ပြောကြည့်လိုက်ပါဦး။ အမေက ဘယ်တော့မှ

လုံးသားထဲက သွေး
ထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေက ညီလေးကို ဒုက္ခိတလေးမို့ အချစ်ဆုံး အယုယဆုံးဆိုတာ မောင်သိတယ်။ အမေက မောင်တို့ မွေးရပ်မြေ ထုံးကြီးမြို့မှာ လယ်သိမ်းချိန်ရောက်လို့ အိမ်မှာ အလုပ်အားတဲ့ အချိန်တွေဆိုရင် ဆန်စက်ထွေ အိမ်တွေမှာ ဆန်ဖွတ်၊ ဆန်ပြာ သွားလုပ်ရင်တောင် ထမင်းချိုင့်ထည့်ပြီး ညီလေးထက်ထွေးကို တပါတည်း ခေါ်သွားတာ”

.. .. .

တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင် သက်မင်းအောင် သတင်းစာ ဖတ်နေစဉ် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုကျော်ဆန်းဦး အလည်ရောက်လာ၏။ ကိုကျော်ဆန်းဦးသည် သက်မင်းအောင်၏ ရှေ့ခုံတွင် ထိုင်လိုက်ရုံတင် ရှိသေးချိန်၌ ထက်ထွေးသည် အရည်နှစ်ပေခန့်ရှိပြီး လုံးပတ်လက်ညှိုးလုံးခန့်ရှိသည့် တုတ် သေးသေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်လာပြီး ကိုကျော်ဆန်းဦးကို တအားလွှဲရိုက်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ကိုကျော်ဆန်းဦးကို ဖိတ်ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှလည်း တဖွဖွဖြင့် ပြောနေသရောင်ရှိ၏။

“ညီလေး၊ ဒါ ကိုကိုသူငယ်ချင်းပါညီလေးရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လာရိုက်တာလဲ”

သက်မင်းအောင်က မေးသော်လည်း မောင်ထက်ထွေးက

ကိုကျော်ဆန်းဦးကိုသာ လက်ညှိုးထိုးပြီး ပါးစပ်မှလည်း တဖွဖွဖြင့် လှုပ်ပြောနေ၏။ သို့နှင့် သက်မင်းအောင်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုကျော်ဆန်းဦးကို မေးကြည့်လိုက်၏။

“သူငယ်ချင်း သူ့ကို ဘာလုပ်လာခဲ့လို့လဲ”

“သူ့ကို ကိုယ်ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းရဲ့ ခြံထဲကို ကိုယ်ဝင်လာတော့ ခြံပေါက်ဝမှာ သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးလေး တွန်းလှဲပေါ်မှာ ထိုင်နေတာ မြင်လိုက်လို့ ချစ်စခိုးနဲ့ ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို ညှစ်လိုက်တာပဲရှိပါတယ်”

“သိပြီသိပြီ၊ သူ့တူမလေးကို မင်းက ချစ်စခိုးနဲ့ နှုတ်ဆက်သွားတာကို သူ့အထင်က သူ့စိမ်းတစ်ယောက်က သူ့တူမလေးကို စသွားတယ်လို့ ထင်သွားသလားမသိဘူး။ ဒါကြောင့် ချက်ချင်း လာပြန်ရိုက်တာကွ၊ ငါ့ညီကလေး သူ့တူမလေးကို တို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ထိလို့၊ ကိုင်လို့ မရဘူးကွ”

ထက်ထွေး အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် စိပ်စိပ်သူက သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပေးလိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြောပြပြန်၏။

“ဟိုတစ်နေ့ကလဲလေ စိမ်က အိမ်ရှေ့မှာ သမီးလေးကို တွန်းလှဲပေါ်တင်ပြီး တွန်းနေတုန်း တက္ကစီကား တစ်စီးက အနားကဖြတ်သွားတယ်၊ ကားသမားက သူ့ရှေ့မှာ သွားနေတဲ့ ကော်ဘီးကို ဟွန်းတီးပြီး အသံပြုလိုက်တော့ သမီးလေးလန့်ပြီး ဦးပါလေရော၊ အဲဒီတက္ကစီသမားက လမ်းထိပ်က ဒေါ်အေးနိုင်ရဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းယာ ဆင်းဝယ်နေတုန်း မောင့်ညီက ဘုတ်နဲ့သွား ရိုက်လို့ စိမ်းဖြင့် မနည်းတောင်းပန်လိုက်ရ သေးတယ် မောင်ရဲ့”

“အဲဒါ သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီလား၊ အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ၊ အရင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

ကိုကျော်ဆန်းဦးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ် သူက ကိုယ့်ရဲ့ ညီအငယ်ဆုံးကွ၊ အခုမှ အသက်က ဆယ်နှစ်ထဲဝင်ကာစပဲ ရှိသေးတယ်၊ တို့ဆီမှာ သာလာနေတာပါ”

“မင်းရဲ့ညီ ရောဂါက မွေးရာပါလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူ့ကို မွေးမွေးချင်းပဲ သူက ငိုတယ်၊ မျက်ရည်ကတော့ နည်းနည်းကျတယ်၊ အသံက အက်ကွဲကွဲနဲ့ ခိုဆရာ ဆရာမတွေကပြောတယ် စကားမပြောမယ့်ကလေးတဲ့။”

“အ” နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ၊ လသားအရွယ်ရောက်တော့ သူ့ပါးစပ်က သွားရည်တွေ အမြဲတမ်းစီးကျနေတာတွေ့ရတော့ သူငယ်နာရောဂါသည် တစ်ယောက်ဖြစ်နေမှန်းလည်း သိရပြန်တာ ပေါ့ကွာ”

“သူငယ်ချင်းရဲ့ မိဘတွေက ဆေးမကုပေးဘူးလား”

“ကုတာပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆုံးတော့ မွေးရာပါရောဂါဟာ ကုလို့မရဘူးဆိုတာ သိလိုက်မှ လက်လျှော့ လိုက်တာကွာ။ သူ သုံးနှစ်သားလောက်က အပြင်းဖျားတာ တစ်ခါတစ်လေ တက်တောင်သွားတယ်။ အသားဝါ ရောဂါပါ ဝင်လာတာမို့ တို့ရွာက ဆေးဆရာကြီးကို သွားပြတော့ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပဲဗျာ ခင်ဗျာတို့ သားအတွက် ဆန္ဒပြင်းပြနေရင် ပဲခူးဆေးရုံကို တင်ကြည့်ပါလားဆိုလို့ ဖေဖေက ငါ့သား ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးဆိုပြီး အိမ်မှာရှိတဲ့ နွားသုံးကောင်စလုံးကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ အမြန်ရောင်းပြီး ပဲခူးဆေးရုံမှာ သွားကုပေးလို့ နေပြန်ကောင်းသွားတာ”

“သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီလေးက သူ့ဘဝ မစွမ်းမသန်ပေမယ့် အမျိုးထိရင် မခံတတ်တဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတာကိုတော့ ငါလေးစား တယ်ကွာ”

.. .. .

စိမ့်စိမ့်သူသည် အိမ်ရှေ့ခြံထဲတွင် သမီးဖြစ်သူ မင်းစိမ့်ကလျာကို တွန်းလှဲပေါ်တွင်တင်၍ ငါးမှန်တစ်ခုကို လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးထား၏။ တစ်ဖန် ထက်ထွေးကိုလည်း ငါးမှန်ကြော် တစ်ထုပ်ပေးကာ သမီးလေးကို ထိန်းထားရန်မှာပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ မင်းစိမ့်ကလျာ၏လက်ထဲမှ ငါးမှန်ကုန်သွား သည်တွင် ထက်ထွေးက သူ့စားမည့် ငါးမှန်များကို တူမလေး မင်းစိမ့်ကလျားအား ကိုယ်တိုင် ခွန့်ကျွေးနေ၏။

စိမ့်စိမ့်သူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်မှာ နာရီဝက်ခန့်ပင် ရှိ၍ ပြန်ထွက်မလာခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ တူမလေး မင်းစိမ့်ကလျားက ကျီကျီနေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိမ့်စိမ့်သူကို အသိပေးရန် ထက်ထွေးသည် အိမ်ဘေးသို့သွား၍ အသံပြုလိုက်သည်နှင့် -----

“အား နာလိုက်တာ၊ မောင်လေးထက်ထွေး အစ်မကို ကယ်ပါဦး”

ထက်ထွေးသည် အိမ်ထဲမှ စိမ့်စိမ့်သူ၏ ညည်းညူညံနှင့် သူ့အမည်ကို တတ်၍ခေါ်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်မို့ ထက်ထွေးက ထပ်မံ၍ အသံပြုလိုက်ပြန်ရာ -----

“မောင်လေးထက်ထွေး အစ်မကို အမြန်လာကယ်ပါဦး”

စိမ့်စိမ့်သူ၏ အားယူ၍ အသံပြုကာ အကူအညီတောင်းသံကို ထက်ထွေးကြားလိုက်ရသည်နှင့် ငိုနေသော တူမလေးကို ချီကာ သူမုန့်ဝယ်နေကျဖြစ်သော လမ်းထိပ်မှ ကွမ်းယာဆိုင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကွမ်းယာဆိုင်၌ အလုပ်သွားတော့မည့် ကျောင်းဆရာ ဦးရွှေဌေးနှင့် ဇနီး ဒေါ်အေးနိုင်တို့ပါ ရှိနေသည်မို့ ထက်ထွေးသည် သူ၏ တူမလေးကို ဒေါ်အေးနိုင်လက်ထဲသို့ပေးပြီး ကျောင်းဆရာ ဦးရွှေဌေးကို လက်ဆွဲ၍ ခြံဝင်းထဲသို့ခေါ်လာ၏။

အိမ်ဘေးသို့ရောက်သည်နှင့် ထက်ထွေးသည် စိမ့်စိမ့်သူကို အသံပြုပြန်ရာ စိမ့်စိမ့်သူက သူ့ကိုကယ်ပါရန် အကူအညီတောင်းခံသည့်အသံကို ကျောင်းဆရာ ဦးရွှေဌေးပါ ကြားသဖြင့် ဦးရွှေဌေးသည် အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အိမ်အပေါ်ထပ် ဘုရားစင်အောက်ရှိ တံခါးပြုတ်တင်းပေါက်ဖွင့်ထားသည်ကို မြင်သဖြင့် ထက်ထွေးကိုခေါ်ကာ အားကိုးတကြီး မေးလိုက်၏။

“မောင်ထက်ထွေး၊ မင်းကိုအဘ ခီပြုတ်တင်းပေါက်က တင်ပေးမယ်၊ မင်း အိမ်ထဲဝင်ပြီး အဘကို တံခါးဖွင့်ပေးနိုင်မလား” ထက်ထွေးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သို့နှင့် ဦးရွှေဌေးသည် ခြံဝင်းထဲမှတော့သည့် ဖုတ်ခဲများကို ဆင့်၍ ထပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ထက်ထွေးကို ချီမပြီး ထိုဖုတ်ခဲပေါ်မှတစ်ဆင့် ပြုတ်တင်းပေါက်ထဲသို့ ထက်ထွေးကို တွန်းတင်ပေးလိုက်ရာ ထက်ထွေးလည်း ပြုတ်တင်းပေါက်မှ တွယ်ဖက်၍ တက်သွားပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကို အမြန်လာဖွင့်ပေးနိုင်တော့သည်။ ထက်ထွေးတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဦးရွှေဌေးသည် အိမ်ထဲသို့ အမြန်ဝင်ကြည့်ရာ ခုတင်ဘေးတွင် ခွေခွေလေး လဲကျနေသည့် စိမ့်စိမ့်သူကို မြင်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသိပေးအကူအညီတောင်းပြီး ဆေးရုံသို့ တင်ပို့ပေးခဲ့သည်။ သုံးလေးရက်ခန့်တိုင်အောင် သက်မင်းအောင် မပြန်လာသဖြင့် စိမ့်စိမ့်သူကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ အစစအရာရာ လိုလေးသေးမရှိ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးထားခဲ့ကြသည်။

သက်မင်းအောင်သည် နေပြည်တော်တွင် ခေတ္တဘာဝန်သွား၍ ထမ်းဆောင်နေရာသဖြင့် ရန်ကုန်တွင် ဖြစ်နေသည့် စိမ့်စိမ့်သူ၏ကိစ္စကို မသိရဘဲဖြစ်နေရာ တစ်ပတ်ခန့်အကြာ၌ ခန့်ကုန်ပြန်ရောက်မှသာ ကိစ္စအလုံးစုံကို သိရတော့သည်။ သက်မင်းအောင် ပြန်ရောက်ပြီး ငါးရက်ခန့်ကြာမှသာ စိမ့်စိမ့်သူ ဆေးရုံမှဆင်းခွင့်ရပြီး အိမ်တွင် ရက်ရှည်အနားယူရန် ဆရာဝန်များက ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

စိမ့်စိမ့်သူသည်သူ့ကို ဆေးရုံသို့ မတင်မီ မနက်က သမီးလေး မင်းစိမ့်ကလျာကို မောင်လေး မောင်ထက်ထွေးနှင့် ခဏထားခဲ့ပြီး မနီးမဝေးရှိ ရပ်ကွက်ဈေးတွင် ဈေးသွားဝယ်ရန် စီစဉ်သည်။ အဝတ်အစား များလဲကာ ဖီးလိမ်းပြီး၍ ပြုတင်းပေါက် တံခါးအပေါ်ချက်ကိုပိတ်ရန် မသိသဖြင့် တစ်ပေခန့်မြင့်သော သစ်သားခုံပေါ်သို့ ခြေလှမ်းတင်လိုက်ရာ အိမ်ကြမ်းပြင်သည် သံမဲတလင်းဖြစ်၍ ခုံချောပြီး ခြေနစ်ဖက်ကားကာ အရှိန်ပြင်းပြင်း လဲကျသွားခဲ့သည်။ အရှိန်ပြင်းသည့်အတွက် စိမ့်စိမ့်သူ လွယ်ထားရသော လေးလကျော်ခန့်ရှိသည့် ကိုယ်ဝန်လည်း ဖျက်ခဲ့ရတော့သည်။ သံတွဲသို့ရောက်နေသော ဒေါ်စောချစ်သည် ရန်ကုန်မှ ချွေးမဖြစ်သူ၏ ကိစ္စကြားသဖြင့် ပြုစုပေးရန် အမြန်ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

.. .. .

ဒေါ်စောချစ်နှင့် ထက်ထွေးတို့ ထုံးကြီးမြို့သို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် သူတို့ဒေသ၌ လယ်မြေနှင့် ယာမြေများ ဈေးကောင်းသဖြင့် ဒေါ်စောချစ်သည် လယ်နှစ်ကောက်ကို ရောင်းပြီး သား၊ သမီး၊ သမက်၊ ချွေးမနှင့် မြေးများအတွက် ရယ်ရွယ်၍ မိမိအိမ်ကို အိမ်ကြီးတစ်လုံးအဖြစ် ပြုပြင်ဆောက်လုပ်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ခင်ပွန်း ဦးတင်မိုးကို ရည်စူး၍

ဆရာတော် ဦးဓမ္မိကကျောင်းတွင် တိုးချဲ့ကျောင်းဆောင် တစ်ဆောင်နှင့် အုတ်စီရေတွင်းတစ်တွင်းကို လှူဒါန်းလိုက်သည်။

ဆရာတော်၏ သက်တော်(၅၅)နှစ်၊ သိက္ခာတော် (၃၅)နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဆရာတော်မှ ဦးဆောင်၍ ခြုံပေါ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများမှာ ရှင်သာမဏေ ပြုပူးသေးသူ ကလေး (၅၅)ယောက်ကို ရှင်သာမဏေပြုကာ သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းပေးသည်။ ထိုအလှူတော်နေ့တွင်ပင် ကျောင်း၏ ဝေယျာဝစ္စ အလှူရှင်အသီးသီးတို့သည်လည်း မိမိတို့လှူဒါန်းမှု အစုစုတို့အတွက် ရေစက်ဆွမ်းချအမျှ ပေးဝေကြရမည်ဖြစ်ရာ တိုးချဲ့ကျောင်းဆောင်နှင့် ရေတွင်း အလှူရှင်ဖြစ်သူ ဒေါ်စောချစ်တို့ မိသားစုလည်း ရောက်ရှိနေကြ၏။

မောင်ရင်လောင်းများ ဆံချ၊ ရေချိုးပြီး၍ သယ်န်းဝတ်ရုံ နေကြသည်ကို ထက်ထွေးမြင်ရသဖြင့် သူလည်း ဝတ်လိုကြောင်း အတင်းပူဆာနေ၏။ ဒေါ်ထွေးချစ်ကော သက်မင်းအောင်ပါ ချောမော့ပြောသော်လည်း ထက်ထွေးက အော်ဟစ်နေသဖြင့် ဆရာတော်က ရှေ့သို့ခေါ်၍ မေးမြန်းလေးရာ ဒေါ်စောချစ်က ခုင်းပြလိုက်ပါတော့၏။ ထိုစဉ် ဆရာတော်သည် ထက်ထွေးကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ မိန့်ဆိုမေးမြန်လိုက်၏။

“ဦးပဉ္စင်း အခုမှ သတိရတယ် ဒကာမကြီး။ ဒါနဲ့ ဒကာမကြီးရဲ့သားက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်ပါပြီ ဘုရား”

“ဒကာမကြီးရဲ့သား ငါးနှစ်အရွယ်လောက်က ဒကာမကြီးရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးတင်မိုး ဦးပဉ္စင်းဆီကို လာပြီးလျှောက်တင်ဖူးတယ်”

“ဘာများ လျှောက်တင်သွားပါသလဲ ဘုရား”

“သူ့ရဲ့အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့သားက မွေးရာပါ ဆွံ့အနေဖြင့် သွားရည်တများများနဲ့မို့ သူ့နောင်ရေး စိတ်လေးရပါတယ်တဲ့ အတိတ်ဘဝက ကံအကြောင်းမလှခဲ့လို့ ယခုဘဝမှာ အများနဲ့ မတူတဲ့ ဘဝဆိုးကို ကြုံတွေ့ခံစားနေရသူမို့ သူ့ရဲ့ နောင်သံသရာ ဘဝအတွက် သူ့ဝင့်ကြွေးကို သန့်စင်ဆေးကြော ပေးချင်ပါတယ် ဘုရားလို့ လျှောက်တင်ဖူးတယ်။ ဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းကပြောတယ် ဒကာမကြီးရဲ့သားက အခုမှ ငါးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်ရောက်ရင် ခေါ်ခဲ့ပါလားလို့ မှာထားဖူးတယ်”

ဆရာတော်သည် ဒေါ်စောချစ်ကို ဤသို့ရှင်းပြပြီး တင်ထွေးကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ သပ်သပ်ယပ်ယပ်ပဲ၊ သွားရည်တွေ ကျတော့ဘူးလား။ သူ့အဝတ်အစား သူ့ဖါသာ ဝတ်တတ်လား”

“သူ့အဝတ်အစား သူ့ဖါသာ ဝတ်တတ်ပါတယ်ဘုရား။ ဘာပညာတော်မရဲ့ သမီး၊ သံတွဲမှာ ဖွေးဖွေးခါနီးလို တပည့်တော်မဆီကို ခုကြိုနဲ့ အကူအညီတောင်းလို့ သားလေးကို ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ သူ့အစ်ကိုဆီမှာ ခြောက်လလောက်ထားခဲ့တာ သပ်သပ်ယပ်ယပ် နေတတ်လာတယ်ဘုရား”

“အေးပေါ့၊ အသက်အရွယ်လေးကလည်း ရလာတော့ သူ့ချင်ပချင်တာတို့၊ ရှက်တတ်တာတို့လည်း နားလည်လာမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့သူက စကားမပြောတတ်တော့ သာသနာ့ဘောင်ကို သွတ်သွင်းလို့တော့မရဘူး ဒကာမကြီးရဲ့။ သူ့ရဲ့ဖခင် ဒကာမကြီး ဦးတင်မိုးရဲ့ ဆန္ဒက သားဖြစ်သူရဲ့ နောင်သံသရာ ဘဝတွေမှာ အများနည်းတူဖြစ်စေချင်လို့ အတိတ်က မကောင်းမှုပြုခဲ့တာ နှိပ်သန့်ကို ဆေးကြောပေးချင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သာသနာ့အလုပ်နဲ့ သံသရာ အညစ်အကျေးတွေကို ဆေးကြောမယ် ဆိုရင် ကိုရင်ဝတ်မှရယ် ရဟန်းဝတ်မှရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထိုဝတ်ကြောင့်ဘဝနဲ့ပဲ ကံငါးပါးကိုလုံပြီး ဘုရားဝေယျာဝဇ္ဇ၊ ဘုရားဝေယျာဝဇ္ဇ၊ သံယာဝေယျာဝဇ္ဇတွေကို စိတ်ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့

ဆောင်ရွက်ရင် “အ” ကုသိုလ် ဘယ်မှာ ရှိတော့မှာလဲ၊ အကုသိုလ် မရှိတော့ နောင်သံသရာအတွက် မပူရတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါဆိုရင် သားလေးကို တပည့်တော်မ ဘာလုပ် ပေးရမလဲဘုရား”

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကိုရင်တွေကို မြင်တော့ ဝမ်းသာ နေပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဖိုးသူတော်ဝတ်ပေးပြီး ဦးပဉ္စင်းကျောင်းမှာပဲ ခေါ်ထားမယ်။ ဒကာမကြီးကတော့ မကြာမကြာ လာတွေ့ပေးပေါ့”

“တင်ယိုဘုရား”

ထို့နောက် ဆရာတော်သည် ထက်ထွေးကိုကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ဒကာလေးလည်း သူတို့တွေလို ဝတ်ချင်လား”

ထက်ထွေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သို့နှင့် ဆရာတော်က ဆက်၍ ---

“ဒါဆိုရင် အခု ဖိုးသူတော် ဝတ်ပေးမယ်။ မနက်တိုင်း ဆွမ်းခံလိုက်ရမယ်။ လိုက်နိုင်ပါ့မလား။ ဖိုးသူတော်ဆိုတာ ကိုရင်တွေ့ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး ကြေးစည်ထုရမှာနော်”

ထက်ထွေးက ရယ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ ဆရာတော်က ကပ္ပိယကြီး ဦးသောင်းစိန်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တော့၏။

“ကပ္ပိယကြီး ဦးသောင်းစိန် ဒီကလေးကို ကတုံး တုန်းပြီး ဖိုးသူတော် အမြန်ဝတ်ပေးပါ - ပြီးရင်ခေါ်ခဲပါ”

ခဏအကြာတွင် ထက်ထွေးသည် ဖိုးသူတော် ဝတ်ရုံလေးဖြင့် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာရာ ဆရာတော်က နှုတ်စာနှင့်အတူ ရော၍ နေထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ထက်ထွေးအမှာ သံသရာပျော်ရွှင်နေတော့သည်။

အလှူတော်ရေစက်ချပွဲပြီး၍ ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်သည်တွင် ထက်ထွေးကိုကြည့်ကာ မိခင်ဒေါ်စောချစ်နှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆက်မင်းအောင်တို့မှာ ဝမ်းသာနေသော်လည်း ထက်ထွေးသည် သူ၏တူမလေး မင်းစိန်ကလျာကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။

ခဏအကြာတွင် စိန်စိန်သူသည် မျက်နှာတစ်ပေါက်ပေါက် ထုကာ ထက်ထွေးအနားသို့သွား၍ ထက်ထွေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ညှိပ်လျက် နှုတ်ပု တဖွဖွပြောနေသည်ကို ဒေါ်စောချစ်နှင့် ဆက်မင်းအောင်တို့မြင် နေရာသဖြင့် စိတ်ပကောင်း ဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့၏ စိတ်ဝယ် စိမ်စိမ်သူအနေဖြင့် ခြောက်လတာမျှ အတုနေခဲ့ရသော ဒုက္ခိတ မောင်ငယ်လေးအတွက် ဝမ်းနည်း အခြင်းဟု ထင်မှတ်နေကြ၏။

“ဪ - ခင်ဗျားပြောတဲ့ မောင်ထက်ထွေးဆိုတာ ဒီသူငယ်လေးလား။ ကျုပ်ဂုဏ်ယူလေးစားတယ်ဗျာ။ ဒီလို ဆွဲအနေပြီး ဆယ်နှစ်လောက်သာရှိသေးတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်က ခင်ဗျားအသက်ကို ကယ်လိုက်တာပဲလို့ မှတ်ထားပေတော့။ ဒီသူငယ်လေးက သူမတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချက်ချင်း အကူအညီတောင်းပြီး ခဲရာခဲဆစ်နဲ့ ခင်ဗျားကို ရအောင် ကယ်ခဲ့တာပဲ။ ဒီသူငယ်လေးသာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီ တောင်းရမှန်းအသိစိတ်မရှိဘူး။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားသာ ဆေးရုံကို နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် နောက်ကျရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ လုံးဝကယ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ် ဒေါ်စိမ့်စိမ့်သူ”

ဤစကားသည်ကား စိမ့်စိမ့်သူ ဆေးရုံမှ ဆင်းခါနီး အချိန်တွင် မိသားစုနှင့်အတူ လာကြိုသော ထက်ထွေးကို တာဝန်ကျ ဆရာဝန်ကြီးက ကြည့်၍ ဂုဏ်ယူစွာပြောလိုက်သော စကားဖြစ်၏။ စိမ့်စိမ့်သူသည် ဖိုးသူတော်ဝတ်ရုံလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော ထက်ထွေးကိုကြည့်ရင်း ထိုစကားကို ပြန်၍ သတိရလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့အတူ ထက်ထွေး။ သူတို့အိမ်သို့ရောက်လာစဉ်က သူ့အစ်ကို သက်မင်းအောင် မသိအောင် မောက်မောက်ဟာဟာ

ပြောဆိုမိခဲ့သည်များနှင့် သူ့အိမ်တွင် မနေချင်အောင် ထမင်းဟင်းကို မဝတင် ကျွေးထားမိခဲ့ဖူးသည့် သူ၏အပြစ်များကို ပြန်သတိရကာ ဝမ်းနည်းပြီး တောင်းပန်နေခြင်းသာ ဖြစ်နေပါတော့သတည်း။

အပေါင်းမေတ္တာ၏ သန္ဓ်ကျင်ဘက်

အပေါင်းမေတ္တာ၏ဆန့်ကျင်ဘက်

မောင်ညီညီ(၁၁.၈.၆၅)

လူတို့သည် များသောအားဖြင့် ခွေးကို ချစ်ခင်တတ်ကြ၏။ ခွေးချစ်တတ်သူအချို့ကလည်း မိမိတို့၏ အိမ်ခြံအကျယ်ကို လိုက်၍ အလှူခွေး အစောင့်ခွေးဟူ၍ ရွေးချယ်မွေးတတ်ကြ၏။ ခွေးဆိုလျှင် သတ္တဝါသည် သခင်အပေါ် အလွန်သစ္စာရှိ၏။ ခွေးအနေဖြင့် သူ့နေရာသည် အိမ်ရှိ လူတိုင်းသည် သူ၏သခင်ဖြစ်၏။ သို့သော် သခင်များထဲတွင် မိမိအပေါ် လက်သာသူကို ပို၍ ခင်တွယ်ကြပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးချစ်တတ်သူတို့အတွက် ဗဟုသုတရစေခြင်း အလို့ငှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ရေးဖွဲ့တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါပေသတည်း။

အမည်က ဦးကျော်သိုက်၊ အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူး အဆင့်ရှိသူ၊ ဥပဒီရုပ်ခန့်ညား၏။ စကားပြောရာတွင် ပြုံး၍ ချိုသာစွာပြောတတ်၏။ စေတနာတရား သဒ္ဓါတရားရှိ၍ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လည်းကောင်း၊ သူ၏ရုံးဌာနရှိ အရာရှိ အရာခံများမှလည်းကောင်း လေးစားကြည်ညိုခံရသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

တစ်နေ့ နေ့လယ်တစ်နာရီအချိန်ခန့်လောက်တွင် ဦးကျော်ကျော်သိုက်ထံသို့ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မျိုးကြည် အရေးတကြီး

ဖုန်းဆက်၏။ ဦးကျော်သိုက်သည် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် ဖုန်းခဏသာ ပြောပြီး အပြင်ထွက်လျှင် သူ့အမြဲဝတ်နေကျဖြစ်သည့် တိုက်ပုံကိုပင် မဝတ်သည့်အပြင် သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ကိုလည်း မယူတော့ဘဲ ကားသော့တစ်ချောင်းကိုသာယူပြီး ရုံးခန်းအတွင်းမှ ရေးကြီးသုတ်ယူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးနောက် သူ၏ သမီးဖြစ်သူကို အရေးပေါ် တင်လိုက်ရသည့် ဆေးရုံသို့ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း၍ ထွက်လာ ခဲ့သည်။

ဦးကျော်သိုက် ဆေးရုံသို့ရောက်၍ သူ၏သမီး ခုတင်နာသို့ ရောက်သွားသောအခါ သူ၏သမီးမှာ သွေးထွက်လွန်ပြီး အသက်မရှိတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သမီး၏မျက်နှာကို စိုက်၍ကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။ ထို့နောက် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး သူ၏ကားဖြင့်ပင် သူ၏အိမ်သို့ တစ်ယောက်တည်းပြန်လာခဲ့၏။

ဦးကျော်သိုက် ခြံရေသို့ရောက်သောအခါ သူ၏အိမ်ဖော် ဒေါ်နွဲ့နီက ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် တန်ဖိုးကြီး ပေးပြီး တကူးတက ဝယ်ယူမွေးထားသော ရန်ကြီး၊ ရန်ငယ်ဟူသည့် အယ်လ်လေးရင်း ခွေးနှစ်ကောင်က အမြဲ ဝေးလေးနဲ့ကာ နဲ့ကာဖြင့် သူ့ကို ကြိုဆိုနေ၏။ သို့သော် ဦးကျော်သိုက်သည် မည်သည့် စကားကိုမှ မပြောဘဲ ရန်ကြီးဟုခေါ်သော ခွေးအကြီးကောင်ကို

အနီးရှိ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် တအားလွှဲရိုက်လိုက်ရာ ဆိုခွေးကြီးသည် ဦးကျော်သိုက်ကို ကြောက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ဦးကျော်သိုက်တို့ ရုံးမှဝန်ထမ်းအချို့ ဦးကျော်သိုက် ရေးကြီးသုတ်ယူဖြင့် ထွက်သွားသည့်အတွက် ပိတ်ပူပြီး သတင်းမေးရန်ရောက်လာကြ၏။ သို့သော် ဦးကျော်သိုက် သည် သူ၏ ဝန်ထမ်းများကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ အံ့ကိုသာ ကျိတ်၍ထား၏။ ဦးကျော်သိုက်၏ မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်၍ သူ၏ဝန်ထမ်းများကလည်း နှုတ်မဆက်ရဲဘဲဖြစ်နေကြ၏။

ထို့နောက် ဦးကျော်သိုက်သည် အိမ်ဖော်ဒေါ်နွဲ့နီနှင့် သူ၏ရုံးဝန်ထမ်းများကို ခြံထဲတွင်ထားခဲ့ပြီး အိမ်အတွင်းမှ သော့ခတ်လိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် ဦးကျော်သိုက်သည် စားမတစ်ချောင်းကိုကိုင်၍ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး အိမ်ခြံဝင်းတွင် ထောင်ထားသော မီးချိတ်၊ မီးကတ်ပြုလုပ်ထားသည့် ငါးလုံးသုံးလုံးကိုယူ၍ ထိပ်ကို ကိုယ်တိုင် ချွန်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ထိုဝါးချွန်သုံးချောင်းကိုယူ၍ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး အခန်းချောင်တွင် ပိတ်မိနေသော ရန်ကြီးဟူသော ခွေးကြီးကို သေသည်အထိ ကိုယ်တိုင် ထိုးသတ်လိုက်တော့၏။ ပြီးမှ သူ့ကြောင့် သွေးသံရဲရဲဖြင့် သေနေသော ခွေးအသေကြီးကို ဦးကျော်သိုက် ကိုယ်တိုင် အိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လာရာ မြင်ရသူအပေါင်းမှာ ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် ကိုယ်မယုံသလို ဖြစ်သွားကြရလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ မူကား -----

ဦးကျော်သိုက်သည် သူ၏မိတ်ဆွေခြံတွင် မွေးဖြူထားသော ခွေးသုံးကောင်ကို တွေ့လိုက်ရပြီးသည်နှင့် သူ၏ခြံတွင်လည်း ခွေးမွေးချင်စိတ်ပေါက်ကာ ခွေးရောင်းသည့်ဆိုင်တွင် အယ်လ် ဝေးရှင်း ခွေးနှစ်ကောင်ကို ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်လာခဲ့၏။ ထိုခွေးနှစ်ကောင်အနက် အကြီးကောင်ကို ရန်ကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ခွေးအငယ်ကောင်ကို ရန်လေးဟူ၍လည်းကောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် အမည်ပေးထား၏။

ဦးကျော်သိုက်နှင့် ဒေါ်မျိုးကြည်တို့တွင် ဆယ်တန်း ကျောင်းသူ သမီးလေး မလာလီထွန်းနှင့် သားဖြစ်သူ ရှစ်တန်းကျောင်းသား မောင်စိုးဟိန်းဟူ၍ရှိရာ သားဖြစ်သူသည် အငယ်ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားလေးဖြစ်၍ ခွေးအကြီးကောင် ရန်ကြီးကို ထိန်းရန် တာဝန်ပေးထား၏။ အကြီးဖြစ်သော သမီးအား ခွေးအငယ်ကောင် ရန်လေးကို ထိန်းရန် တာဝန်ပေးထား၏။

ညနေတိုင်းတွင် ဇာလီထွန်းသည် ရန်လေးကိုဆွဲ၍ လည်းကောင်း၊ မောင်စိုးဟိန်းသည် ရန်ကြီးကို ဆွဲ၍လည်းကောင်း သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခွေးကျောင်းထွက်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ထိုခွေးနှစ်ကောင်စလုံးသည် ဦးကျော်သိုက်တို့ မိသားစုလေးယောက် အပြင် အိမ်ဖော် ဒေါ်နွဲ့ရီနှင့်ပါ ယဉ်ပါးနေ၏။

သို့နှင့် ဦးကျော်သိုက် ထိုခွေးနှစ်ကောင်ကို ဝယ်ယူ မွေးလာခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်မျှပင် ရှိခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီအချိန်ခန့်လောက်တွင် ဦးကျော်သိုက်၏သမီးဖြစ်သူ ဇာလီထွန်းနှင့် သားဖြစ်သူ မောင်စိုးဟိန်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် အဝတ်လျှော်သည့်ကိစ္စဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြရာ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မျိုးကြည်က ကြိမ်းမောင်းလိုက်သဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ခဏအကြာတွင် မောင်ဖြစ်သူ မောင်စိုးဟိန်းက စကားကို မတိုးမကျယ်ဖြင့် စောင်းမြောင်းပြောနေသောကြောင့် အမဖြစ်သူ ဇာလီထွန်းက စိတ်ဆိုးပြီး မောင်စိုးဟိန်းအနားသို့သွားကာ ဇက်ပိုးကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် မောင်စိုးဟိန်းကလည်း ပြန်ရိုက်သဖြင့် ဇာလီထွန်းက ပို၍ စိတ်ဆိုးပြီး မောင်စိုးဟိန်း၏ ခေါင်းကို နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်ပြီး ကျော့ကို ခပ်နာနာ တစ်ချက် ထုရိုက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဇာလီထွန်းနှင့် မောင်စိုးဟိန်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြသည်ကို ကြည့်နေကြသော ခွေးနှစ်ကောင်အနက် မောင်စိုးဟိန်း နေ့စဉ် ထိန်းကြောင်းနေသည့် ခွေးအကြီးကောင် ရန်ကြီးသည် ဇာလီထွန်းအနားသို့ ပြေးသွားပြီး ဇာလီထွန်း၏ လည်ပင်းကို ခုန်၍ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

ရန်ကြီးသည် ဇာလီထွန်း၏လည်ပင်းကို ကိုက်ပြီး ဆွဲခါနေသဖြင့် မောင်ဖြစ်သူ မောင်စိုးဟိန်းနှင့် ပိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မိုးကြည်တို့က အတင်းဝင်၍ ဆွဲသော်လည်း ရန်ကြီးက မလွှတ်ဘဲ ခါနေပြန်၏။ ထိုစဉ် အိမ်ဖော် ဒေါ်မြရီက ရေပုံးဖြင့် ရေခဲလှာပြီး လှမ်းပတ်လိုက်မှ ရန်ကြီးလည်း သူ့ကိုက်ထားသည်ကို လွှတ်ကာ အိမ်ခြံထဲသို့ ထွက်ပြေး သွားတော့သည်။ သို့သော်လည်း ဇာလီထွန်းမှာ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲနေပြီး စကားမေးမရတော့သဖြင့် ဒေါ်မိုးကြည်နှင့် မောင်စိုးဟိန်းတို့ သားအမိကိုယ်တိုင် ဆေးရုံသို့ တင်ပို့လိုက်ပြီး ထိုဆေးရုံမှတစ်ဆင့် ဦးကျော်သိုက်ထံ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဦးကျော်သိုက် မှာ သမီးဖြစ်သူ၏ အသက်ကို မမီလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

ကိုယ့်သွေး ကိုယ့်သား အရင်းအခြားကို ထိပါးလာတော့ တည်ကြည်အေးဆေးသော ဦးကျော်သိုက် မအေးဆေးနိုင်တော့ဘဲ ဗိတ်လိုက်မာန်ပါ ရက်စက်ပြလိုက်သည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် ကျွန်သော ခွေးအငယ်ကောင် ရန်လေးကို သူဝယ်ခဲ့သည်ဆိုသည့် သူ့ကိုယ်တိုင် သွား၍ ပြန်ပေးလိုက်တော့သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ဦးကျော်သိုက်နှင့် ဒေါ်မိုးကြည်တို့ အနေဖြင့် သူတို့၏ နောင်ရေးအတွက် အားကိုးမျှော်လင့်ထားသော သမီးကြီးဖြစ်သူ တတိယနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မဇာလီထွန်း

ကတော့ဖြင့် မိမိအိမ်တွင် မွေးထားသည့် ခွေးကိုက်၍ ချက်ချင်း သေဆုံးသွားရလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဤအဖြစ်ဆိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းမှာ မည်သူ့တွင် တာဝန်ရှိသည်၊ မည်သူ၏ အပြစ်ဖြစ်သည်ကို စာရှုသူတို့သာ တွေ့ခေါ်စဉ်းစားဆုံးဖြတ် ကြည့်ပါကုန်လော့။

စေတနာအရမ်းခံစေတ္တာမှန်

မောင်ညိုဦး(က.စ.လ)

စေတနာအရမ်းခံ စေတ္တာမှန်

စေတနာအရမ်းခံ စေတ္တာမှန်

(၇)ရပ်ကွက်တွင်ရှိသော ကျွန်တော်၏အိမ်တွင် အိမ်တက်မင်္ဂလာပြုလုပ်သော နေ့ဖြစ်၏။

ထိုရပ်ကွက်၊ ထိုလမ်းသို့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရောက်ရှိနေထိုင်သည်မှာ ခြောက်လခန့်ပင် မပြည့်သေးသည်မို့ အိမ်နီးနားချင်းမှအပ လမ်းသူလမ်းသားများနှင့်တော့ အနည်းငယ် စိမ်းနေသည်။ သို့သော်လည်း လူမှုရေးအရ တစ်လမ်းလုံးကို ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖိတ်ထားသည်မို့ မိမိ၏ ရုံးဝန်ထမ်းများ၊ စာပေမိတ်ဆွေများ၊ သူငယ်ချင်းများအပြင် လမ်းလူလမ်းသားများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ မိတ်သင်္ဂဟများကြောင့် ကျွန်တော်၏အိမ်တင် မင်္ဂလာပွဲက စည်ကားသိုက်မြိုက်မှု ရှိလှပါပေ၏။

နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီခန့်တွင် ဧည့်သည်များလည်း ရှင်းလင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် လှိုင်သာယာမြို့နယ်မှ တကူးတက လာရောက် ဝိုင်းဝန်းကျူညီပေးသော သူငယ်ချင်းဇနီးမောင်နှံ နှင့်အတူ အိမ်ရှေ့လမ်းမတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျွန်တော်၏ အိမ်ကို နောက်ခံထား၍ အမှတ်တရဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ရိုက်ကူး ဖြစ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်မှ

လူတစ်ချို့ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တအံ့တဩ ကြည့်ကြ၏။ အချို့ကလည်း ကဲ့ရဲ့သည် သဘောဖြင့် ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်၍ သွားကြ၏။ သူတို့ဘာကြောင့် ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်သွားသည်ကလည်း အကြောင်းတော့ရှိပါ၏။ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တင်ထွေးတွင် ဘယ်ဘက်လက်က တတောင်ဆစ်မှပြတ်နေပြီး တင်ထွေး၏ဇနီးဖြစ်သူ စန်းစန်းသွယ်သည်လည်း ညာဘက်မျက်လုံး ကွယ်နေခြင်း ကြောင့်ပင် ဖြစ်ရပါ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တွဲ၍ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းကို ကဲ့ရဲ့မှုများ မည်မျှပင်ရှိစေကာမူ သူငယ်ချင်း တင်ထွေးတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး၏ နှလုံးသားမေတ္တာ သံယောဇဉ် ဖြူစင်မြင်မြတ်မှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကပင် စံထားလေးစားနေသူများဖြစ်သည်မို့ သူတို့နှင့်တွဲ၍ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးထားခွင့်ရသည်ကိုပင် ကျွန်တော် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိနေ ပါသေးတော့သည်။

ကျွန်တော် ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ညနေသုံးနာရီ အချိန်ခန့်လောက်တွင် တစ်လမ်းလုံး၏ သတင်းဖြန့်ချိရေး ရွာဆော်ဟုနာမည်ကြီးသည့် "ဒေါ်ကြွယ်"သည် အာလာပ သလ္လာပပြောကာ ကျွန်တော်၏ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လာပြီး ကျွန်တော် အနီးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် နေ့လယ်က ကျွန်တော်နှင့်

ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်သွားသည့် သူငယ်ချင်း ဇနီးမောင်နှံအကြောင်းကို ဝပ်စုမေးမြန်းပါတော့၏။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်၏အကြောင်းကို စိတ်ရှည်၊ လက်ရှည် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဒေါ်ကြွယ်၏ မျက်နှာအမူအရာအရ အထင်သေးသည့် အရိပ်လက္ခဏာက ပေါ်လွင်နေသေး၏။

(၁၉၇၇)ခုနှစ်က ကျွန်တော် ကမ္ဘာအေးအကြီးစား ဝက်မူလုပ်ငန်း(က.စ.လ)တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် နေစဉ်က ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ညီအစ်ကိုတမျှ ခင်မင်ရသော အစ်ကို ကျော်သန်းသည် အင်းတကော်မြို့တွင် အိမ်သွားရောက် ဆောက်ရန် ဝန်ငွေယူထားပြီးဖြစ်သဖြင့် သူနှင့်တွဲလုပ်ရန် လက်သမားအလုပ်ကို အနည်းငယ် နားလည်သည့် အလုပ်သမားရှာခိုင်းရာ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော တင်ထွေး၊ ထွန်းအံ့တို့နှင့် တွေ့ပေးလိုက်၏။ တင်ထွေးနှင့် ထွန်းအံ့တို့သည် အစ်ကို ကျော်သန်းနှင့် လုပ်ငန်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရာ သဘောတူသဖြင့် အင်းတကော်မြို့တွင် အိမ်သွားဆောက်ကြရန် ပြင်ဆင်မှုပြုကြတော့၏။ သူတို့ အင်းတကော်မြို့သို့ စတင်ထွက်ခွာသည်နေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ပိတ်သည်နေ့မို့ အလည်လိုက်သွား ခြင်းခံတော့သည်။

အစ်ကိုကျော်သန်းသည် လက်သမားအလုပ်ကို စိတ်ရည်၏။ စနစ်ကျ၏။ သူ့ဆောက်ပေးသည့် အိမ်တိုင်း သပ်ရပ်လှပမှုရှိသဖြင့် အင်းတကော်မြို့တွင် တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ်ဆက်၍ ဆောက်ပေးနေရ၏။ ကျွန်တော်လည်း စနေနေ့ နေ့စက် ရုံးတက်ရပြီး ရုံးဆင်းသည်နှင့် အိမ်မပြန်ဘဲ အင်းတကော် မြို့သို့ လိုက်သွားပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်မှသာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

တစ်နေ့သော စနေနေ့ည ရှစ်နာရီအချိန်ခန့်တွင် အစ်ကိုကျော်သန်းသည် နောက်ထပ်ဆောက်ပေးရမည့် အိမ်အတွက် အိမ်ပုံစံဆွဲနေသည်ကို ကျွန်တော်နှင့် တင်ထွေး၊ ထွန်းအံ့တို့ စိတ်ဝင်စား၍ ကြည့်နေကြစဉ်တွင် တင်ထွေးသည် ကျွန်တော်တို့ အနားမှထသွား၏။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တင်ထွေးတပိုတဖို သွားသည်ဟုထင်ပြီး အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလိုက်ကြ၏။

ညကိုးနာရီခွဲခန့်အချိန်တွင် တာဝန်လက်ပတ်များ ပတ်ထားကြသော ကျေးရွာကောင်စီ လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်သုံးဦးတို့သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာအိမ်သို့ ရောက်လာပြီး အစ်ကိုကျော်သန်းအပေါ် ၁၀၀ လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်၏။ အကျိုးအကြောင်းကိုမေးသော် တင်ထွေးက ကျေးရွာကောင်စီရုံးတွင် ၁၀၀ ခေါ်ထားကြောင်းနှင့် လာရောက် ရှင်းလင်းပေးရန်ဟုသာပြော၏။ သို့ဖြစ်၍ အစ်ကိုကျော်သန်းနှင့်

အတူ ကျွန်တော်နှင့် ထွန်းအံ့တို့ပါ ကျေးရွာကောင်စီ ရုံးသို့ လိုက်သွားဖြစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ကျေးရွာကောင်စီရုံးသို့ရောက်သော် တင်ထွေး၏ဘေးတွင် တင်ထွေးနှင့် သက်တူရွယ်တူ အမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။ အစ်ကိုကျော်သန်းက တာဝန်ရှိသူများကို မေးမြန်း ကြည့်သော် ရပ်ရွာ လုံခြုံရေးအဖွဲ့သားများ ကင်းလှည့်စဉ် တာရီးဘေးရှိ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်အောက်တွင် မှောင်ရိပ်ခိုပြီး သိုင်နေကြသည်ကိုမြင်၍ ရုံးသို့ခေါ်ထားကြောင်းပြော၏။

ထိုစဉ် အစ်ကိုကျော်သန်းက တင်ထွေးကိုမေးရာ သူ့ချစ်သူ စန်းစန်သွယ်နှင့် မကြာမီလက်ထပ်ရန် တိုင်ပင်နေကြောင်း ဝန်ခံ၏။ တစ်ဖန် အစ်ကိုကျော်သန်းက တင်ထွေးဘေးမှ အမျိုးသမီးလေး ကိုလည်း မေးမြန်းရာ အမျိုးသမီးလေးကလည်း တင်ထွေးဖြေ သကဲ့သို့ပင်ဖြေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အစ်ကိုကျော်သန်းနှင့် ကျေးရွာ တာဝန်ရှိသူများတိုင်ပင် ညှိနှိုင်းပြီး တင်ထွေးနှင့် စန်းစန်သွယ်ခေါ် အမျိုးသမီးလေးကို နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်ချုပ် ဆိုပေးလိုက်ရာ တင်ထွေး၏ အသိသက်သေအဖြစ် အစ်ကို ကျော်သန်းကော ကျွန်တော်ပါ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ လိုက်ရပါ သေးသည်။

တင်ထွေးတစ်ယောက် အင်းတကော်မြို့သို့ ရောက်နေသည်မှာ လေးလပင်မပြည့်သေး။ မိန်းမရက်ိန်းကတော့ ဆိုက်ခဲ့ရငေပြီ။ တင်ထွေး မိန်းမ ရဖြစ်သည်ကလည်း ကျွန်တော်၏ စနက်ပါမည်ထင်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တင်ထွေး အင်းတကော်မြို့သို့ရောက်ပြီး နှစ်လခန့်အကြာတွင် တင်ထွေးသည် ကျွန်တော့်ကို ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး မလှမ်းမကမ်းမှ နေ၍ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်ကိုပြ၏။ ထိုအမျိုးသမီးလေးကို သူစိတ်ဝင်စားနေကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ရည်းစားစာရေးခိုင်း၏။ ကျွန်တော်လည်း ရည်းစားစာရေးခြင်းကို ဝါသနာဓာတ်ခံရှိသူပီပီ ထိုညတွင်ပင် ရည်းစားစာသုံးစောင် ရေးပေးထားခဲ့၏။ နောက်တစ်ပတ်တွင် အင်းတကော်မြို့သို့ ကျွန်တော် သွားလည်စဉ် မေးကြည့်သော်၊ ကျွန်တော်ရေးပေးထားခဲ့သည့် ရည်းစားစာ သုံးစောင်စလုံးကို တစ်ရက်ခြားစီ ပေးလိုက်ပြီး ချစ်ခွင့်ကိုပင် ရနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိထားနှင့်ပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုလို ညအချိန်အခါမျိုးဝယ် ချိန်းတွေ့လိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့ပီပါပေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အစ်ကိုကျော်သန်းအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့လေးယောက်စလုံးသည် စန်းစန်းသွယ် အလုပ်လုပ်သည့် ထမင်းဆိုင်သို့သွားပြီး ညှိနှိုင်းစကားပြောရာတွင်

ထမင်းဆိုင် ဆိုင်ရှင်ဇနီးမောင်နံက စန်းစန်းသွယ်သည် သထုံမြို့အပိုင် နင်းပုလဲမြို့မှလာ၍ သူ့ဆိုင်တွင် အလုပ်သမားအဖြစ်သာ လာလုပ်နေခြင်းသာဖြစ်ပြီး သူတို့နှင့် ဆွေမျိုး မတော်စပ်ကြောင်း၊ စန်းစန်းသွယ်၏ မိခင်သည်လည်း နင်းပုလဲမြို့တွင် ရှိနေသေးသည့် အတွက် မိခင်နှင့် တိုင်ပင်ရန် လိုအပ်ပါသေးကြောင်း၊ တင်ထွေး၏ ရိုးသားမှုကိုလည်း သူတို့တွေ့မြင်ရ၍ ကန့်ကွက်ရန်မရှိ သဘောတူကြောင်းနှင့် ရက်မြတ်မင်္ဂလာရွေးပြီး လူကြီးစုံရာဖြင့် လာရောက်ညှိနှိုင်း စေ့စပ်တောင်းရမ်းခေါ်ယူပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပြောကြားလိုက်လေ၏။ အစ်ကိုကျော်သန်းသည် နှစ်ပတ်အတွင်း ခနာက်ထပ်အိမ်တစ်လုံးကို အမြန်ဆောက်ပြီး သင်္ကြန်မကျမီ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ တော့သည်။

(၁၉၇၇)ခုနှစ် သင်္ကြန်အကြတ်နေ့။

သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော တင်လွင်နှင့် သန်းအေးတို့က ကားဖြင့် သင်္ကြန်ရေပက်ခံထွက်မည်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်လွှင် ဆယ်ငါးကျပ်ပေး၍ လိုက်နိုင်ကြောင်းပြောပြီး လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် တင်ထွေးလည်းမငြင်းဘဲ လိုက်သွားဖြစ်ခဲ့ကြပါတော့၏။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ရေပက်ခံထွက်ရင်း စီးခဲ့ကြသည့်

ကားမှာ ယခုခေတ် ကားသမားများအခေါ် "စိုက်ပူ"ကား၊ တစ်နည်းအားဖြင့် စစ်ကျန်ဘတ်(စ်)ကားဖြစ်၏။ နံနက်ပိုင်းတွင် တစ်မြို့လုံးလျှောက်လည်ကြပြီး နံနက်စာကို အင်းယားကန်တွင် အနားယူရင်း ဝယ်စားကြ၏။ ပြီးနောက် ရေကူးကြ၏။ နေ့လယ်တစ်နာရီ ထိုသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများအားလုံး လျှောက်လည်ရန် ထိုကားဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာလာရာ ကားဘေးတွင် နေရာရသူအချို့က ကားဘော်ဒီကို ထု၍ အသံမျိုးစုံဖြင့် အော်ဟစ်မြူးတူးနေကြ၏။ ညနေသုံးနာရီ အချိန်ခန့်လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ကားသည် တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ဘက်မှ ရန်ကုန်ဘက်သို့အလာ၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း ဆေးရုံ (ယခု - Max Myanmar Holding Ltd.) လမ်းကွေ့ရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ကားနောက်မှ လိုက်ပါလာသော ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးသည် ကျွန်တော်တို့ကားကို ကျော်တက်ရာ ကားအပြင်သို့ လက်ကိုထုတ်ကာ၊ ကားဘော်ဒီကို ထု၍ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် သီချင်းဆိုရင်း လိုက်ပါလာသော တင်ထွေး၏ လက်ကို ပွတ်၍ ဆွဲမိသွားသဖြင့် ဆေးရုံသို့အပြန်သွားပြသော်လည်း တင်ထွေး၏ ဘယ်ကမ်းလက်ကို တံတောင်ဆစ်မှ ဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်မကောင်းခြင်းနှင့် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်ကာ ထိုအချိန်မှစ၍ သင်္ကြန်ရက်ဆိုင်လျှင် ထွက်၍ မလည်တော့သည်မှာ ယနေ့တိုင်ပင်ဖြစ်ပါပေတော့သည်။

ဆေးရုံတွင် တင်ထွေးနှစ်လခန့်တက်ရောက် ဆေးကုသမှု ခံယူနေရသည်။ သူ့ဘဝ လူညွှန်တုံးရပြီဟူသော အတွေးဖြင့် အမြဲတန်းမျက်ရည်ကျနေ၍ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများ သူ့ထံမပြတ်သွားကာ အားပေးစကား ပြောပေးကြ၏။ ဆေးရုံက ဆင်းပြီးသော်လည်း လက်တစ်ဖက်တည်းသာရှိတော့သော သူငယ်ချင်း တင်ထွေးသည် သူ့ကိုယ်သူ အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ အိမ်ပြင်သို့ပင်မထွက်တော့ဘဲ အိမ်ထဲတွင်သာ အချိန်ဖြုန်း၍ နေတော့၏။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်နှင့် တင်ထွေးနှစ်ယောက်တည်း ရိုနေချိန်တွင် စန်းစန်းသွယ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်က စတင် မေးလိုက်မိရာ ---

"သူငယ်ချင်းရာ၊ သူနဲ့ငါနဲ့ မေတ္တာမျှတာ နှစ်လကောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ သူမှာလည်း ငါ့ကြောင့် ဖွဲ့တစ်ပေါက်ဖွန်းခဲ့ပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက်စလုံးက သဘောတူလို့ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြ ပြီးပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲဒုက္ခိတဘဝနဲ့ သူ့ဘဝလေးက မထိုက်တော့ပါ ဘူးကွာ၊ ငါစိတ်လျော့လိုက်ပါပြီ သူငယ်ချင်းရယ်။ သူ့လေးက သမင်းဆိုင်က အလုပ်သမလေးဆိုပေမယ့် ရုပ်ရည်ချောမော ပြေပြစ်တဲ့ သူ့လေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းလည်း တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ငါ့ထက်သာတဲ့သူနဲ့ ထပ်တွေ့ပြီး အိမ်ထောင်ကျသွားပါစေလို့ပဲ ငါဆုတောင်းနေပါတော့တယ်ကွာ"

ဤသည်ကား ကျွန်တော်မေးလိုက်မိသော စကားအတွက် တင်ထွေးက စိတ်ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်သည့် သူ၏ ရင်တွင်းစကားများသာ ဖြစ်ပါလေ၏။

မကြာမီ ကျွန်တော်လည်း အကြီးစား စက်မှုလုပ်ငန်းမှ ဆိပ်ကမ်းကော်ပိုရေးရှင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ် အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် တစ်ခြားရပ်ကွက်တွင် အိမ်တူး၍ သွားရောက်နေထိုင်ကြရ တော့သည့်အချိန်တွင် တင်ထွေးလည်း သူ့ဖခင် ကွယ်လွန်သွား သဖြင့် သူ၏ အစ်မရှိရာ အင်းစိန်မြို့တွင် သွားရောက်နေထိုင် ရသည်မို့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကွဲကွာခဲ့ရ ပါတော့သည်။

(၁၉၈၈)ခုနှစ် အရေးအခင်းမတိုင်မီ ခြောက်လခန့် အလိုလောက်တွင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဇနီး၏ ကုန်ရုံဆိုင်အတွက် ဈေးဝယ်ရန် ညောင်ပင်လေးဈေးသို့ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန် ဆယ်နှစ်နာရီလောက်တွင် ရုံးမှထွက်ခဲ့သည်။ ညောင်ပင်လေးဈေးတွင် ဈေးဝယ်ပြီး ရုံးသို့ပြန်ရန် ကမ်းနားလမ်း မှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်နေစဉ် ကားမှတ်တိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင် ဆိုင်းထမ်းကိုယ်စီဖြင့် မလကာသီး ထိုင်ရောင်းနေကြသော အမျိုးသားသုံးဦးကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်၏။

ထိုမာလကာသီးရောင်းသူ သုံးဦးသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ငါးပေအကွာလောက်သာခြားကာ အပြိုင် ရောင်းနေကြ၏။ ထိုမာလကာသီးရောင်းသူ သုံးဦးတွင် အလယ်မှာ ရောင်းသူ တစ်ဦးတည်းကသာ သူ့မာလကာသီး ကောင်းကြောင်း ပြောကာ အော်ရောင်းနေ၏။ သို့သော်ဝယ်သူများကမူ သူ့ထံမှာမဝယ်ဘဲ သူ့နှစ်ဘက်ရှိ အော်၍မရောင်းသော မာလကာသီးသည်များထံမှသာ သွားဝယ်ကြသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်၏။

ကျွန်တော်ကားမှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်နေသည်မှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ပင် ရှိလောက်မည်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်အထိ မာလကာသီးကို အော်၍ရောင်းနေသူထံတွင် ဝယ်သူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသေးသဖြင့် ထိုလူကို ကရုနာစိတ်ဖြင့် အကဲခတ်ကြည့် လိုက်မိရာ ညာလက်ဘက်တစ်ဖက်တည်းသာ ရှိသည်ကို မော့ရှာသဖြင့် အနီးသို့သွား၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တင်ထွေးဖြစ်နေပါတော့သည်။

တင်ထွေးလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ရာမှထကာ သူ့တွင် တစ်ဖက်တည်းသာရှိသော လက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ထံပြေးလာပြီး ဖက်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်၏ သက်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် အထုပ်များဆွဲထားသဖြင့် သူ့ကို ပြန်လည်၍

မဖက်လိုက်မိပါ။ ထို့နောက် အနီးရှိလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြတော့၏။

“မင်းမှန်းတော့ ငါမသိဘူးကွ၊ ငါရပ်ကြည့်နေတာကြာပြီ မင်းတို့ မာလကာသီးရောင်းတာ သုံးယောက်၊ မင်းတစ်ယောက် တည်းကသာ အော်ပြီးရောင်းနေတာ၊ မင်းဘေးက နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မှ အော်မရောင်းဘူး။ တကယ် လာဝယ်ကြတော့ မင်းဆီမှာ လာမဝယ်ဘဲ မင်းဘေးကသူတွေဆီမှာ သွားဝယ်ကြ တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့်ပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်၏အမေးကို တင်ထွေးက တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြင့်သာ ပြန်ဖြေလိုက်၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က သိလိုစိတ်ဖြင့် ထပ်၍ မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဘာအခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့်လဲ”

“အခြားမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းမြင်တယ်မို့လား၊ ငါ့မှာက လက်တစ်ဖက်တည်း၊ သူတို့မှာက လက်နှစ်ဖက် လေကွာ။ လက်နှစ်ဖက်ရှိကြတော့ ဝယ်သူရွေးထားတဲ့ မာလကာသီးကို အခွံနွာပေးတယ်။ ဓားနဲ့စိတ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဆား၊ ငြုပ်သီး

အစိမ်းမှုန့်၊ နွယ်ချို၊ ဆေးသကြား၊ ငါးချိုးရေထားတဲ့ အမှုန့်လေး ဖြူးပြီး အိတ်နဲ့ စနစ်တကျ ထည့်ပေးတော့ သူတို့ဆီမှာ ဝယ်ကြတာပေါ့။ ငါ့ဆီမှာဝယ်တော့ ကြိုက်တဲ့အလုံး သူတို့ အသာသူတို့ရွေးပြီးယူသွားရတယ်။ ထည့်ဖို့အိတ်တောင်မှ ငါက လှမ်းပေးရုံပဲပေးတာ၊ သူတို့ဖိသကထည့်ပြီး ယူသွားကြရတာဆိုတာ အဝင်မကျကြဘူးပေါ့ကွာ”

“တစ်ချို့ကြတော့ မင်းပြောတဲ့ အမှုန့်တွေမယူဘဲ မတ်တတ်ရပ်ရင်း အလုံးလိုက်ဝါးစားနေကြတဲ့ သူတွေလည်း တွေ့ရတာပဲ၊ သူတို့ကြတော့ကော ဘာဖြစ်လို့ မင်းဆီမှာ မဝယ်တာလဲ”

“ငါ့ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ စိတ်မသဒိလို့ နေမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုရင် မင်းယူလာတဲ့ မာလကာသီး ဘယ်အချိန် ကုန်လဲ”

“ညနေ လေးနာရီငါးနာရီလောက်ဆိုရင် ငါ့ဘေးကရောင်းတဲ့ မာလကာသီးသည်တွေဆီမှာ အလုံးလှတာတွေ မရှိတော့ဘူးလေ။ ညနေဘက်ဈေးက ပြန်တဲ့ဈေးသည်တွေ။ ရုံးကပြန်တဲ့ ဝန်ထမ်း တွေဆိုရင် သူတို့အိမ်မှာ စားဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မနက်ဆွမ်းတော် ကပ်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆွမ်းလောင်းဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ကြတဲ့သူတွေဆိုရင်

ငါ့ဆီမှာ လာရွေး၊ လာဝယ်ကြတယ်။ ဘာအမှုန်မှ ပေးစရာမလိုဘူး အလုံးလိုက်ယူသွားကြတာပဲ။ ညနေ ခြောက်နာရီလောက်ဆိုရင် ကုန်သလောက်ရှိသွားတော့ ကျန်တဲ့ နည်းနည်းပါးပါးကို လျှော့ပေါ့ရောင်းလိုက်တော့ ကုန်သွားတာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုရင် မင်း အင်းစိန်ကို ဘယ်အချိန်ပြန်လဲ”

“အလုပ်နဲ့ဝေးလို့ အင်းစိန်မှာ ငါမနေတော့ဘူး။ ဟိုဘက်ကမ်းက ဆိပ်ကြီးခနောင်တိုမှာ နေတယ်။ သူငယ်ချင်း လင်မယားနှစ်ယောက်နဲ့ စုပြီး အိမ်ငှားနေတယ်”

“ဒါနဲ့ အခု မင်း အိမ်ထောင်ကျပြီလား”

“ငါအိမ်ထောင်ကျတာ ဆယ်နှစ်တောင်ကျော်နေပြီလေ”

သူငယ်ချင်တင်ထွေးက မျက်နှာလေးပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ဖြေလိုက်သည်မို့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ပြီး ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“မင်းရည်းစားစာ အရေးကောင်းလို့ ငါတို့ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတာ၊ ပြီးတော့လည်း ငါတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ မင်းလည်း အသိသက်သေတောင် လက်မှတ် ထိုးပေးထားတယ်လေ”

တင်ထွေးရဲ့ စကားဆုံးမှ စန်းစန်းသွယ်ကို ရည်ညွှန်း ခပြာလိုက်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်ပါတော့သည်မို့ ---

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့ ဘယ်တုန်းက မင်္ဂလာဆောင်လိုက်လဲ”

“ငါလက်တစ်ဖက်ဖြတ်လိုက်ပြီးကတည်းက သူ့ကိုငါ သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်တာ မင်းအသိပဲမဟုတ်လား။ ငါက ဘယ်စိန်းမကိုမှ မယူသေးပါဘူး”

“မင်းပြောတော့ ဆယ်နှစ်တောင်ကျော်ပြီဆို”

“အေးသောင်ရယ်၊ မင်းက ငါ့ကို အိမ်ထောင်ကျ ပြီလားလို့မေးတော့ ငါကကျပြီးပြီလို့ပြောတာ မှားလို့လား။ နှစ်ဦးသဘောတူလက်မှတ် ထိုးတယ်ဆိုတာကလည်း အိမ်ထောင်ကျတာပဲ မဟုတ်လား”

စကားအရာတွင် ပါးနပ်သော သူငယ်ချင်းတင်ထွေးကို အားပေးစကားပြောပြီး ကျွန်တော်အိမ်လိပ်စာနှင့် ရုံးလိပ်စာကို ပေးကာ လမ်းခွဲထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဤညိုဖြင့် နောက်နေ့များတွင် တင်ထွေးသည် နေလယ်ခင်း ရွေးရောင်းပါးချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ရုံးသို့ လာ၍ လည်ပတ်ရင်း ကျွန်တော်တို့မိသားစုစားရန်နှင့် ဆွမ်းတော်တင်ရန် မာလကာသီး ချားကို တကူးတက ယူလာ၏။ မကြာမီ ရုတ်လေးလုံး

အရေးအခင်းကြီးလည်း မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးတွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုကာလတွင် အခြားရုံးဌာနများကိုတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ ရုံးတွင် ဝန်ထမ်းများကို မိမိစားပွဲမှနေ၍ အခြားစားပွဲသို့ မသွားရ။ အခြားဝန်ထမ်းများရှိရာ ဌာနစိတ်များ ဆိုလျှင် ဝေလာဝေ။ ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထမင်းမစားရ။ အလုပ်အား နေသော်လည်း သတင်းစာ၊ စာအောင်၊ မဂ္ဂဇင်းများ လုံးဝလတ်မနေစေသည်ဖြင့် ညွှန်ကြားပြီး အမြဲတမ်း မျက်နှာမှန်ကုတ်ကုတ်ဖြင့် ထစ်ကနဲရှိ ဖြုတ်ပြစ်မယ်။ ထုတ်ပစ်မယ်ဟု ကျိန်းဝါးကာ အောက်ခြေ ဝန်ထမ်းများကို မျက်နှာသာမပေးဘဲ တကဲကဲ ဟောကမ်းနေသော ဌာနမှူးလည်း ရုံးကိုပေါ်မလာ။ အထက်ဖား အောက်ဖိအရာရှိ အချို့နှင့် အတိုအထောင်လုပ်တတ်သော အမှုထမ်းအချို့လည်း ထိုအချိန်ကာလက ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေကြကာ ရုံးသို့တစ်ခေါက်တစ်လေမှ ရောက်မလာခဲ့ကြ။ ထိုအချိန်ကာလက ရုံးသို့ နေ့စဉ်လာရောက်ကြသူများမှာ ရုံး၏အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ်တို့တွင်ရှိသည့် ဝန်ထမ်း လိုင်းခန်းများတွင် နေကြသော ဝန်ထမ်းသုံးလေးဦးအပြင် ရုံးနှင့် မလှမ်းမကမ်း (၃၈)လမ်းတွင် နေထိုင်သော ရုံးအုပ်ဦးအောင်နှင့် ကျွန်တော်ရယ်သာ ဖြစ်ကြပါ၏။

ကျွန်တော် ရုံးသို့ နေ့စဉ် လာရသည်မှာ ရုံးကိစ္စကြောင့် မဟုတ်။ ထိုအချိန်က မည်သည့် လိုင်းကားမှ မထွက်ကြသဖြင့် သာကေတရုံ မိမိအိမ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ကုန်စုံဆိုင်အတွက် လမ်းလျှောက်ကာ သွောင်ပင်လေးချေး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လာရောက်ဈေးဝယ်ယူရသည်မို့ ခရီးတထောက် နားခြင်းအပြင်၊ မာလကာသီးရောင်သူ သူငယ်ချင်းတင်ထွေး၏ မာလကာသီး ခြင်းများကို ရုံးမြေညီထပ်ရှိ ဝေရစက်ခန်းထဲတွင် နေ့စဉ် သိမ်းပေး နေရခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

လအနည်းငယ်အကြာတွင် နိုင်ငံတော်၏ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို တပ်မတော်မှ တာဝန်ယူကာ နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် အရေးအခင်းကြီးလည်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝန်ထမ်းများကို မိမိဝိဌာန အသိသီးတွင် တာဝန် ပြန်လည် ထမ်းဆောင်ကြရန် နိုင်ငံတော်မှ အမိန့်ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်လိုက်ရာ ဝန်ထမ်းများသည်လည်း မိမိတို့၏ ဌာနများဆီသို့ ပြန်လည်ပင်ရောက် ထမ်းဆောင်ကြ လေတော့သည်။ အချိန်နှင့် တပြေးညီဆိုသလို ထစ်ကနဲရှိ ဖြုတ်ပြစ်မယ်ဆိုသည့် ဌာနမှူး၊ အထက်ဖား အောက်ဖိ အရာရှိ အချို့နှင့် အတိုအထောင် အမှုထမ်းအချို့လည်း အသက်ပြန်ဝင်လာကြ ပြန်တော့သည်။

ရုံးပိတ်သောတစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့သို့ မာဇဒါအမျိုးအစား လေးဘီးတက္ကစီကားတစ်စီး ရပ်လိုက်သည်။ ထိုကားပေါ်မှ ငှက်ပျောသီးသုံးစီးနှင့် မုန့်ထုပ်အချို့ကိုကိုင်၍ ဆင်းလာသော သူငယ်ချင်း တင်ထွေးကို မြင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် အားရဝမ်းသာဖြင့် ထွက်၍ ကြိုဆိုလိုက်ရင်း ---

“သူငယ်ချင်း ကိုယ့်ဆီအလည်လာတာလား။ ပစ္စည်းတွေ များလှချီလား။”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအိမ်ကို အလည်လာရင်းနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ တကူးတကာလာခဲ့တာပဲ သူငယ်ချင်းရာ”

တင်ထွေး၏စကားတွင် ကျေးဇူးရှင်ဟု ဆိုလိုက်သည့် စကား၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကျွန်တော် သဘောမပေါက်၍ မေးမြန်းကြည့်ရာ ----

“ကိုယ် အခု မာလကာသီး ထမ်းရောင်းတဲ့သူ မဟုတ်တော့ဘူး။ လူယုပွဲစားဖြစ်သွားပြီကွ”

“လူယုပွဲစားဆိုရင် အရင်ထက်ပိုပြီး အဆင်ပြေမှာပေါ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တင်ထွေးက ရှင်းပြပါတော့၏။

“ဒီလိုကွ၊ အရေးအခင်းကာလမှာ တွံတေးမှာနေကြတဲ့ မာလကာခြံပိုင်ရှင်အချို့က သူတို့ငွေ အမြန် ပြန်ပေါ်ချင်လို့ ပွဲစားကိုမအပ်ဘဲ ဖောက်သည်ဈေးနဲ့ ကိုယ်တိုင်လာထိုင်ရောင်းတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်ကွ၊ တို့လို ထမ်းရောင်းတဲ့သူတွေက လက်ငင်းဝယ်နိုင်ရင်ဝယ်၊ လက်ငင်းမဝယ်နိုင်ရင် ဒီနေ့ပစ္စည်း ယူပြီးရင် နောက်နေ့ အကြွေးပြန်ဆပ်ရတဲ့ ခေါက်ပြန်ကြေးစနစ်နဲ့ ယူရောင်ကြတာပေါ့ကွာ။ အချို့ အတမ်းသမားတွေက ပထမနေ့မှာ သုံးလေးရာဘိုး အကြွေးယူသွားပြီး နောက်နေ့ကြတော့ တစ်ချို့ တစ်ဝက်ကိုပဲ ဆပ်တယ်။ ငွေချန်ထားတာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ရောင်းဖို့ဆိုပြီး ပစ္စည်းလည်း တပ်ယူသွားသေးတယ်။ နောက်နေ့ ဆန္ဒမရှိလည်း ငွေအကျေးဆပ်တဲ့ တချို့ဘဝက်ပေးပြီး တချို့ဘဝက် ဆပ်ချန်ကြပြန်ရော။ အချို့အတမ်းရောင်သူတွေဟာ မာလကာသီး ဒိုင်ကို အကြွေးပေးစရာတွေ များလာတော့ အဲဒီဒိုင်မှာ မဝယ် တော့တဲ့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အခြားဒိုင်မှာ ပြောင်းဝယ်ကြတယ် လေကွာ”

“ခြံရှင်တွေ၊ ပွဲစားတွေ၊ ဒိုင်တွေက သူ့အကြွေးကို မာမာတင်းတင်းပြန် မတောင်းကြဘူးလား”

“အဲဒီအချိန်အခါက မင်းပဲခရိုက်ပေါများတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ကျေနပ်လည်း မာမာတင်းတင်း ဘယ်ပြောရုံကြမှာလဲလေ။”

ငါကတော့ ခြံရှင်တစ်ယောက်ထဲဆိုကပဲ နေ့စဉ် ပုံမှန်ဝယ်တယ်။
 ရောင်းရင်းနဲ့ သူ့ကို ပြန်ဆပ်ရမယ့်အကြွေးကို အရင်ချန်တယ်။
 ပိုမှစားသောက်တယ်။ သူ့များပစ္စည်းကို အကြွေးယူထားပြီးရင်
 အကြွေးပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ်ရောင်းရင်
 မြတ်ပါတယ်ကွာ။ ငါက နစ်လသုံးလကျော်မက အရေးအခင်း
 ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူ့ခြံကထွက်သမျှ မာလကာသီးကို
 ဒိုင်ခံရောင်းပေးလို့ လှူယုံပွဲစားအဖြစ် တာဝန်ပေးလိုက်တော့မို့
 မင်းကို ဝမ်းသာစကားပြောရင်းနဲ့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
 လာပြောတာပါ။”

“မင်းစကားထဲမှာ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ
 ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“မင်းကိုပြောတာပေါ့ကွ။ အဲဒီအရေးအခင်း အချိန်အခါ
 တုန်းက မင်းရုံးမှသာ ငါ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပေးမထားရင်
 ငါလည်းနေ့စဉ်ပုံမှန် အကြွေးပြန်ဆပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးကွ”

တင်ထွေး၏စကားကို ကျွန်တော် သဘောမပေါက်သဖြင့်
 တင်ထွေး၏ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိရာ တင်ထွေးက
 ဆက်၍ရှင်းပြပြန်ပါ၏။

အရင်ကဆိုရင် ဘယ်မှာစောင့်တဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကို
 တစ်နေ့ ငါးကျပ်တစ်ဆယ်ပေးမှ ညအိပ်လက်ခံပေးတယ်။

မနက်မိုးလင်းလို့ ကိုယ့်ပစ္စည်းသွားယူရင် လေးငါးဆယ်လုံးလောက်
 လော့နေသေးတယ်။ ကိုယ့်လိုပဲ အခြားပစ္စည်းတွေ ညသိပ်
 လာအပ်ကြတဲ့ ဈေးသည်တွေကလည်း တစ်ယောက်ကို
 တစ်လုံးနှစ်လုံး စသည်ဖြင့် ယူစားသွားကြတော့ အမြတ်နည်းပါး
 ရဲ့တင်မကဘူး။ တစ်ခါတလေ နည်းနည်းပါးပါးတောင်
 ဆိုက်ထည့်လိုက်ရသေးတယ်။ ခေတ်အခါကလည်း မကောင်း။
 ငါကလည်း သန်သန်မာမာမဟုတ်ဆိုတော့ သူတို့ပြုသမျှကို
 လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်ရတာပေါ့ကွာ။ မင်းရုံးမှာ သိမ်းထား
 ပေးတော့ ထိမ်းသိမ်းခလည်းမပေးရဘူး။ အပျောက်အရှလည်း
 လုံးဝမရှိဘူး။ ဗိုလ်ကျပြီး ယူစားမယ့်သူလည်းမရှိဘူးဆိုတော့
 တစ်နေ့ယူထားတဲ့ ကုန်ကြွေးကို နောက်နေ့ အကျော်ပြန်ဆပ်နိုင်တော့
 သူ့ကိုယ့်ကြည်ပြီး ပွဲစားလှူယုံအဖြစ်နဲ့ တာဝန်ပေးအပ်တာပေါ့ကွာ။
 အဲဒါ မင်းရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

တင်ထွေးပြောပြမှပဲ အရေးအခင်းကာလ ဈေးသည်
 လောက၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဗဟုသုတအဖြစ် သိလိုက်ရ
 ပါသေးတော့သည်။

နောက်ခြောက်လခန့်အကြာ ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင်
 ကျွန်တော်အိမ်သို့ တင်ထွေးရောက်လာပြီး အားရဝမ်းသာဖြင့်
 စကားကို စလိုက်၏။

“သူငယ်ချင်း စန်းစန်းသွယ် ရန်ကုန်မှာ ရောက်နေတယ်ကွ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ၊ သူကကော မင်းကို မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“သူ သီရိမင်္ဂလာစွေးမှာ မနက် လေးနာရီ ငါးနာရီလောက် ပန်းဖောက်သည် လာယူတာ ငါတွေ့တယ်။ သူကတော့ ငါ့ကို မမြင်ဘူး။ ငါက သူ့ကိုမြင်လို့ သူ့နောက်ကိုလိုက်ပြီး ကြည့်နေတာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ။ ဒေါပုံ ဝါဆိုမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းသွားပြီး ဈေးနောက်ဘက် လမ်းထဲဝင်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ဝမ်းပေးဖို့ အကူအညီတောင်းချင်လို့”

“မင်းလူမှားနေပါဦးမယ် တင်ထွေးရာ”

“ငါလုံးဝ မမှားဘူး သူငယ်ချင်း။ သူနဲ့ ငါနဲ့ဝေကွားသွားတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ရှိပေမယ့် သူပုံရိပ်က ငါ့နှလုံးသားများမှာ ထာဝရ စွဲထင်နေပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ။ ဒါပေမဲ့ ငါစိတ်မကောင်းတာက သူ့ညာဘက် မျက်လုံးက အမြင်အာရုံ ရပုံပေါ်တုန်း။ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာလဲ သိချင်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေက အစပေါ့ သူငယ်ချင်းရဲ့”

“ဆယ်နှစ်ကျော်သွားပြီဆိုတော့ သူလည်းအိမ်ထောင်ကျ ရင်လည်း ကျသွားမှာပေါ့ကွာ”

“သူ အိမ်ထောင်ကျတာ၊ မကျတာကို ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ သူ့အိမ်ထောင်ရှိမရှိ သိချင်တာပါကွာ”

“သူမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုရင်ကောကွာ”

“သူမှာ အိမ်ထောင်ရှိမှန်းသိရင် အခုလိုပဲ သူနဲ့မတွေ့အောင် ရှောင်နေလိုက်မယ်သူငယ်ချင်း”

“တကယ်လို့ သူ့မှာ အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး။ အိမ်ထောင်နဲ့ ကွဲနေပါတယ်ဆိုရင်ကောကွာ”

“သူ့ရဲ့ပထမဆုံး တရားဝင်ခင်ပွန်းက ငါပဲလေ။ ငါ့ကြည်ဖြူရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“သူငယ်ချင်း၊ မင်းခုပြောနေတာက ဝမ်းဘိုင်ဝမ်း (One By One)စနစ်ကိုပြောနေတာ၊ တကယ်လို့ စန်းစန်းသွယ်မှာ ခင်ပွန်းတော့မရှိဘူး။ သူ့မှာ သားသမီးတွေတော့ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ကဲ မင်းဘယ်လို စိတ်ကူးမလဲ”

“သူ့သားသမီးလည်းငါ့သား သမီးပေါ့ကွာ”

“တင်ထွေး မင်းစကားကို အကုန်မပြောနဲ့နော်”

“အေးသောင်ရာ ငါ့ကို စိတ်ဓာတ်ကျစရာတွေထပ်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ ငါသိချင်တာလေးကိုသာ အပြန်စုံစမ်း ပေးပါကွာ၊ အားကိုးပါရစေသူငယ်ချင်းရယ်”

“အေး - မင်းဘက်ကတော့ ပြောတာမှန်ပါတယ်။ သူက မင်းကိုမသိပါဘူးလို့ဆိုပြီး ငြင်းလာရင်ကော”

ဤသို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်နှင့် တင်ထွေးသည် ပလပ်စတစ်အိတ်ဖြင့် စနစ်တကျ သိမ်းထားသော သူတို့၏ လက်ထပ်စာချုပ်ကို ထုတ်၍ပင်ပြပါလေတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း မငြင်းသာပြီမို့ ကူညီပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုလိုက်ရပါတော့သည်။

တင်ထွေးက မဖြစ်မနေ အကူအညီပေးရန် တောင်းဆို နေသည်မို့ ဒေါ်ပုံမြို့နယ်တွင်ရှိသည့် အသိပိတ်ဆွေများကို စဉ်းစားကြည့်ရာ ထိုအချိန်က ဒေါ်ပုံဈေးရှိရာ ရပ်ကွက်တွင် ရဝတ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်နေသည့် သူငယ်ချင်း ကိုရဲထွဋ်ကို သတိရလိုက်ပြီး ကိုရဲထွဋ်မှတစ်ဆင့် စုံစမ်းရန် စိတ်ကူးလိုက်တော့သည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာ နံနက်ဆယ်နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဒေါ်ပုံဈေးထဲတွင် ဆိုင်ပေါက်စေလိုက်၍ လှေလာရင်း စန်းစန်းသွယ်ကိုရှာရာ မတွေ့သဖြင့် ဈေးနှင့် မနီးမဝေး

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သူငယ်ချင်း ရဝတဥက္ကဋ္ဌ ကိုရဲထွဋ်ဆီ သွားရကောင်းလေမလားဟု စဉ်းစား နေမိတော့သည်။

ထိုစဉ် ဆွဲချင်းတောင်းကြီးတစ်လုံးနှင့် ဆန်ကာကျကြီး တစ်ခုစီကိုင်ထားသော အပျိုးသမီး သုံးယောက် စကားပြောရင်း လျှောက်လှမ်းလာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်မိရာ တစ်ယောက်သောသူမှာ ညာဘက် မျက်လုံး ကွယ်နေပုံရ၏။ အသက်ကို ခန့်မှန်းကြည့်သော် သုံးဆယ်သာသာရှိပြီးမည်ထင်ရ၏။ သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်သော် ငယ်ရုပ်မပျောက်သေးသည်မို့ စန်းစန်းသွယ်ဖြစ်မှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါတော့သည်။

သို့နှင့် သူတို့သုံးယောက်လည်း ကျွန်တော်သောက်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ရှိ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွင် မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်စားနေကြသည်မို့ မည်သို့ မေးမြန်းရမည်ကို စဉ်းစားရခက်နေ၏။ သူတို့လည်း မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး ပြန်သွားကြလေရာ စန်းစန်းသွယ်နှင့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးတို့ ရင်းရင်းနီနီ ပြောဆိုကြသည်ကို မြင်ထားရသည်မို့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးကိုသာ အရင် မေးမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ အားပေးရင်း မေးမြန်းလေ့လာရန် ထိုမုန့်ဟင်းခါးဆိုင်သို့ ကူးသွားခဲ့၏။

ဆိုင်ရှင်အဖေကြီးနှင့် သူ့ချင်းမရင်းနှီးသဖြင့် ကျွန်တော် မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း မည်သို့စ၍ မေးရမည်ကို စဉ်းစားနေခိုက် မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်စားသူတစ်ယောက်ကို အကြွေပြားငါးဆယ် ပြန်အမ်းရန် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှင် အဖေကြီး အခက်တွေ့နေသည်မို့ ကျွန်တော့်မှာ ပါသော ငါးမူးစေ့နှစ်စေ့ဖြင့် ငွေတစ်ကျပ်ကို လဲပေးလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်အဖေကြီးက “ကျေးဇူးပဲ”ဟူသော စကားသံနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ကို ပြုပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်ထဲသို့ ဆိုင်ရှင်အဖေကြီးနှင့် ရုပ်ချင်းအနည်းငယ်ဆင်တူသည့် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက် ဝင်လာသဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှင် အဖေကြီးသည် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို ထိုအမျိုးသမီးလေးအား လွှဲအပ်ပြီး နောက်နေ့အတွက် ဈေးဝယ်ရန်ဟုဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့သည်မို့ ကျွန်တော် မေးခွင့်မကြုံခဲ့ရပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ထိုအချိန်ပင် ထိုမုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်၌ ကျွန်တော်မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်စားရင်း ဆိုင်ရှင် အဖေကြီးနှင့် ရင်းနှီးလို၍ ကျွန်တော့်တွင်ပါသော အကြွေငါးကျပ်ဖိုးကို လဲပေးမည်ဟုပြောရာ ဆိုင်ရှင် အဖေကြီးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ယမန်နေ့က တစ်ကျပ်ဖိုးလဲပေးထားသည်ကို မှတ်မိလိုက်ဟန်တူ၏။ သို့သော် သူ့တွင်လည်း ယနေ့ အကြွေများ၍

မလိုကြောင်းပြောပြီး မုန့်လာဝယ်သော သူများကို မုန့်ပွဲပြင် ပေးနေတော့၏။

ထိုစဉ် အသက်ခြောက်ဆယ်နှီးပါးခန့်ရှိသော အဖေကြီး တစ်ယောက်သည် ဈေးဆွဲခြင်းကို လက်တွင်ချိတ်လျက် လျှောက်လှမ်းလာပြီး ကျွန်တော်ထိုင်စားနေသော မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် ဆိုင်ထဲတွင်လည်း မုန့်စားနေသူ လေးငါးယောက်ခန့်ရှိနေသည်တွင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှင် အဖေကြီးကို ကြည့်ကာ သူတွေ့မြင်လာသည်ကို ကြေညာပါလေတော့၏။

“ဟေ့ မလှ၊ ကားမှတ်တိုင်နားမှာ ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်ရဲ့ နားကပ်ကို အမျိုးသားနှစ်ယောက်က ဖြုတ်နေတာ မြင်လို့ ဝိုင်းဖမ်းပြီး ရဲစခန်းကို ပို့လိုက်ပြီ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှင် အဖေကြီးက ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့နှင့် အဖေကြီးကလည်း ----

“အခုလေးတင်ပဲ ဖမ်းသွားတာမြင်ကြလို့ ဈေးက သူတွေ့တောင် ရဲစခန်းအထိ လိုက်ကြည့် နေကြသေးတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဒေါ်မြဝင်းရေ၊ အခုတလော ကျွန်မတို့

ရုပ်ကွက်ထဲကို မျက်နှာစိမ်း ယောက်ျားတွေ နေ့စဉ်ရက်စက် ဝင်လာနေတာ တွေ့ရတယ်။ သတိလဲထားဦး၊ သူတို့က တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး အဖွဲ့ကြီးတယ်။ တစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိလို့ အေးငြိမ်းသွားပြီ ထင်မနေနဲ့ဦး”

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးရဲစကားက ကျွန်တော့်ကို စောင်းမြောင်း ပြောလိုက်သည်မို့ သူ့ကိုချင်းကပ်မေးမည့် အစီအစဉ်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး စားလက်စမှန်ဟင်းခါးကိုသာ ကုန်အောင် စားနေလိုက်တော့သည်။

“အန်တီလု၊ ရော့၊ မနက်က သမီးယူစားထားတဲ့ မှန်ဟင်းခါးဘိုး တစ်ကျပ်”

ကျွန်တော်၏ ညာဘက်မှနေ၍ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အကြွေးလာဆပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့နှင့် အသံရှင်ကို ကျွန်တော်မော့ကြည့်လိုက်မိရာ စန်းစန်းသွယ်ဖြစ်နေ၏။ စန်းစန်းသွယ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်မို့ ကျွန်တော်ကပင် စကားစလိုက်ပါတော့သည်။

“ခင်ဗျား မစန်းစန်းသွယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ကျွန်မ စန်းစန်းသွယ်ပါ။ မောင်ကြီးကိုလည်း

ကျွန်မ ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မေနေတယ် တစ်စိတ်လောက် ပြောပြပါလားရှင်”

“ကျွန်တော် တင်ထွေးရဲ့ သူငယ်ချင်း အေးသောင်ပါ”

“ဪ - သိပြီ၊ သိပြီ၊ စစ်တပ်ထဲမှာလုပ်တဲ့ ကိုအေးသောင်ပဲ၊ ဘာလဲ အခု ဗိုလ်ကြီးဖြစ်သွားပြီလား”

“ကျွန်တော် က . စ . လ ကနေပြီး ဆိပ်ကမ်းကော်ပို ရေးရင်းကို ပြောင်းသွားတာကြာပြီ”

စန်းစန်းသွယ်က ကျွန်တော့်ကို အားရဝမ်းသာဖြင့် “စစ်တပ်ထဲမှာ ဗိုလ်ကြီးဖြစ်နေပြီလား” ဟု မေးလိုက်သည့်အချိန်တွင် ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏မျက်နှာမှာ ကျွန်တော့်ကို စောင်းမြောင်း ပြောထားမိသည့် စကားကြောင့် စိုးထိတ်နေဟန်ရှိ၏။ သို့နှင့် စေတနာလောကွတ်ပြုသောစကားဖြင့် ---

“ဟဲ့ မိသွယ်၊ ဧည့်သည်ကို ထိုင်ပြီး ဧည့်ခံစကား ပြောပါလား”

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏စကားကြောင့် စန်းစန်းသွယ်လည်း ဆဲခဲရှိ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်ခုကို ဆွဲယူ၍ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို သူကိုယ်တိုင်ငွဲ၍ သူကိုယ်တိုင်ပင် တရိတသေ လာပေးပါတော့၏။

“ဗိုလ်ကြီး ရေခွေးကြမ်းလေးသောက်လိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးထံမှ ရေခွေးကြမ်းဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူနေစဉ် စန်းစန်းသွယ်က သူနှင့်အတူပါလာသူကျောင်းသူလေးကို အိမ်သို့ အရင်ပြန်နှင့်ရန် မှာလိုက်၏။

“သမီး အိမ်ပြန်နှင့်တော့နော်”

အခြေအနေအရ စန်းစန်းသွယ်တွင် အနည်းဆုံး သမီးတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် ရှိနေပြီဟူ၍ ကျွန်တော် မှတ်ယူထားလိုက်မိပါတော့သည်။ သို့နှင့် စန်းစန်းသွယ်ကလည်း ကျွန်တော်ကို ပြောပြရန် စကားများရှိသည်ဖြစ်၍ သူ့အိမ်သို့ လိုက်လည်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပါသွားဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

စန်းစန်းသွယ်၏ အိမ်ရှေ့ခိုရောက်သော် စန်းစန်းသွယ်က ဧည့်သည်ပါကြောင်း အသံပြုလိုက်သည်နှင့် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ အဖွားအိုကြီး တစ်ယောက်ထွက်လာပြီး အိမ်ဦးခန်းဘုရားစင်အောက်တွင် နေရာယူထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်လည်း သူ့အနီးတွင် ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ထိုအဖွားအိုကြီးက သူ့လက်ထဲလေးဖြင့် မျက်လုံးပေါ်ကမိကာ ကျွန်တော်ကို လေ့လာကြည့်ရှုနေ၏။ စန်းစန်းသွယ်ကလည်း ရေခွေးကြမ်းအိုးယူ၍ အိမ်ထဲသို့

ဝင်သွားစဉ်တွင် အိမ်ညော်ခန်းတွင်ရှိသည့် ဓာတ်ပုံများကို စေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။ စန်းစန်းသွယ်၏ ဓာတ်ပုံကိုတော့ဖြင့် တစ်ပုံမှ မတွေ့ရပါ။

ခဏအကြာတွင် စန်းစန်းသွယ်သည် ရေခွေးကြမ်းဘန်းကို လာချပေးရင်း မျက်ရည်စို့လျက် သူပြောချင်၊ သူသိချင်သည်များကို တောင်လိုက်ပါလေ၏။

“ကိုအေးသောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းက အရမ်းရက်စက်တယ်နော်၊ ယောက်ျားမပီသဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို မျှော်လိုက်ရတာ။ သင်္ကြန်ပြိုလို့ ဆယ်ရက်ပြည့်လာနဲ့ လာခဲ့ပါဆိုလို့ ကျွန်မ အမေရယ်အဒေါ်တွေရယ်နဲ့ ဦးလေးကိုခေါ်ပြီး အင်းတကော်က ကျွန်မအလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ထမင်းဆိုင်က စောင့်နေခဲ့တာ၊ သူ့မျက်နှာကို သနဲ့ထိ မမြင်ရတော့ဘူး။ ကျွန်မက တနယ်တကျေးက တောသူဆိုတော့ ကြုံတုန်းကြိုက်တာနေမှာပေါ့၊ အခုဆိုရင် ဆယ်နှစ်တောင် ကျော်နေပြီဆိုတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ နေလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား။ သယ်အရပ်သူနဲ့လဲ နေထိုင်ကော ကောင်းရဲ့လား”

စန်းစန်းသွယ်၏ ခွင့်သွတ်တတ်ခြင်းစိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှ များစွာ ချီးကျူးမိလိုက်ပါ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်

အဆိုပါရပ်ကွက်ကို လာရသည့်အကြောင်းကိစ္စအတွက် ပထမဦးဆုံး သိလိုသည်များကို စတင်မေးလိုက်ပါတော့၏။

“တင်ထွေးအကြောင်းကို ကျွန်တော် နောက်မှပြောပါမယ်။ အခု မစန်းစန်းသွယ် အိမ်ထောင်ကျလို့ ကလေး ဘယ်နှစ်ယောက် ရနေပြီလဲ”

“ကြံကြီးစည်ရာ ကိုအေးသောင်ရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသား မေတ္တာက သူကိုပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ကျန်တဲ့သူကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ခုနတုန်းက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို အတူတူလာတဲ့ ကျောင်းသူလေးက သမီးမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ရှေ့အိမ်ကပါ။ သူ့ကိုချစ်လို့ မနက်တိုင်း မုန့်ဝယ်ကျွေးတယ်။ ဒီနေ့ ကျောင်းလွတ်တာနဲ့ ကြုံလို့ အတူတူပြန်လာတာပါ။ ကျွန်မက ပုဇွန်တောင် ဈေးမှာ ပန်းရောင်းတယ်။ အခု ကျွန်မနေတာ အမေ့ရဲ့ အမေ အဘွားနဲ့ နေတာပါ”

စန်းစန်းသွယ်က ဤသို့ပြောပြီး ဘုရားစဉ်အောက်တွင် ထိုင်နေသော သူ့အဘွားဆိုသူကို ညွှန်ပြလိုက်၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း အသိပေးစကားကို စတင်ဆိုလိုက်ပါလေတော့၏။

“ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း တင်ထွေးကို အပြစ်မမြင်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီကောင်ကြီးက လောကမှာ ကျွန်တော် တွေဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာ သစ္စာအရှိဆုံးနဲ့ စိတ်ဓာတ်အမွန်မြတ်ဆုံး သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော် အာမခံရဲပါတယ်”

ဤသို့ ကျွန်တော်စကားစလိုက်သည်နှင့် စန်းစန်းသွယ် ကော သူ့ရဲ့အဘွားကပါ ကျွန်တော်ထပ်၍ ပြောမည့်စကားကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြတော့သည်မို့ ကျွန်တော်ကပင် ဆက်၍ ရှင်းလင်းပြောကြား ပေးရပါတော့၏။

“တင်ထွေးနဲ့ မစန်းစန်းသွယ်တို့ရဲ့ နှစ်ဖက်မိဘများ စေ့စပ်မယ့်ရက်ကို ကျွန်တော်ရယ်၊ တင်ထွေးရယ်၊ တင်ထွေးရဲ့ အဖေရယ်၊ သုံးယောက်အတူတူ အင်းတကော်က ထမင်းဆိုင်ကို သွားပြီး သေသေချာချာ ချိန်းဆိုခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သင်္ကြန် အကြွတ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတတွေ ကားနဲ့ ရေပက်ခံထွက်ရင်း တင်ထွေး လက် ကားညှပ်လို့ ဘယ်ဘက် သက်တထောင်ဆစ်ကဖြတ်လိုက်ရပါတယ်။ ခြောက်လလောက် ဆေးကုရတယ်။ အနာသက်သာတော့ သူ့ရဲ့ ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ မစန်းစန်းသွယ်ရဲ့ဘဝက လုံးဝ မထိုက်တန်တော့ဘူးဆိုပြီး အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်တာပါ”

ကျွန်တော့်စကားကို စန်းစန်းသွယ်ကြားလိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကျလျက် ကရုဏာစကားကို ဆိုလိုက် ပါတော့၏။

“သူက သူ့ရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် အားငယ်ပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုအေးသောင်က လာပြောသင့်တာပေါ့”

“ဒီကိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ကာယကံရှင်ရဲ့ ဆန္ဒကိုက သူ့ဘဝနဲ့ မထိုက်တန်တော့ပါဘူး။ မပတ်သက်ချင် တော့ပါဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း လာမပြောပေးတော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒီတုန်းကတည်းကသိရင် ကျွန်မ လာခေါ်မှာသိလား သူ့လက်တစ်ဖက် မကလို့ နစ်ဖက်စလုံးပဲ ပြတ်ပြတ် ကျွန်မ ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်”

စန်းစန်းသွယ်၏စကားအရ စန်းစန်းသွယ်စိတ်ဓါတ်ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ အကြိမ်တစ်ရာမက အလေးပြုလိုက်မိပါတော့၏။ စန်းစန်းသွယ်က ဆက်၍ မေးလာပြန်ပါ၏။

“ဒါဆိုရင် အခု ဘယ်မှာနေလဲ၊ အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား”

“သူလည်း မစန်းစန်းသွယ်လိုပါပဲ၊ အိမ်ထောင်မပြုသေးတဲ့

အထီးကျန်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့အခု သိရှိမင်္ဂလာစွေး သမ္မာန်ဆိပ်မှာ မလကသာသီးပွဲစား လုပ်နေတယ်။ သူက မစန်းစန်းသွယ်ကို သိရှိမင်္ဂလာစွေးမှာ ပန်းလာဝယ်တာကို တွေ့တာ တစ်ပတ်လောက် ရှိပြီတဲ့။ ဒီရပ်ကွက်ထဲထိ မယောင်မလည်နဲ့ သူလိုက်လာခဲ့ သေးတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မစန်းစန်းသွယ်ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို အတိအကျစုံစမ်းပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးလို့ အခုလို လာဖြစ်ရတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ မစန်းစန်းသွယ်ရဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်က ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မလည်း ကိုတင်ထွေးက လာမခေါ်လို့ ရှက်ပြီး နင်းပုလဲကို ပြန်သွားတယ်။ ပန်းစိုက်ခင်းတွေထဲက ပန်းကို ခုတ်ပြတ်ဝယ်ပြီး ပန်းရောင်းစားတာပေါ့။ တစ်နေ့ညနေမှာ စံပယ်ပန်းခူးရင်း စံပယ်အုံကြားမှာ တုတ်တစ်ချောင်းထောင်နေတာ သတိမထားလိုက်မိဘူး။ တုတ်ကထောင်နေတော့ အပေါ်ကနေ ကြည့်ရင် ဗြုန်းကနဲ မမြင်ရဘူးလေ။ ညနေ မှောင်ရည် ဖြိုးချိန်ဆိုတော့ ပန်းကိုပဲ အာရုံထားပြီး ခေါင်းငုံ့ခူးလိုက်တုန်း စံပယ်အုံ ကြားမှာထောင်ထားတဲ့ အဲဒီတုတ်နဲ့ မျက်လုံးနဲ့ အရိုန်းပြင်းပြင်း ထိုးလိုက်မိလို့ ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်မျက်လုံး ကွယ်ခဲ့ရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကပါ။ ရန်ကုန်မှာ ဆေးကုရင်း ဒီအိမ်မှာနေတာပဲ ခြောက်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ ဣမှာ

အမေလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အားကိုးမရှိတာတော့တဲ့ အဘွားကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်းနဲ့ ရန်ကုန်မှာပဲ နေလိုက်တော့တယ်။

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ဘဝတူရုံတင်မကဘူး ခံယူချက်ခြင်းပါ တူနေကြတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ အရမ်းဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် သူက ကျွန်မကို ခုံစမ်းခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မစန်းစန်းသွယ်မှာ အိမ်ထောင်ရှိနေပြီလား မရှိသေးဘူးလား။ သားသမီးရှိလား။ မရှိဘူးလားဆိုတာကအစ ခုံစမ်းခိုင်းလို့ပါ။ နောက်ဆုံး မစန်းစန်းသွယ်ဟာ အိမ်ထောင်ရှိပြီးလို့ ကွဲနေတာတောင် သားသမီးဘယ်နှစ်ယောက်ပဲရှိပါစေ သူပေါင်းသင်းဖို့ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ တင်ထွေးနဲ့ မစန်းစန်းသွယ်တို့ အင်းတကော်ကျေးရွာ ကောင်စီရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်ကို ယူခဲ့ပြီး လာပြောပါတယ်”

“ဘာ၊ သူ့မှာ အဲဒီစာချုပ်အခုထိ ရှိသေးတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီစာချုပ်မူရင်းကို ပလပ်စတစ် ခပ်ထူထူထဲထဲမှာထည့်ပြီး ရေမစိုအောင် မီးနဲ့ သေသေချာချာ ဝိတ်ထားပါတယ်”

စန်းစန်းသွယ်၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပြုံးရွှင်လျက် သူ၏ဆန္ဒအမှားတစ်ခုကို ဝန်ခံလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်မလည်း စာချုပ်ကို ငါးနှစ်လောက်အထိ သိမ်းထား ပါသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့မျက်လုံး တစ်ဖက်ကွယ်ပြီးတော့ အားငယ်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို သတိရလိုက်တိုင်း စာချုပ်ကို သုတ်ကြည့်လိုက်နဲ့ ကြာတော့ အတွေးလွန်ပြီး စိတ်တိုတိုနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်မိတယ်”

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တင်ထွေးကို စန်းစန်းသွယ်နေထိုင်ရာ ခေါပုံမြို့နယ် အိမ်သို့ ကိုယ်တိုင်ပို့ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

တင်ထွေးသည် ထိုအိမ်တွင် ဘုန်းကြီးငါးပါးကိုပင့်ဖိတ်ကာ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်သည်။ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် စန်းစန်းသွယ်တို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ငှားရမ်းနေထိုင်ကြရသည့် အဆိုပါအိမ်ကို မိုင်ရှင်ထံပြန်အပ်၍ စန်းစန်းသွယ်တို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို သူနေထိုင်ရာ ဆိပ်ကြီးခနောင်တို့သို့ ခေါ်ခေါ်ခေါ်ခေါ်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

ဤအကြောင်းအရာတို့သည်ကား တင်ထွေးနှင့် စန်းစန်းသွယ်တို့တွင်ရှိသည့် အများနှင့်မတူ အားကျအတုယူဖွယ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများပေတည်း။

တင်ထွေးနှင့် စန်းစန်းသွယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံကိုယ်တိုင် လာရောက်ချီးမြှင့်အားပေးသည့် ကျွန်တော်၏ အိမ်သစ်တက် မင်္ဂလာအခန်းအနားပြီးမြောက်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင်ဖြစ်၏။

နံနက်ဆယ်နာရီအချိန်ခန့်လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲမှ ပြန်လာစဉ် ကျွန်တော်တို့ အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းအရောက်တွင် ကျွန်တော်၏သားသည် အိမ်ခြံထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး အိမ်တွင် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ရောက်နေကြောင်း ကြိုတင် လာရောက် အသိပေး၏။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရှေ့လမ်းဝမှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အမျိုးသားလေးသည် သားထက် လေးနှစ်ခန့်၊ အမျိုးသမီးလေး သည်လည်း သားထက် နှစ်နှစ်ခန့်ပိုကြီးကြလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်း ရသည်။

ထိုအမျိုးသားလေးနှင့် အမျိုးသမီးလေးတို့သည် ကျွန်တော်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ခြံပေါက်ဝမှရပ်၍ တရိုတသေဖြင့် ကြိုဆိုရင်းမေးလိုက်၏။

“ဘဘက ဦးအေးသောင် ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျား”

အမျိုးသား လူငယ်လေး၏ အမေးကို ကျွန်တော်က ခေါင်းညှိတ်ဖြေလိုက်သည်နှင့် ထိုသူငယ်လေးနှင့် သူငယ်မလေး

တို့သည် ကျွန်တော်အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းရှိ သမံတလမ်းပေါ်တွင် ကျွဲကျွဲကလေးထိုင်၍ ကျွန်တော်ကို ကန်တော့ကြ၏။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းကို မေးသော် ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်းတင်ထွေးနှင့် စန်းစန်းသွယ်တို့၏ သားနှင့်သမီးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့သည်။

ထိုနောက် ထိုသူငယ်လေးက ကျွန်တော်ကို ဖိတ်စာ တစ်စောင်ပေးသည့်အတွက် ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်း ဖွင့်ကြည့်ရာ၊ တင်ထွေးနှင့် စန်းစန်းသွယ်တို့က ဦးဆောင်လှူတန်းမှု ပြုလုပ်မည့် ရဟန်းခံရှင်ပြု အလှူမင်္ဂလာဖိတ်စာဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်ဖိတ်စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် သူငယ်လေးက သူ့အဖေ မှာလိုက်သည့် အတိုင်းပြောပါလေ၏။

“ဖေဖေကကော မေမေကပါ မှာလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ အလှူနေ့ကျရင် ဘဘတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ဆက်ဆက် လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ကြပါတဲ့”

“အေး လာဖြစ်အောင် လာခဲ့မှာပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့ ဖိတ်စာထဲမှာပါတဲ့ ရဟန်းဆယ်ပါးထဲမှာ မင်းအဖေ တင်ထွေးရဲ့ အမျိုးတွေလား”

“ရဟန်းဆယ်ပါးထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက

ဖေဖေရဲ့အသိ ကိုးယောက်ပါ ကိုရင်ဝတ်မယ့် ဆယ်ပါးကတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ချို့တဲ့တဲ့ ကလေးတွေပါ”

သူငယ်ချင်းတင်ထွေး၏ အလှူမဂ်လာသတင်းကို ကြားလိုက်ရုံဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှ ကြည်နူး ဝမ်းသာမှုနှင့်အတူ သိလိုသည်များကို မေးမြန်းကြည့်မိပါသေး၏။

“မင်းရဲ့ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ကျောင်းကော ပြီးပြီလား”

“ကျွန်တော့် အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပါပြီ ဘာ ဂျီတီအိုင်ဆေဗလ် (G.T.I CAVIL)နဲ့ ကျောင်းပြီးထားလို့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ် ဘာ”

“ဒါဆိုရင် တူမကြီးကကော”

“သမီးက အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပါပြီ ဘာကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်က ကျောင်းပြီးလို့ ပုဂ္ဂလိက ကွန်ပျူတာ သင်တန်းကျောင်းမှာ သင်တန်းဆရာ လုပ်နေပါတယ်ဘာ”

တင်ထွေး၏ စားသမီးများ၏ ပညာရေးအခြေအနေကို သိလိုက်ရ၍ အတိုင်းမသိ ဂုဏ်ယူဝမ်းသာမိ ပြန်ပါ၏။ ခဏအကြာတွင် သူငယ်လေးက -

“ဖေဖေကော မေမေကပါ မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း။ ဘာဘာတို့ မိသားစုအားလုံးလာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါနော်”

“မင်းတို့ အခုနေတာ လှိုင်သာယာမှာ၊ အလှူလုပ်မှာကလည်း လှိုင်သာယာက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆိုတော့ လာဖြစ်အောင်လာခဲ့မယ် စိတ်ချ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ် ဘာဘာ”

တင်ထွေး၏ သားနှင့်သမီးတို့သည် ကျွန်တော်အိမ်ထဲမှ ပြန်၍မထွက်ခွါမီ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်ဇနီးကို ထပ်မံ၍ ကန်တော့ကြပြန်၏။ ဤသို့ သူတစ်ပါး၏ အိမ်သို့အဝင်တွင် ဂရုမဂ်လာပြုသည့်အပြင်၊ အပြန်တွင်လည်း ဂရုမဂ်လာ ပြုတတ်ကြသော တင်ထွေးနှင့် စန်းစန်းသွယ်တို့ ရင်သွေး မစ်ယောက်၏ အလှေအကျင့် ကောင်းမြတ်မှုမှာ ကျွန်တော်ဘဝ တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမှမမြင်ဖူး၊ မကြုံဖူးသော နှစ်လိုဖွယ် သူ့ယဉ်ကျေးမှု တစ်ရပ်ဟု မှတ်ယူခံစားမိလိုက်ပါသေးသည်။ သို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သူ ဦးမြသန်းကို အကူအညီတောင်းကာ ကျွန်တော်တို့သားအဖနှင့်အတူ တင်ထွေး၏ သားနှင့် သမီးတို့ စု၍ အိမ်ရှေ့တွင် အမှတ်တရဓာတ်ပုံ နှစ်ပုံဖြစ်ကြသေး၏။

ထိုပတ်ဝန်းကျင်၏ ဓလေ့အတိုင်း အိမ်တစ်အိမ်ကို ညှော်သည့်တစ်ယောက်ဝင်လှောင် ဘာလုပ်သည်၊ ဘာကိုင်သည်ကအစ ဂရုတစ်စိုက်ကြည့်ကာ စပ်စုတတ်သော “ဒေါ်ကြွယ်”လည်း အာလာပသလ္လာပပြောကာ ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး တင်ထွေး၏သားနှင့်သမီးကို လေ့လာအကဲခတ်နေ၏။ တစ်ဖန် သူတစ်ပါးကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပြောဆိုတတ်သောသူ ဦးခင်ဌေးလည်း ရောက်လာသည်မို့ ကြုံကြိုက်တုန်း ရှင်းပြလိုက်မိပါသေး၏။

“ဒေါ်ကြွယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ကျွန်တော့်အိမ်တက်မင်္ဂလာကို လာကြတဲ့ ညှော်သည်တွေထဲမှာ လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့သူနဲ့ မျက်စိတစ်ဖက်မမြင်တဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကို မှတ်မိတယ် မှီလား။ အခု ဒီလူငယ်လေး မောင်နှမနှစ်ယောက်က အဲဒီဒုက္ခိတ လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်သွေးတွေပဲ၊ သားက အင်ဂျင်နီယာ သမီးက ကွန်ပျူတာ ဆရာမ”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် ဒေါ်ကြွယ်ကော ဦးခင်ဌေးမိ အံ့သြပြီး ထိုမောင်နှမနှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေကြ၍ ကျွန်တော်ကပင် ထပ်မံရှင်းပြလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဇနီးမောင်နှံက ဘဝအကြောင်း မလှလို့ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်နေကြပေမယ့် ဘဝကို အရုံးမပေးဘဲ

အပြင် မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်နဲ့ သူတို့ရဲ့ ရင်သွေးတွေကို ဆရာတစ်ဆူပမာဖြစ်အောင် လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ဘက်စုံအမွေ ပေးနိုင်သူမို့ ကျွန်တော် လေးစားဂုဏ်ယူတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဇနီးမောင်နှံလို မိဘမျိုး ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ယနေ့အထိ တစ်ယောက်မှ မမြင်မိသေးဘူးဗျ”

သူတို့၏သားသမီးတွင် ဖဲရိုက်သူ ရိုက်၊ အရက်သောက်သူ သောက်၊ ရန်ဖြစ်လို့ မကြာခဏ ရုံးရောက်၍ ဖြေရှင်းပေးနေကြ ဖြစ်သကဲ့သို့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အရပ်တကာ အိမ်တကာ လှည့်ကာ အတင်းအဖျင်းပြောတတ်သော ဒေါ်ကြွယ်နှင့် ဦးခင်ဌေးတို့နှစ်ယောက်လုံး မည်သို့မျှ ပြန်လည်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မချိပြုံးပြုံး၍ ပြန်သွားကြလေတော့၏။

နှစ်ကာလ မည်မျှပင်ရှည်ကြာသော်လည်း မေတ္တာ ဖိတ်မပြောင်းလဲသော၊ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်သော်လည်း ဘဝကို အရုံးမပေးသော၊ မိဘတာဝန်ကျေပွန်သော၊ သားသမီးများကို မြန်မာဓလေ့နှင့် ယဉ်ပါး သိပ်ပွေ့အောင် ပြုစုပျိုးထောင် လေးတတ်သော၊ သဒ္ဓါတရားထက်သန်သော၊ ကျွန်တော်နှင့် ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျောင်းအတူတူတက်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းတင်ထွေးနှင့် သထုံခရိုင် နင်းပုလဲသူ စမ်းစမ်းသွယ်

တို့သည်ကား ကျွန်တော့်ဘဝတွင် တွေ့မြင်ရခဲ့သော ကြင်ဖက်
ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါတော့သတည်း။

မောင်ညီဦး(က.စ.လ)

မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း၊ အသင်းဝင်အမှတ် - ၈၈၈၈

မြန်မာနိုင်ငံရုပ်ရှင်အစည်းအရုံး

ရုပ်ရှင်နှင့် ဝီဒီယို တတ်လမ်း/ဇာတ်ညွှန်းသင်တန်း

အမှတ်စဉ်(၁)

သင်တန်းသားစံပြဆရာ

ဖုန်း - ၀၉၇၃၀၅၃၆၉၉

